

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any X N.º 507

Setmana de l'11 al 17
de juny del 1989

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Per damunt de totes
les gràcies i de tots els
dons que Crist dona
als seus amics hi ha la
de vèncer-se a si
mateix i suportar amb
gust per amor del
Crist, treballs, ofenses,
humiliacions i
incomoditats."

Sant Francesc
d'Assís

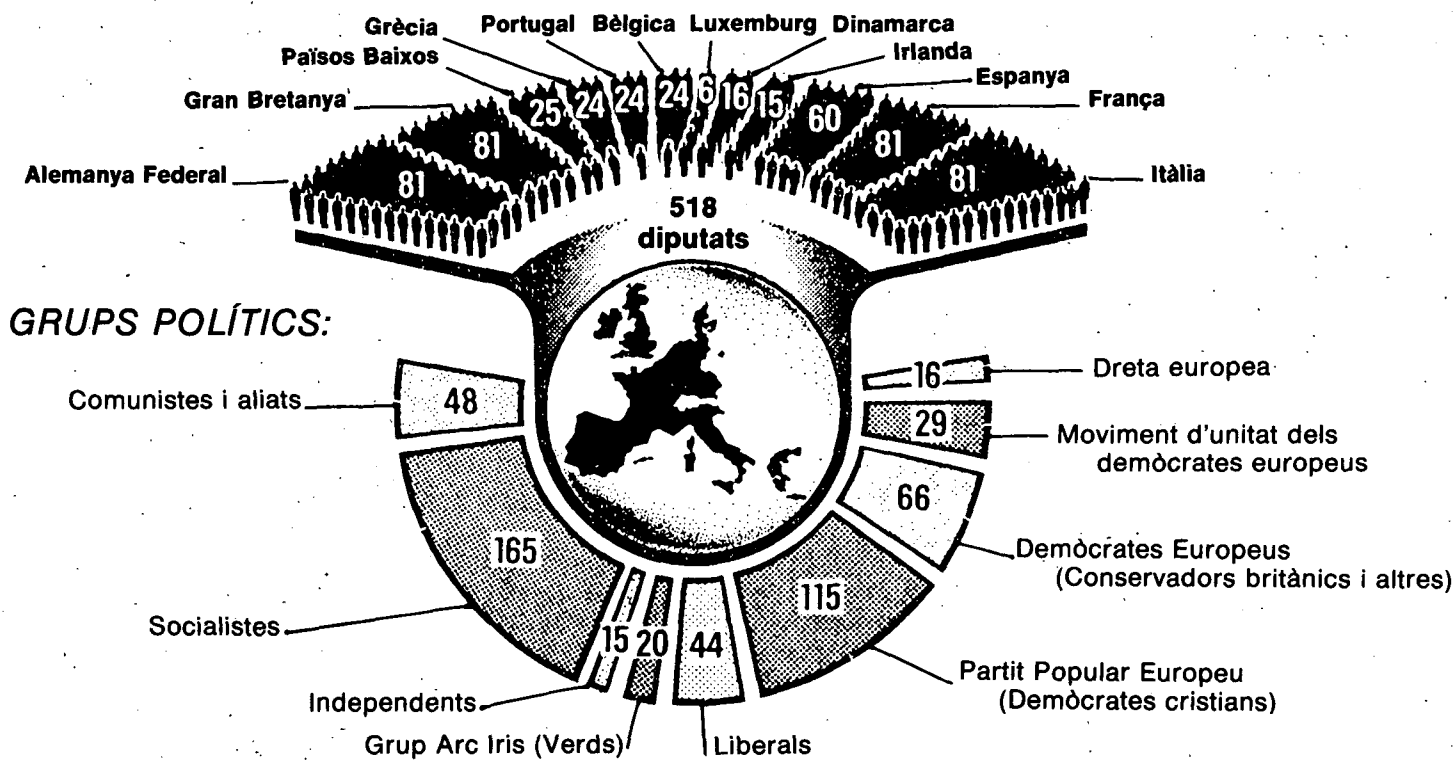
AFINANT

Les meves raons per votar

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

Doncs jo sí que votaré el proper dia 15. I ho faré per diverses raons. La primera perquè és un dret que no voldria perdre i els drets si no s'exerceixen es perden. També votaré —una mica Quixot— sentint-me solidari amb tants homes i dones que avui, una mica arreu del nostre món, voldrien votar, almenys amb la llibertat amb que ho faré jo i, o amb tancs al carrer o amb lleis electorals fetes a mida del partit que ostenta la patent democràtica —popular o orgànica, tant se val—, no els és permès de fer-ho. Votaré, encara, perquè crec i vull una Europa unida no com ho haurien fet Hitler o Stalin, sinó com ho proposaren Schuman, De Gasperi i Adenauer. Quina, de les llistes que se'm proposa per a votar, m'ofereix més garanties, ja són figures d'un altra paner; tot amb tot, si cap d'elles me'n oferís prou, ja que per les dues primeres raons adduïdes vull votar, em restaria el recurs —ben democràtic i cívic— de votar en blanc.

El Parlament Europeu actual. Com serà el nou?

El dijous vinent, dia 15 de juny, seguint les recomanacions de les Conferències Episcopals

Els catòlics hem d'ajudar amb el nostre vot a construir Europa

El proper dijous dia 15, els ciutadans europeus hem estat cridats a donar el nostre vot per renovar el Parlament Europeu, el qual podria esdevenir ben aviat constituent i elaborar la Carta Magna d'Europa.

L'Acta Única, el camí cap a una Europa estretament unida no tan sols per lligams econòmics ans també polítics, no és cosa de demà passat, sinó d'ara mateix. L'Europa del futur l'estem construint entre tots, ara i aquí. En aquesta construcció, els catòlics hi hem de participar per tal que la nova realitat que estem encetant no oblidí que va ser precisament el

cristianisme allò que la va configurar en el passat, allò que li va donar caràcter i especificitat. L'Europa actual ni tan sols seria Europa sense les petges del cristianisme.

Entenent-ho sens dubte així, fa poc les Conferències Episcopals dels Estats membres van dirigir una crida als fidels per tal que no deixessin de participar amb el seu vot en aquesta construcció, i molt més recentment ho ha fet el nostre Prímat, l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Ramon Torrella.

Es massa important allò que ens hi juguem com per ser-ne absents.

Tres nous sacerdots i un diaca en la diòcesi tortosina

TORTOSA.— Tres sacerdots nous i un diaca ha estat la gran benedicció del Senyor per a la diòcesi de Tortosa en aquest lapse de temps de maig-juny.

Per als tortosins ha estat un gran esdeveniment i, per tant, una gran notícia eclesial. Una notícia d'aquelles que en els periòdics no solen tenir-hi cabuda i, fins i tot, per certs ambients, sembla que els resulti molest. Però tant se val, nosaltres estem molt contents...

Quatre pobles de la nostra diòcesi han viscut, gradualment, jornades emocionants i festives. Tortosa, Móra d'Ebre i Catí davant la

presència de molta gent —molt de jovent— van ser testimonis de l'alegria de tres cors joves que es lliuraven definitivament al Senyor en el sacerdoci. I Benicarló, en una església conventual, veia també un altre jove que consagrava la seva castedat i oferia la seva obediència, en ser ordenat de diaca i compartia amb la seva germana —novícia en aquell convent— la germandat de fe i amor, juntament amb la de la seva sang.

Si potser per a alguns —potser molts— tot això sigui poca cosa...

Però nosaltres estem molt contents...

Un moment de l'ordenació sacerdotal de mossèn Juan-Manuel Bajo Llauredó, a Móra d'Ebre.

TRADICIONAL SORTEIG 1989

En el sorteig celebrat el dia 6 de juny de 1989, han sortit premiats:

1er. Premi:
42.750

2on. Premi:
96.389

3er. Premi:
42.923

Premi especial de coberta:
1.073

ACTIVITATS DE "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"

II PELEGRINATGE A TERRA SANTA "especial joves"

del 4 a l'11 de juliol del 1989

VISITAREM: LA JUDEA I LA GALILEA

Viatge en avió i autocar
Allotjament en règim de mitja pensió.
Assegurança, visita a museus etc.

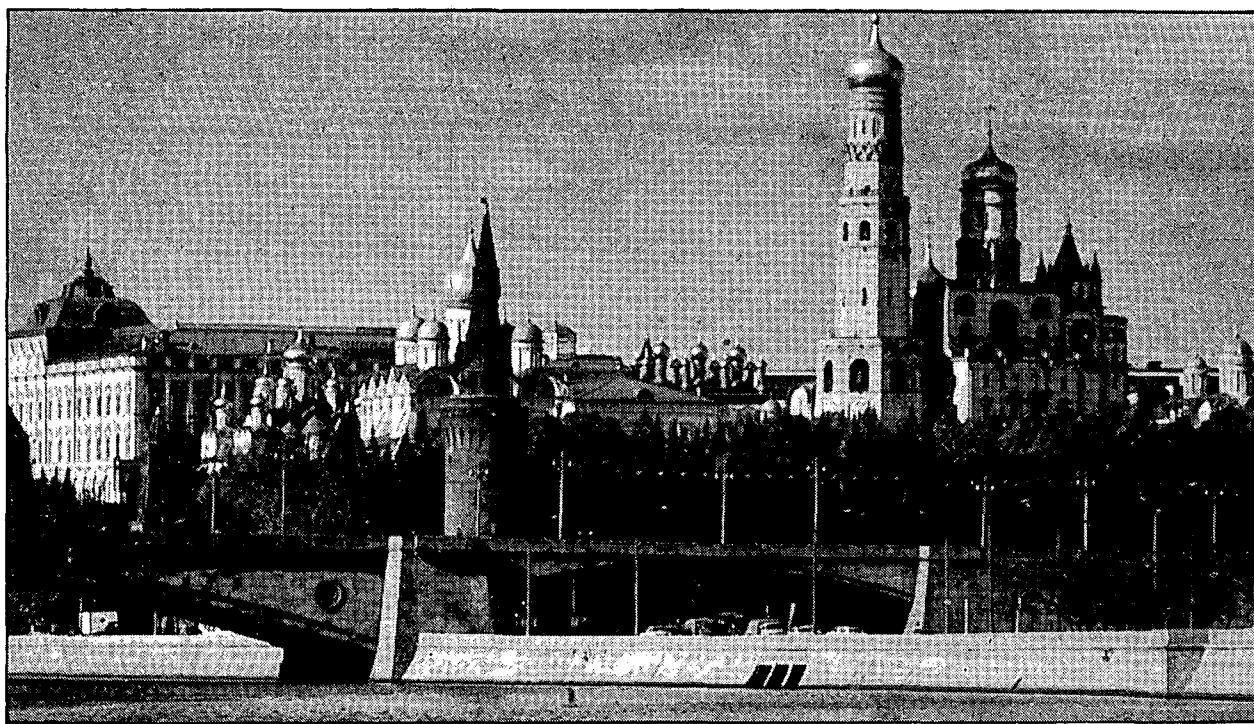
Joves de 18 a 30 anys amb una certa formació religiosa

NOMÉS 30 PLACES

Un grup de joves al peu del Benedictus.

PELEGRINATGE A L'U.R.S.S. PER COMMEMORAR EL MIL·LENARI DEL CRISTIANISME A RÚSSIA

de l'11 d'agost al
25 d'agost de 1989

VISITANT:

PRAGA
LENINGRADO
KIEV
MOSCOU

GC-8

PRÒXIMS PELEGRINATGES

TERRA SANTA: del 13 al 22 d'octubre

SENEGAL: circuit cultural-religiós, visitant les missions.

Del 27 de novembre al 12 de desembre.

"L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" CONTRIBUEIX
ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER
"CATALUNYA CRISTIANA"

PER A INFORMACIÓ:

Plaça Urquinaona, 11 - 3ª A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

COM FER-SE AMIC DE

**Catalunya
Cristiana?**

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

Hi ha tantes comissions, consells i altres institucions de govern o de consulta en el nostre món catòlic —tant a ran de parròquia, com de bisbat i més enllà— que ens hi perdem fàcilment... i ens costa seguir-les i, per tant, escoltar-les. Hi ha una comissió episcopal, és a dir formada de bisbes, que si alguna vegada hauria de ser escoltada pels que ens considerem ovelles d'aquests pastors és ara en l'ocasió de les properes eleccions de diputats pel parlament europeu, ja que és precisament la Comissió dels Episcopats de la Comunitat Europea, és a dir dels bisbes de les nacions que, o bé directament, o bé a través de llurs Estats ja formen part d'aquesta comunitat econòmica i política naixent que anomenem Europa.

Tot ciutadà responsable s'interroga sobre a qui donarà el seu vot quan se li presenta l'ocasió —no menyspreable— de fer-ho. Ara bé, els bisbes "europeus" s'han pronunciat en aquesta avinentesa. Creiem que fóra inqualificable l'actitud del cristià que almenys no llegís aquesta declaració dels seus bisbes abans de decidir per qui votarà. És obvi que les reflexions que els bisbes es fan i que ens proposen no assenyalen cap llista ni cap coalició en particular; és més, afirmen que "els complau constatar que molts responsables de tendències polítiques diferents comparteixen" els principis que els bisbes creuen essencials. Ens deixen, per tant, amb tota la llibertat d'elecció, però també amb tota la responsabilitat de sospesar i de decidir quin grup polític i quins diputats, al nostre entendre, s'acosten més al "color polític" que creiem

Una declaració episcopal que cal tenir en compte

hauria de tenir l'Europa per la qual votem. Aquesta declaració episcopal, que és curta i de fàcil lectura, la trobareu en el número 502 del nostre setmanari. Aquí ens limitarem ara a recordar, resumint-los, els punts més importants.

Comencen els bisbes afirmant que aquesta votació és "una ocasió privilegiada per reflexionar sobre la nostra responsabilitat —entenem, la dels bisbes i la dels catòlics— en la construcció de la Comunitat europea", i que és un deure cívic participar-hi "mobilitzant-se com ho fem quan es tracta de les grans causes nacionals". Europa ja és una realitat. El seu esdevenidor està en les nostres mans. Convé que el parlament que, sobretot a partir del 1993, "governarà" Europa sigui veritablement representatiu dels ciutadans d'aquesta nova realitat política emergent. El vot de cada u expressarà doncs "els valors en els quals creu i que voldria veure plasmats en la construcció de la Comunitat... que no pot ser merament mercantil... i que s'ha d'edificar

també sobre els valors ètics, culturals i espirituals".

D'entre aquests valors fonamentals per l'Europa que ja estem fent, els bisbes en destaquen cinc i, per tant, ens els proposen seriosament a la nostra reflexió: 1er. "El respecte a l'home" en tots els àmbits i en qualsevol situació. Respecte que s'ha de traduir amb mesures polítiques que tendeixin a la protecció i a la promoció dels "més amenaçats o dels marginats". Val la pena reproduir-ne la llista íntegra: "els infants (inclosos els encara no nats), els disminuïts, els sense-feina, els emigrants, els refugiats, els ancians, les víctimes de la droga, del racisme i de la xenofòbia". 2on. El respecte a l'ecologia, incloent-hi la de l'home "la qualitat humana i espiritual de la vida". 3er. L'atenció a les diferents cultures, ni que siguin minoritàries. 4t. La solidaritat envers les regions menys desenvolupades. 5è. L'esperit de col·laboració amb els països més pobres del planeta.

Conclouen els bisbes recordant que "el gran mercat interior del 1993" seria ben poca cosa si no contribuís també a "elevar el nivell de vida de totes les categories de la població" de la futura Europa; nivell de vida no només econòmic sinó sobretot espiritual. I tot citant els "grans europeus" de les arrels llunyanes en el temps Benet, Ciril·li i Metodi, de passada ens assenyalen, sense anomenar-los però no sense intenció, "els cristians que han contribuït a la construcció d'Europa i de la seva missió en el món".

Teòlegs alemanys, espanyols, francesos i italians han criticat durament el Papa. Llegint els seus escrits he recordat aquella petita guerra civil de la Fronda que es produí a la França del segle XVII. Perquè ningú no pot ser tan ingenu per no veure en la successió de les crítiques quelcom més que una coincidència i perquè el conflicte francès que he evocat fou efectivament guerra, però de pamflets i propaganda més que de fets d'armes.

Els frondistes eren una coalició de nobles i burgesos units contra el cardenal que regia els destins de França. Invocaben el poble, no cal dir-ho, però fa la impressió que eren els seus propis punts de vista allò que únicament els importava. **Joc d'infants**, escriu algun historiador. O de senyors. Segui com sigui, un joc perillós. El perill més gran que veig en la guerra dels teòlegs és la seva instrumentalització pels qui tenen mentalitat i propòsits molt diferents dels que cal suposar en aquells. Passa també amb les guerres civils quan es produeix la intervenció estrangera en ajut dels bel·ligerants. Hi ha companyies

que per elles mateixes desqualifiquen, i també hi ha comportaments que atreuen irresistiblement aquestes companyies.

Molt es podria dir en defensa de Joan Pau II, i a propòsit d'uns teòlegs que no solament demanen llibertat per fer teologia, sinó que l'Església sigui governada com ells volen; Però no faré ni una cosa ni l'altra. En canvi, suposarem que tots els que figuren com a teòlegs ho són realment, o almenys (i aquí no cal suposar res) que entre ells hi ha autèntics teòlegs. També suposarem que tenen raó en les seves queixes contra el centralisme, contra el dirigisme i l'immobilisme romans, encara que hi hagi gran quantitat de teòlegs que no firmen manifestos, però fan teologia sense que, segons sembla, ensopeguin amb les insuportables dificultats que ho impedeixen als altres.

Per experiència pròpia sé que les queixes més fortes en les èpoques de censura provenen dels

JOSE MARIA GARCIA
ESCUADERO

que, quan arriba la llibertat, revelen que mai no han tingut res a dir. Finalment, prodriem suposar que l'Església de Joan Pau II sigui una Església involucionista, com feta a la mesura d'un Papa polonès que no sap res de res de les subtils occiditals. Fins i tot acceptant tot això (i ja és molt acceptar), els que ho diuen, per la manera de dir-ho, pel lloc des d'on ho diuen i per les seves conseqüències, haurien deixat de tenir raó.

"Atenció teòlegs: no sou científics!" L'advertiment els l'han fet a Itàlia, perquè la tasca del teòleg, a diferència de la del científic, no parteix de zero, sinó d'una veritat revelada, que té en dipòsit l'Església i està confiada no als teòlegs, sinó al magisteri: Papa i bisbes.

Naturalment parlo del camp en el qual aquests són infal·libles.

Fora d'ell, Papa i bisbes s'han equivocat moltes vegades, i l'Església amb ells. Freqüentment foren insensibles als signes dels temps i abusaren del fre quan calia l'accelerador. Homes clarividents varen veure millor el que calia fer. I no els feren cas. Però la història ensenya que fins i tot en aquestes circumstàncies els qui més perden foren els que decidiren seguir el seu camí tot sols.

Altres saberen vèncer i romandre en l'Església. Foren els casos de Lamennais i de Lacordaire, respectivament; després el de Marc Sagnier, sotmetent-se a Pius X, com Lacordaire s'havia sotmès a Pius IX. I avui els recordem amb emoció respecte. I dels últims temps del pontificat de Pius XII data l'impressionant acte d'humilitat que donaren els Congar, Lubac, Rehner i tants d'altres: ii ells sí que eren grans teòlegs! Quan el Concili els va fer justícia, ells ja l'havien obtingut davant d'un tribunal més alt. També recordo a

Bernanos (no era pas precisament una rata de sagristia) dient que si el treien de l'Església hi tornaria udolant com un gos fins que el deixessin entrar.

En tots aquests casos era qüestió d'estimar l'Església. Avui ja no és temps de condemnar des de dalt ni d'abandonament espectaculars a baix. Però, sense trencar els vincles externs, es pot estar separat per un desert gelat d'indiferència. Davant la mare que s'equivoca o a la que es creu equivocada, el fill que l'estima procura corregir-la amb respecte i amor. No li passa pel cap exhibir-la a la pública vergonya al mig del carrer. Ni convertir-la en protagonista del sensacionalisme periodístic.

"Les reformes —deia fa mig segle Congar en la seva famosa obra 'Veritable i falsa reforma de l'Església'— per ser fecundes han de complir diverses condicions. La primera condició és l'amor; la segona és mantenir-se en la comunió de l'Església; la tercera és la paciència."

Després —només després— ve tota la resta.

(Del "YA")

La fronda dels teòlegs

RESPIR

L'AMOR DE DÉU

Em resulta difícil d'estimar certes persones. Algunes, molt difícil! Un amic, amb qui un dia ho comentava, m'explicà com ho feia ell quan es trobava en un cas així; em deia que demanava a Déu que se les estimés per ell. D'entrada em va semblar ridícul per un cantó i massa còmode per l'altre. Li ho vaig dir, perquè hi havia prou franquesa; i encara li vaig afegir: "Per què demanar-ho, si Déu ja se les estima?" Això em va obrir els ulls: és clar, Déu s'estima tothom. Aleshores vaig canviar la pregària que l'amic m'aconsellava per aquesta altra: "Gràcies, Senyor, perquè us les estimeu!" Ara la fem tots dos. Mai no hauríem dit, ni ell, ni jo, que fos tan compromesa. Què puc fer jo contra aquells que Déu s'estima? És ben cert que pregar suposa estar disposat a seguir camins insospitats, a deixar-te il·luminar per llums cada cop més intenses.

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

MEMBRE DE LA UCI-P

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 27 84 FAX: 215 28 05 08007 Barcelona

Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera Joan Carrera i Planas

Editor: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrenegueres

Disseny: Josep Samper i Alejo

Impressor: Publiograf, S.A.L. Pte. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B-14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.700 Ptes. Amèrica: 10.650 Ptes. Àsia, Àfrica: 11.400 Ptes. Filipines: 11.400 Ptes. Àsia (més oriental): 14.200 Ptes.

La Declaració dels Bisbes europeus sobre el Parlament de les dotze Nacions del Mercat Comú valora la unitat dels països que integren el vell Continent i la seva obertura a d'altres nacions del planeta.

En la meua opinió, i encara que pugui semblar molt difícil, la primera porta d'aquest bloc de nacions que ha d'obrir-se és la que dona a l'Est. Comprenço que la càrrega acumulada en els darrers decennis a cadascun dels dos blocs que componen el vell Continent, obligui a actuar amb màxima prudència. Tanmateix, és evident que per raons geogràfiques, històriques, culturals i espirituals, Europa, malgrat la seva diversitat, constitueix una unitat.

Algú ha dit que les fronteres són les cicatrius de la història. Cada ratlla divisòria entre nació i nació suposa una guerra, guanyada per uns i perduda pels altres. Desgraciadament, les cicatrius mar-

Per una Europa amb valors ètics (i III)

Integrar les nacions de l'Est

RAMON BUXARRAIS
Bisbe de Màlaga

aconseguir la unitat en la diversitat.

El nostre vot als candidats al Parlament Europeu ha de tenir en compte la visió que ells tinguin d'Europa. Difícilment mereixen la nostra confiança aquells candidats que, en malentendre el nacionalisme, s'entesten a esbarlar de nou el rostre del vell Continent, desfigurant-lo encara més amb noves cicatrius.

Mereixeran el nostre vot aquells candidats que, tot renunciant de vegades als seus propis

interessos i fins i tot al d'aquells a qui representen, cerquen el bé comú d'Europa que, a la llarga, re-

dundarà en benefici de totes i cadascuna de les seves nacions i regions.

Els futurs parlamentaris que per ells mateixos o pels seus partits tinguin en compte les nacions de l'Est com a part integrant del Continent, també es fan mereixedors de la nostra confiança.

Finalment, els candidats de qualsevol signe polític o religiós no poden ignorar la història, i han de reconèixer que el cristianisme és encara (tot i que, segons alguns, amb accentuada devaluació) el factor més pregon i comú de les nacions del Nord i el Sud, de l'Est i l'Oest d'Europa.

Quan l'Esperit de Déu ens ajudi a "bufar" sobre les cendres de passats odís, rancors i errades que han pogut cobrir les brases ardents del potencial europeu, a fi que siguem, per a nosaltres i per al món sencer, una flama que no cremi ni enlluerni, sinó que il·lumini els camins del progrés integral.

Refugiar-se a casa sempre és el recurs consolador quan les coses vénen mal dades. Perquè a casa ja sabem què i qui hi trobarem amb tota seguretat: Trobarem uns pares, potser vells, xacrosos i rondinaires —o potser ja no hi seran—, trobarem uns germans, uns cosins, uns oncles, potser algun parent llunyà que ni tan sols coneixiem. En qualsevol cas, hi trobarem els nostres...

Però perquè tot això sigui possible, hem de saber on és a casa, o bé que a casa existeix. A casa és precisament el refugi del meu company de treball, separat de la seva dona i amb la tutela de la seva filla per sentència judicial. Però, una angoixa mortal el domina: ¿tindrà la seva filla, que ell adora, el refugi i el consol familiar que ell ha pogut tenir durant tot el trasbals? On serà a casa per a la seva filla?

Segur que els nostres pares, els nostres oncles, els nostres més grans, han passat per greus crisis de convivència, com les que avui serien causa de separació legal o de divorci, més de dues i més de tres vegades a la vida. Van ser uns "covards" per no afrontar-les obertament? En tot cas, beneïda "covardia", si ha pogut portar el consol, ni que sigui a un sol fill, o a un sol nebot. I maleïda "valentia", ma-

A casa

JORDI BASSAS i RIBALTA

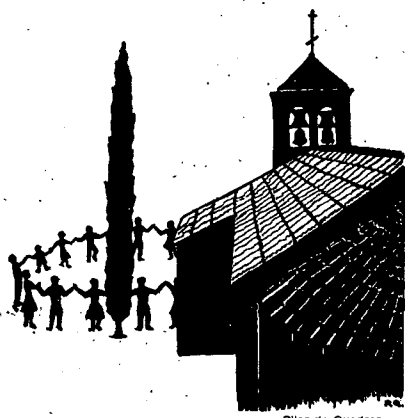
leïda "realització personal" aquella que relega els interessos dels més petits a segon terme! Malaurada llibertat aquella que vulnera el dret del més feble a ser acollit a casa!

"Com a casa no hi ha res, mossèn", deia aquella velleïta moribunda quan el capellà li parlava del Cel. I tenia raó. Es pot concebre alguna mena de Cel que no tingui res a veure amb el caliu de casa? Es pot concebre un infern pitjor que sentir-se fora de casa?

¿Quants dels "alliberats" i "alliberades" d'avui no han hagut de refiar-se algun cop de la "manca d'alliberament" d'uns pares que, en el moment "oportú", no van saber, o no van gosar, o no van voler, separar-se? No es tracta de defensar simplement una institució: la família no és una institució, sinó una comunió de persones. No siguem beneïts: ¿qui s'ha sentit mai a casa com en una penitenciaría? I si no, que ho preguntin als nostres fills adolescents, i més que adolescents, que pateixen aquest atur juvenil: Podran rondinar tant com vulguin de les nostres insofribles exigències paternes i maternes, però, ¿on aniran a raure, si a casa no els nodríssim i els vestíssim...?

Com nosaltres a la seva edat, els nostres fills saben que, malgrat tot, a casa hi trobaran allò que ells esperen trobar-hi, i aquells a qui esperen trobar-hi. Ai dels pares que els neguen aquest bocinet de Cel a la terra...!

XXXVIII APLEC DE SANT BERNAT

Patró dels muntanyencs i protector dels qui hi viuen i dels que van a les muntanyes.

Diumenge 18 de Juny de 1989. A l'Ermida del Montseny

MATÍ:	A les 11,00 h. — CURSA ATLÈTICA DE MUNTANYA Infantil — Fins a 8 anys. Cadets — Fins a 12 anys. Premis als guanyadors i per tots els participants.
	A les 12,30 h. — OFICI SOLEMNE. Amb Panegíric de SANT BERNAT DE MENTON, PATRÓ I GUIA DELS MUNTANYENCS, PER MOSSÈN IGNASI SEGARRA. Cantarà la Missa i el Goig la «Corral Guinardó» venerant la reliquia de Sant Bernat.
	A les 14,00 h. — Recital de cançons populars catalanes, per la «Corral Guinardó», davant de l'Hotel.
TARDA:	A les 17,00 h. — ROSARI. A la Mare de Déu de la Pau i Processó voltant l'Ermida.
	A les 17,30 h. — SARDANES, per la cobla «Genisensa» de Taradell. Interpretant: L'Ermida de S. Bernat V. Freixas Sota El Montseny J. Boix Algua Xelida R. Viladesau Platges de Lloret V. Bou Enyorament M. Tudela Bona Festa J. Vicents (Xaxu) * Component de la cobla

A l'Hotel Sant Bernat. Menú de l'Aplec i servei de Bar.
Podreu adquirir Goigs, estampes, postals, llibres i records de Sant Bernat.
INFORMACIÓ I RESERVES: Rectoria del Montseny, telèfon: 847 30 69
Hotel Sant Bernat, telèfon: 847 30 11
A Barcelona: Hotel Wilson, telèfon: 209 25 11

INSCRIPCIONS PER LA CURSA ATLÈTICA mig hora abans de començar al vestíbul del Hotel.

Sant Bernat guieu-nos vers un camí cada dia més moral i més just. (Delmiró de Caralt).

Al Sr. Antoni Castella i Riera

Senyor Director:

Tot felicitant els directius de C.C. pel número 500 del setmanari i pel seu contingut d'antologia, em plau de cridar l'atenció a una afirmació que fa el Sr. Antoni Castella i Riera, Director General de Dret i d'Entitats Jurídiques del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, en el seu interessant article "El Dret Civil Català s'actualitza".

Crec que el Sr. Castella s'equivoca quan diu que el testament davant del Rector és una "actuació supletòria de l'Església" i que les "dificultats de comunicació i l'existència de pocs notaris", que justificaven aquella forma de testament, avui ja no es donen i, per tant, la institució ja no té sentit.

En primer lloc no es tractava d'una actuació de l'Església, ni tan sols supletòria; ja que la seva missió divina no li permet d'intervenir en una qüestió merament temporal com és aquesta de fer testament. Quan a Jesucrist li varen demanar que intervingués en la participació d'una herència entre germans s'hi va negar en rodó (Lc. 12,13). No és l'Església qui actua aquí, sinó la persona física del sacerdot, com a home d'estudi i de bé. Igualment es podria fer el testament davant del mestre, del metge o d'altra persona de carrera present al poble, si la llei així ho volgués.

En segon lloc, les circumstàncies que el Sr. Castella indica es continuen donant i, en no pocs casos, el capellà de

la petita comunitat civil és l'única persona que pot arribar a un pare de família d'una masia o poblet que vol fer testament quan es troba en perill de mort. Al notari prou l'aniran a veure perquè registri el testament, però uns dies després. Encara que només es donés un cas d'aquests cada període de temps, penso que justificaria el que es mantingués una institució del nostre Dret.

IGNASI SEGARRA, pure.
Doctor en Dret Canònic

Gràcies a "Catalunya Cristiana"

Senyor Director:

Com a subscriptor i amic de C.C. desitjo expressar-vos la més sincera felicitació per aquests 10 anys, aquests 500 números apareguts, ja.

Gràcies a tots els que heu fet i feu possible que tinguem un setmanari cristià i català.

Crec que tots els cristians hem d'estar orgullosos de poder tenir a les nostres mans, aquest mitjà de comunicació de temes religiosos com és "Catalunya Cristiana".

Gràcies a C.C. i als Amics de C.C. podem disposar de les encíclics i documents eclesials que han estat publi-

cats pel nostre setmanari i que podem guardar com a llibre, gràcies al seu format. Crec que els que com jo, que hem de viure de la nostra pensió, les nostres possibilitats no ens permeten de poder aconseguir o comprar, tots aquests documents, hem d'agrair a C.C. aquestes publicacions.

Com que crec que aquesta alegria de les 500 setmanes de C.C. és de tots els que el llegim, voldria demanar, doncs, a tots, que no solament el llegissin, sinó que s'hi subscriguin, per així assegurar la continuïtat i fer que aquests 500 números siguin el preludi d'altres 500, i 500, i...

F. ROVIRA PRATS

La revista "Ave Maria" continua la seva trajectòria

Senyor Director:

Voldria aclarir o completar un concepte d'un article del Sr. Busquets Molas, al nº 500 de C.C. sobre la Revista AVE MARIA, quan escriu: "després de la guerra civil, el Canonge Ramon Bauccells intentà reviscolar-la a Barcelona, sense gaire fortuna i, finalment, passà al P. Esqué, claretia, que tampoc no aconseguí reflotar-la".

Sr. Busquets: El P. Manuel Esqué i Montseny, no solament reflotà AVE MARIA, sinó que la millorà considerablement, n'augmentà els subscriptors i organitzà uns aplecs AVE MARIA que els enyoren tots els qui, amb aquelles ocasions, visitàrem diversos santuaris

ARA MATEIX

Allò tan repetit que el bé no fa soroll... no vol pas dir que el mal en faci sempre. També hi ha malignitats sigilloses. La política —i més concretament la política informativa— domina l'art d'administrar sàviament la fressa i el silenci al voltant de les notícies. Ara mateix, si preguntàvem a qualsevol ciutadà mitjanament informat què passa actualment, segur que ens parlaria d'olimpíades i de campanya electoral europea, potser dels hotels a construir a Barcelona, dels trànsfuges i de les mocions de censura animades amb denúncies d'ensibornament, d'alguna frase pintoresca d'en Guerra, de l'acabament de la lliga de futbol i del futur del camp de Sarrià... Quants, però, saben què va aprovar a Madrid el Congrés de Diputats, el dijous, primer de juny? Ha tingut tan poc relleu a la premsa, sobretot la catalana... I tanmateix és d'una importància extraordinària. Parlem-ne una mica.

El ple del Congrés de Diputats va aprovar, dijous passat, la majoria

L'esterilització: un tema que cal debatre

J. CARRERA PLANAS

vorci, les agressions sexuals... Alguns entesos consideren que es tracta d'un garbuix mancat de tècnica jurídica. Però el més important és que, entre les noves mesures aprovades i que començaran a ser vigents tan bon punt apareguin en el "Boletín Oficial del Estado", n'hi figura una de molt singular: la despenalització de l'esterilització de disminuïts psíquics en determinades circumstàncies.

La decisió és greu. Esterilitzar els dementes i els qui són víctimes de la subnormalitat té unes connotacions morals que comprometen la consciència dels ciutadans i que evocuen pràctiques unànimement rebutjades. No és estrany, doncs, que un periodista tan seriós com Ramon Pi hagi titu-

lat un comentari a aquesta llei "a les portes del nazisme"... Els defensors de la nova norma li replicaran, lògicament, que aquesta no permet a l'Estat d'imposar l'esterilització, sinó que simplement la permet i, encara, amb condicions: l'autorització del jutge, prèvia petició del representant legal de l'interessat. Però ja sabem cap on pot derivar la pràctica —pensem en el cas de l'avortament— quan s'ha obert la porta...

El tema no és fàcil. Sé que alguns pares d'adolescents disminuïts senten veritable angonya quan veuen les seves filles enmig de l'ambient d'avui: llibertat sexual, violacions... Les seves filles estan mancades de capacitat de defensa davant possibles agressors i fins i tot de control davant els companys, també disminuïts, amb els quals conviuen en els centres especialitzats que freqüenten. Jus-

tifica aquesta problemàtica el recurs a l'esterilització? És una qüestió que cal què sigui il·luminada en profunditat pels nostres moralistes.

El que no podem acceptar és que una decisió de tanta transcendència sigui presa pels nostres diputats sense un debat obert, amb participació de l'opinió pública. Els polítics que demanen el vot dels seus concitadans durant les campanyes electorals contreen el compromís de representar-los després, de comunicar-s'hi, de fer valer les raons del sector que els elegeix. Fer passar a la quietat una cosa tan important no és democràtic, ni que observi totes les formalitats democràtiques.

Alguna cosa falla en la nostra democràcia quan les nimietats assoleixen el protagonisme i les decisions serioses són preses calladament, quan es parla de convocar un referèndum per qualsevol fetsa i s'introdueix l'esterilització legal sense debat.

marians de Catalunya, remonent, sobretot la devoció mariana i propagant el res del Sant Rosari; durant tot això fins que "por disposición oficial", canvià la direcció de la Revista. AVE MARIA continua, encara, la seva trajectòria sota la direcció del P. Alba, S.J.

JAUME SANTAMARIA PUIG

A Glòria Gratacòs

Senyor Director:

Com a coordinador del Full Jove de "Catalunya Cristiana", com a responsable de premsa del II Encontre de Música Jove, i com a jove creient de 25 anys i en resposta a la carta signada per Glòria Gratacòs, heus aquí la fitxa tècnica del resso que va obtenir aquest Encontre en els mitjans de comunicació:

Gener: dilluns, 16, "Avui" (Joven-tut); Dissabte, 21, "Radio Barcelona" OM (La Radio Jove); Dissabte, 21, "La Vanguardia" (Dia a Dia, conferències i música); Diumenge, 22, "Catalunya Ràdio" (Paraules de Vida); Dilluns, 23, "ABC Cataluña" (Sociedad); Diumen-

ge, 29, "Catalunya Cristiana" (Portada); Diumenge, 29, "La Vanguardia" (Religió); Diumenge, 29, "TV3" (Signes dels Temps); Diumenge, 29, "Catalunya Ràdio" (Paraules de Vida); Febrer: Diumenge, 12, "Catalunya Cristiana" (Full Jove Extra Música); Diumenge, 19, "Full Dominical" Arquebisbat de Barcelona (comunicacions i notícies diocesanes).

JOAN D'ARQUER I TERRASSA

Gràcies pel lloc de treball

Senyor Director:

Acostumo anar a la parròquia de Sant Isidre a l'Hospitalet, conec el pare Felip i el sots-director d'aquesta revista que també diu Missa allí, i naturalment sempre compro la revista que trobo molt encertada. Jo era administratiu; em vaig passar 15 anys treballant a la mateixa empresa, fins que aquesta va cessar i vaig veure'm al carrer i amb 40 anys. Comprendran el trauma tan gran

que això significava; fou un cop molt dur.

Va haver-hi un temps que vaig treballar a hores en un despatx amb un advocat, en auditories, però essent a hores no m'interessava.

Un dia se'm va ocórrer posar un anunci a "Catalunya Cristiana", oferint-me com a administratiu i també com a conserge. Com a administratiu no vaig tenir sort però em va sortir el segon oferiment ofici molt digne, però que jo mai no havia fet. Em cridaren unes monges encantadores, sobretot la mare superiora a la qual mai no agrairé prou tota la seva confiança i lleialtat cap a mi.

Dedicades de ple a la tasca de l'ensenyança, són les Escolàpies del carrer Llúria i des d'aquí vull dir-los "Gràcies mares, per haver tingut confiança amb mi i haver-me donat un afecte que de veritat necessitava".

Al principi em va ser difícil adaptar-me al lloc, però ara no me'n sortiria per res del món; fins i tot em considero un escolapi més.

FRANCISCO PULIDO

ACUDIT

SORDESA:

Per fi una novetat

UN APARELL QUE HI ÉS PERÒ NO ES VEU

El somni dels dèbils d'oïda s'ha convertit en realitat? Avui hi ha "Timpans Electrònics" que funcionen meravellósament i sistemes per sentir, pràcticament invisibles.

Als darrers anys s'ha fet molt a favor dels dèbils d'oïda, però encara el problema continua, tantes promeses, tantes esperances i la realitat sempre la mateixa, un aparell acústic es veu massa. L'ideal seria un aparell petit, tan petit que resultés gairebé invisible, potent, que resolgui bé la sordesa de cadascú.

Doncs bé, joies com aquestes ja n'hi ha, tan petits que són invisibles, garanteix una audició segura, clara, confortable que els dèbils d'oïda amb aquest aparell miniaturitzat poden sentir les veus familiars, la televisió, el sacerdot durant la confessió i sobretot entendre bé les paraules, totes les paraules...

Aquests "Timpans Electrònics" són tan petits que queden completament amagats, tothom pot provar-los gratuïtament en els centres "GRIMOFON". N'hi ha prou amb uns segons per sentir novament amb alegria, clarament, sense nervis, les paraules amb veu baixa, totes les paraules de la televisió sense haver de pujar el volum; evitant així molestar els veïns.

GRIMOFON desitja que tots els dèbils d'oïda puguin per fi dir que el seu somni s'ha fet realitat; amb ocasió de les demostracions que es realitzaran en els centres GRIMOFON es farà un descompte o facilitats de pagament en còmodes terminis sense interessos.

Qui estigui ja utilitzant un aparell acústic "tradicional" podrà canviar-lo ell mateix amb unes condicions molt favorables.

DEMOSTRACIÓ ESPECIAL ELS DIES:

Del 12 al 24 de juny

de 9,30 a 13 i de 16 a 19,30 hores (dissabtes tarda, tancat), a:

GRIMOFON

Pau Claris, 138, 1r, 4a - 08009 BARCELONA

Telèfon (93) 215 04 40

Si no és possible assistir personalment a la demostració especial, sol·liciti informació, sense cap compromís.

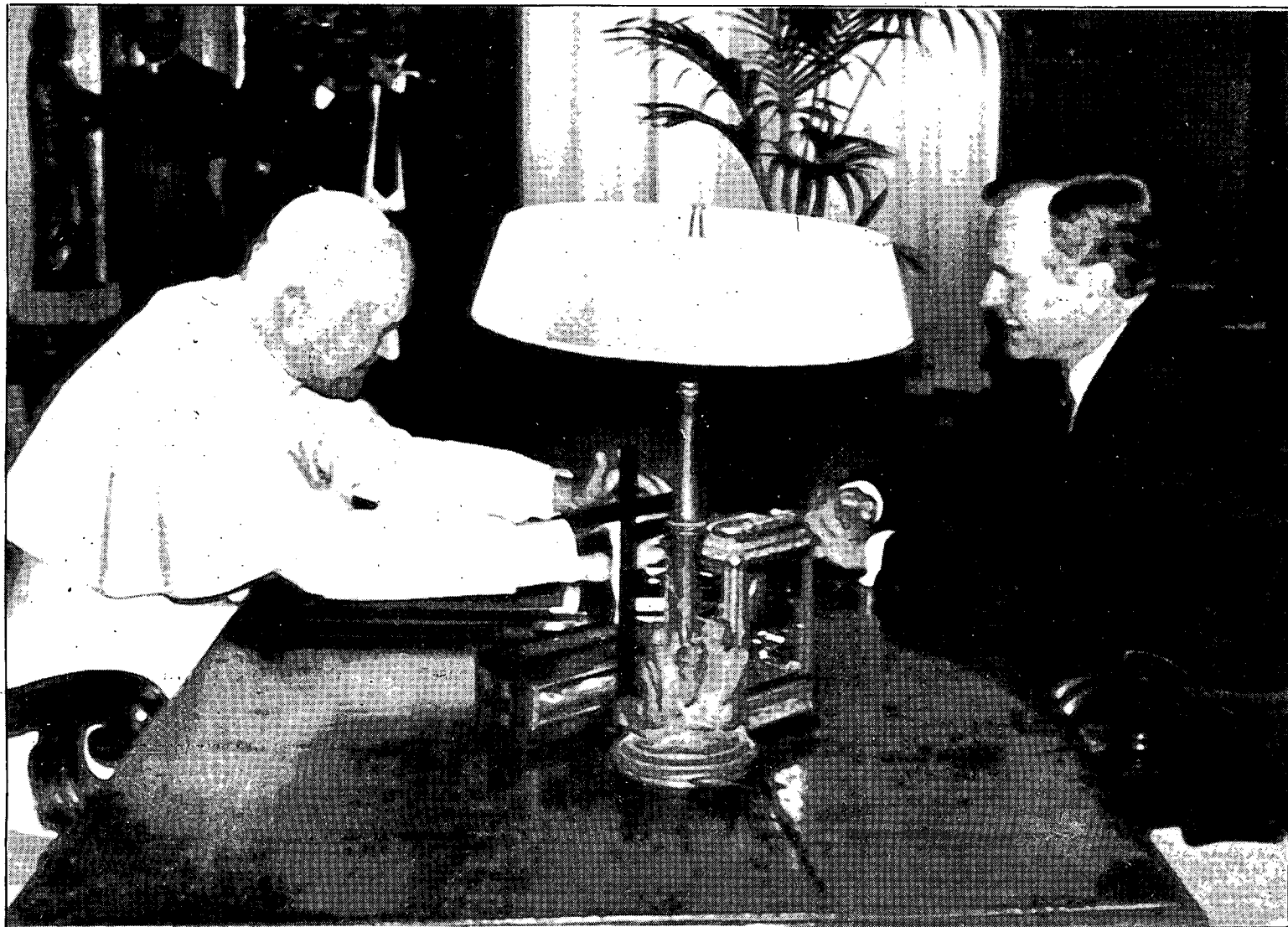
NOM

ADREÇA

POBLACIÓ PROVÍNCIA

Joan Pau II rep en audiència George Bush, President dels EE.UU

“Me’n recordaré molt de temps, d’aquesta conversa amb el Papa”

George Bush, president dels EE.UU., es va entrevistar el dissabte, dia 27 de maig, amb Joan Pau II a la Ciutat del Vaticà. Encara que no va transcendir el contingut de la conversa ambdós líders realitzaren posteriorment un breu discurs, en el qual Bush va elogiar el paper del Papa en el procés d’alliberament polític de Polònia.

El president dels EE.UU ha reconegut que la normalització de relacions entre Església i Estat polonesos són “un triomf” que es deu “en gran part al lideratge del Sant Pare”.

L’audiència entre els dos mandataris va durar una hora i va tenir lloc a la tarda del dissabte a la biblioteca privada del Papa. És significatiu que el president d’Estats Units, que pertany a l’Església episcopal, volgués entrevistar-se en privat amb el dirigent espiritual del món catòlic.

En acabar la reunió el Papa

va saludar la senyora Bush i la delegació. Joan Pau II va llegir en anglès un discurs en el qual es va referir al “gran patrimoni moral” dels Estats Units i a la “missió” espiritual del poble nord-americà. El Sant Pare va expressar també el convenciment que “Amèrica té veritablement la possibilitat de donar una resposta als desafiaments actuals, especialment la droga i la pobresa material i espiritual”.

“Me’n recordaré molt de temps d’aquesta conversa amb el Papa”, va comentar el president subratllant al mateix temps “el lideratge moral i espiritual” de Karol Wojtyła.

Hores abans la senyora Bush havia estat hoste del Vaticà amb motiu de la seva visita a la casa donada pel Papa a la mare Teresa de Calcuta. La casa està situada darrera dels murs vaticans i allotja gratuïtament un grup de pobres i abandonats que són recollits dels carrers de Roma.

El Papa va ordenar 57 sacerdots, tretze dels quals són espanyols

Joan Pau II va ordenar el diumenge 28 de maig passat, 57 sacerdots procedents de 21 països, entre els quals tretze són espanyols, en el transcurs d’una Eucaristia celebrada a la basílica de Sant Pere de Roma. Vint dels nou ordenats són de l’Opus Dei, el més veterà és un caputxí de 62 anys i els altres pertanyen a diòcesis de Puerto Rico, Vietnam, Polònia i Estats Units.

Durant l’homilia el Papa es va referir al sentit de la consagració sacerdotal, que “és una participació particular en la missió de Crist, que ha de fructificar entre els homes de mig món”. “Avui —els va dir el Sant Pontífex— els vostres pares que us han donat la vida humana, les vostres famílies i amics, els pobles, les nacions i l’Església us reserven en propietat exclusiva al servei del Senyor crucificat i ressuscitat”.

Més endavant va assegurar que “els homes duem el tresor de la gràcia de Déu en atuells de terrissa, fràgils, perquè es vegi que aquesta potència extraordinària ve de Déu i no de nosaltres”.

El més veterà del grup, és el religiós caputxí Felice D’Onofrio, un italià de 62 anys que fins fa poc era professor a la Facultat de Medicina de la Universitat de Nàpols.

FILTRANT LA NOTÍCIA

El repte de Basilea: com traduir un ideal

“L’objectiu no ha estat un diàleg ecumènic entre teòlegs experts en distincions dogmàtiques, sinó que les diverses Esglésies adoptessin una postura davant els grans reptes de la humanitat”, ha sintetitzat el cardenal Carlo Martini, arquebisbe de Milà, destacant la finalitat de l’assemblea ecumènica celebrada a Basilea (Suïssa) a mig maig passat sobre el tema, “Pau en la justícia”.

Es reuniren 700 delegats entre catòlics, ortodoxos i protestants de tots els països d’Europa. És la primera vegada en la història que 120 Esglésies cristianes d’Europa han pogut aprovar un text comú sobre els problemes de la defensa ecològica, el desarmament, els desequilibris econòmics Nord-Sud, el bon ús dels recursos energètics, la dissuasió nuclear, la natalitat i el problema del feminisme, l’objecció de consciència i la violació dels drets humans.

El metropolita Alexis, de Leningrad, president del Consell Europeu de les Esglésies, ha declarat a un periòdic italià que a Basilea “els cristians s’han vist empesos a prendre consciència dels seus deures respecte a la humanitat i a la creació, en comunió amb tots els homes de bona voluntat”. I el cardenal Martini, copresident de l’assemblea ecumènica, ha manifestat a una agència informativa: “És gairebé un miracle que amb tantes llengües,

cultures i confessions tan diferents, que mai no s’havien trobat en aquest nivell, s’hagi adoptat un text únic, substancialment vàlid, interessant, ric en perspectives i també relativament nou”.

La trobada s’ha desenvolupat en un marc de gran idealisme, cosa que porta a la presa de posicions radicals. Això pot dificultar la consecució del compromís de Basilea que cabalment és per donar suport a la pau; encara que no sempre s’ha posat el mateix accent en l’ideal. Així en el transcurs de l’última conferència de premsa, el bisbe catòlic Pierre Mamie (Fribourg) i el protestant Lukas Vischer, es referiren al tema del medi ambient amb un enfocament diferent. Mentre el protestant parlà del medi ambient físic, que és creació de Déu i al qual ataca ara l’home, monsenyor Mamie al·ludia a la “pol·lució espiritual”, molt més perniciosa, digué, que la còsmica.

Tot i així a Basilea alenava en el cor de tots el desig i la dinàmica d’un sentit pràctic, com ho palesa aquest fragment de l’emotiva pregària que es feia cada dia: “Feu-nos comprendre, Senyor, l’oportunitat i responsabilitat que tenim tots en el benestar, i feu-nos actuar i no sols parlar”.

FRANCESC GAMISSANS

VALENTINE
La pintura ideal

VATICÀ DIA A DIA

Del nostre corresponent
JOSEP-APEL·LES SANTOLARIA**Roma: els catalans celebraren la "Moreneta"**

Com ja és tradicional, els catalans residents a Roma es reuniren el dia 27 d'abril, festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, per celebrar la missa a l'Església espanyola, que està precisament, sota aquesta advocació mariana.

La missa d'aquest any fou celebrada per monsenyor Pere Tena, Subsecretari de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments. Hi varen anar un centenar d'assistents.

La president del "Casal català" de Roma, Núria Rovira, va comunicar algunes notícies, i s'acomiadà l'antic president que pertanyent a una comunitat neocatecumenal va com a missioner, acompanyat de la seva família, a El Salvador.

A partir del mes de maig se celebra la missa en català en aquest temple cada primer dissabte de mes a les sis de la tarda, excepte els mesos d'estiu.

Auschwitz enfronta els jueus amb el Vaticà

La qüestió del monestir de carmelites d'Auschwitz ha impedit que una delegació de la famosa "Lliga antidifamació", la major organització hebrea d'Estats Units fos rebuda per Joan Pau II.

Segons informaren els membres de la delegació hebrea, d'acord amb el Vaticà, van dir que era millor retardar l'audiència "perquè alguns temes inclosos en l'agenda de la trobada haurien pogut exasperar les tensions".

En el discurs del president de la Lliga, fet públic a Roma, es lamenta que el convent de carmelites que hi ha al camp d'extermini no hagi estat encara desplaçat fora del recinte.

El conflicte sobre el convent de carmelites es va iniciar fa un parell d'anys. Després d'unes converses, les autoritats eclesiàstiques catòliques accediren al desig de les organitzacions jueves. Això havia d'haver-se fet el febrer, però problemes amb les autoritats civils poloneses no ho han fet possible encara.

Carta del cardenal Cassaroli al cardenal de Toledo

Amb motiu del Congrés internacional d'estudis que se celebrà el passat 10 de maig commemorant el XIV centenari del III Concili de Toledo, en el qual es va abandonar oficialment l'heretgia arriana, el Secretari d'Estat del Vaticà, cardenal Agostino Cassaroli va adreçar una carta per encàrrec del Papa, al cardenal de Toledo, Marcelo González, en la qual s'hi recorden les arrels cristianes d'Espanya i la prosperitat que proporcionà la religió.

El 8 de maig del 589, a petició del rei Recaredo que s'havia convertit al catolicisme dos anys abans, es varen congregar la majoria dels bisbes de l'Espanya visigòtica per proclamar oficialment la conversió del rei i del poble visigot, que fins feia poc havia romàs en l'heretgia arriana. Amb això se superava un dels greus obstacles per a la integració política i religiosa dels diferents pobles de la Península Ibèrica.

El Vaticà en l'Assemblea de la salut

Del 8 al 10 de maig se celebrà a Ginebra la XIII Assemblea mundial de "L'Organització Mundial de la Salut" (OMS) en la qual hi va participar la Santa Seu a través de monsenyor Justo Mullor García, nunci apostòlic i observador permanent prop de l'Oficina de les Nacions Unides i les institucions especialitzades de Ginebra.

Carta del Papa pels XXV anys de la reforma litúrgica

S'ha fet pública una Carta Apostòlica del papa Joan Pau II, amb data del 4 de desembre del 1988, en el XXV aniversari de la Constitució "Sacrosanctum Concilium" del Concili Vaticà II sobre la Sagrada litúrgia.

En la carta s'insisteix en la fidelitat a la Tradició de la reforma litúrgica i explica quins són els

principis directius. També se centra en l'aplicació i futur d'aquesta renovació, així com en els organismes responsables, exhortant el respecte de les normes litúrgiques.

Invitació oficial a Joan Pau II perquè visita Cuba

Joan Pau II ha rebut de mans de José Felipe Carneado, cap de l'Oficina d'Afers Religiosos del Comitè Central del PC cubà, una invitació de Fidel Castro per visitar Cuba. Així ho va confirmar a Efe l'alt funcionari cubà, qui es troba a Roma invitat pel cardenal Roger Etchegaray, president del Pontifici Consell "Iustitia et Pax".

Carneado va precisar que ara depèn del Papa decidir quan anirà a Cuba. Aquesta invitació s'ha presentat poc temps després que la jerarquia catòlica cubana cursés la seva invitació al Papa per visitar la perla del Caribe.

Commemoració de la guàrdia suïssa

Commemorant l'heroic sacrifici de 147 soldats suïssos en la defensa del papa Climent VII Medici durant el "Sacco di Roma" l'any 1527, el passat 6 de maig la guàrdia suïssa va celebrar diversos actes a la ciutat del Vaticà. El jurament dels 28 nous guàrdies fou precedit d'una parada militar i la concessió de diverses condecoracions. Dels 28, 24 són de llengua alemanya, 3 de llengua francesa i 1 d'italiana, tots oficials de Suïssa.

La Guàrdia suïssa pontificia fou fundada pel papa Juli II Della Rovere el 1506. És una companyia de 100 voluntaris, reclutats de tots els cantons suïssos, organitzats militarment per a la custòdia del Sant Pare i de la seva residència. Està formada per 4 oficials, 1 sacerdot, 23 sots-oficials i 72 alabarders. El servei és de dos anys amb possibilitat de reenganxar-se. Juntament amb la "Vigilància vaticana", s'encarreguen de la seguretat del Vaticà. Pau VI va suprimir fa alguns anys la Guàrdia Noble, la Guàrdia Palatina i la Gendarmeria.

Els bisbes de Jaca i Rioja, destinats a Almeria i Alacant

Monsenyors Alvarez Martínez i Alvarez Gastón.

El bisbe de la ciutat aragonesa de Jac, Rosendo Alvarez Gastón, fou designat per Sa Santedat el papa Joan Pau II per dirigir la diòcesi d'Almeria. Aquesta estava regida apostòlicament fins ara per l'arquebisbe de Granada, monsenyor Asensio, a causa de la malaltia de l'anterior bisbe, Manuel Casares Hervás. El Papa també ha elegit monsenyor Francisco Alvarez Martínez, fins ara bisbe de Calahorra-La Calzada-Logronyo, com a nou titular d'Oriola-Alacant.

El nou prelat d'Almeria és navarrès i té seixanta-tres anys. Encara que va cursar els seus estudis a Pamplona i ha desenvolupat bona part de la seva tasca en diòcesis del nord d'Espanya, és coneixedor de l'Església andalusa per haver desenvolupat les funcions de sacerdot a la localitat d'Almonte, a Huelva, i de Vicari General, a Huelva. Rosendo Alvarez Gastón ha anunciat que vindrà disposat a situar-se en la realitat de la diòcesi i a treballar coordinadament amb tots els moviments i delegacions.

El nou bisbe d'Alacant, monsenyor Alvarez Martínez, substituirà a monsenyor Pablo Barrachina, de setanta-sis anys. La seva renúncia fou acceptada fa temps pel Papa. El nou prelat té 63 anys i és natural de Ferrones (Oviedo). Va fer els estudis eclesiàstics a Oviedo i es va doctorar a Salamanca i a Comillas. Fou vicari de l'arquebisbat d'Oviedo bisbe de Tarassona i, des de l'any 1976, de Calahorra.

En el Palau de la Zarzuela**Els Reis d'Espanya ingressen a l'Orde del Sant Sepulcre**

El passat 26 d'abril tingué lloc al Palau de la Zarzuela l'acte solemne d'ingrés dels Reis d'Espanya, del Príncep d'Astúries i del Comte de Barcelona, a l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem.

En l'audiència reial hi hagué l'ofertament de les insígnies per part del Príncep Paolo Enrico Massino Lancellotti, Governador General de l'Orde.

Assistiren a l'acte monsenyor Marcelo González, cardenal arquebisbe de Toledo, Primat d'Espanya i Gran Prior del Capítol Noble de Castella i Lleó, monsenyor Angel Suquia, cardenal arquebisbe de Madrid, monsenyor Mario Tagliaferri, Nunci de Sa Santedat, el reverend Jorge Farré Muro, Gran Prior Coadjutor del Capítol Noble d'Aragó, Catalunya i Balears, així com d'altres personalitats.

Els Reis d'Espanya han pertangut tradicionalment a l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem, i amb l'ingrés dels actuals Reis s'ha fet realitat espiritual el títol històric del Monarca com a "Rei de Jerusalem". Són també membres de l'Orde els Reis de Bèlgica i els Ducs de Luxemburg.

Una de les finalitats d'aquesta distingida institució es vetllar pels interessos dels Sants Llocs de Palestina.

Els cavallers del Sant Sepulcre han defensat sempre els interessos espirituals de Terra Santa.

BARCELONA

A la Salle de la Bonanova es va celebrar l'Assemblea de Catalunya de la Renovació Carismàtica Catòlica

Una vivència de la tendresa de Déu

BARCELONA.— El poble reunit en nom del Senyor Jesús, per celebrar l'assemblea anual compartida en esperit fratern i festiu, va viure fa poc en el Col·legi La Salle, l'experiència d'aquesta suau presència del Senyor que va passar entre nosaltres com a brisa i fou captada per l'atenta sensibilitat espiritual d'aquells que acudiren amb l'ànim expectant a la novetat de l'Esperit.

sió de canal d'allò que el Senyor havia preparat per a tots nosaltres, el de transmetre en les seves ensenyances aquesta faceta del Déu inefable: **La tendresa de l'amor de Déu**, tendresa que ell mateix va cridar davant de Moisés: "Yahvè, Yavvè, Déu de Tendresa i misericòrdia, ric en pietat..." (Èxode 34,6).

Aquesta tendresa fou confirmada una i altra vegada pel Se-

amor poderós que en aquesta època —i som només al principi— prepara per als seus fills; Ell ens vol donar —tot és gratuït— ara ja pel nostre camí, una insospitada consolació, felicitat i força. Ell fa que vegem la set que angossa la nostra Humanitat i crida al seu poble reunit entorn als seus pastors, perquè sigui portador i testimoni d'aquest amor misericordiós, tendre i fort.

Al voltant d'aquest tema es desenvoluparen les ensenyances del germà François. Fins a la delicada expressió dels joves que representaren a l'Església de la Bonanova "Le Mystère", traspuava una vivència de la tendresa de Déu.

L'obertura i la preparació del cor en senzillesa, pobresa espiritual i petitesa evangèlica davant el Déu tres vegades sant, que ens atrau pel seu Esperit en Aquell, el nom del qual està damunt de tot nom, i l'escolta atenta per poder sentir la "brisa" de la seva veu i de la seva acció, és la condició indispensable.

Confirmació de tot això fou l'homilia del nostre Bisbe, el Dr. Jubany que va presidir la celebració eucarística de l'últim dia: "...som a l'era de l'Esperit. Déu vol fer meravelles a través de vosaltres en els quals ja fa meravelles, vol que siguem testimoni com aquells dels primers temps..." "tothom qui vol ser testimoni de

veritat ha de ser ferm amb la ferma de Déu..." no caure en el pessimisme del món perdut, sinó viure amb l'esperança posada en Jesús, en la seva Paraula i en l'Esperit que és l'expressió inefable,

misteriosa, del l'amor i de la voluntat de Déu que vol salvar tots els homes..."

Aquestes paraules recolliren i confirmaren el missatge "inspirat" de tota l'Assemblea.

També podríem dir que així com en una simfonia, un tema de fons es repeteix en varietat d'expressions, hem "sentit" durant aquests tres dies una nota clau, aguda, reiterada: la que cantava la **Tendresa de Déu**.

Si un carisma especial podem reconèixer obertament a la Comunitat de "Lleó de Judà i l'Anyell Immolat" que com a invitats especials, han servit en aquesta oca-

nyor en manifestar-se pels carismes de "paraules de coneixement" i "paraules inspirades" que, en ambient d'adoració i lliurement, l'Esperit prodigà enmig de l'assemblea; diferents persones se sentiren interpel·lades per aquesta acció del Senyor, de la qual cosa donaren testimoni al final de la trobada.

Déu invita reiteradament a acollir una nova efusió del seu

Notícies del Seminari de Barcelona

Conferiment del Ministeri de Lector

El passat dimecres dia 31 de maig, el senyor Bisbe Auxiliar emèrit Dr. Ramon Daumal conferí el Ministeri de Lector als seminaristes de Barcelona: Carles Catasús, Joan Costa, Sergi Gordo, Rafael Mínguez, Agustí Moreno, Pere Montagut, Josep M. Turull.

Ordenacions de diaques

El passat dijous dia 1 de juny el sr. Bisbe Auxiliar emèrit Dr. Ramon Daumal ordenà de diaca Esteve Fernández. L'ordenació tingué lloc al Seminari Menor —La Conreria—. El diumenge dia 18 de juny el sr. Bisbe Auxiliar Dr. Lluís Martínez Sistach ordenarà de diaques Fidel Catalán, Bernat Martorell i Francesc Boqueras, a la capella del Seminari Conciliar.

Ordenacions de preveres

El dia 23 d'abril, el sr. Cardenal-Arquebisbe Narcís Jubany ordenà de prevere en Jordi Espí a la parròquia de Sant Medir.

I el diumenge dia 4 de juny, el senyor Cardenal ordenà de prevere a l'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia en Ferran Colàs, que pertany a l'Oratori.

AVISOS

BARCELONA

V Aplec a la Casa Pairal de St. Ramon de Penyafort.— Diumenge, 11 de juny, matí de 10 a 2h.- Eucaristia, Festa popular, Gegants i drac de l'escola Pau Boada, Tocada de gralles, Recital de Jaume Arnella carregat de romanços, Concert-Vermut pels Solistes de la Costa. Tots hi sou convidats! Castell de Penyafort, entre els pobles els Monjos i la Ràpita, a 5 km. de Vilafranca del Penedès (per la carretera de Barceona a Tarragona).

La Fundació Enciclopèdia Catalana, la Facultat de Teologia de Catalunya i l'Institut Italiano di Cultura.— Es complauen a convidar-vos a l'acte que, amb motiu de la publicació del llibre "Senzillesa de la vida cristiana i Darrera meditació" de Jeroni Savanarola (dins la col·lecció "Clàssics del Cristianisme"), tindrà lloc el **proper dia 12 de juny**, dilluns, a les 19'30 h., a l'Auditori de la Fundació Enciclopèdia Catalana, c/. de la Diputació, 250. Hi intervendran el professor Cesare Vasoli, President de l'Institut Nazionale di Studi sul Rinascimento, de

Florència, i el P. Llorenç Galmés, historiador dominic.

Assemblea Diocesana d'A.N.F.E.— L'Adoració Nocturna Femenina celebrarà la seva Assemblea Diocesana el proper **diumenge dia 11 de juny**, de 10 del matí fins a les 7 de la tarda, a la Casa d'Exercicis de St. Ignasi, de Sarrià, c/. Carrasco i Formiguera, 32. Totes les associades ens trobarem en aquesta jornada de revisió, de programació de noves activitats, de formació i de pregària. Ho comuniquem també a totes les persones simpatitzants d'ANFE que vulguin unir-se a aquesta assemblea. Per informació: CEDAIR, c/. Aragó, 268, baixos. Tel.: 216 02 13, de dilluns a divendres, de 6 a 8 de la tarda.

ASSOCIACIÓ "MOSSÈN JACINT VERDAGUER".— Diumenge, dia 11, a dos quarts d'onze del matí, missa amb cant coral a la Parròquia Antiga de Vallvidrera. A les dotze, a Vila Joana, salutació de la Junta Regidora als assistents, breu recital de cant coral i finalment breu recital de poesia.

COMUNICATS

Cloenda dels actes organitzats amb motiu del 87 Aniversari de la mort de l'insigne poeta.

Causa de canonització de la Mare Caterina de Crist.— L'acte de cloenda del procés informatiu de la causa de canonització de la Mare Caterina de Crist, Carmelita Descalça, fundadora de la Reforma Teresiana a Catalunya, tindrà lloc a l'església de les Carmelites Descalces, el dimecres dia 14 de juny, a les 7 de la tarda, i serà presidida pel senyor Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, doctor Narcís Jubany.

GIRONA

TROBADA DE FAMÍLIES CRISTIANES. ULTREIA DIOCESANA.— Se celebrarà el **dia 18 de juny**, diumenge. Lloc: Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Terrades. El lema d'enguany serà: "FIDELITAT I PERSEVERANÇA". Horari: 2/4 d'11 del matí, Benvinguda, Ofrena floral, Eucaristia, Dinar de Germanor (arrossada). 2/4 de 5 de la tarda: ULTREIA. Per més informació: Tel. 57 17 58. Curses de Cristiandat de Girona.

Joan Amades

IMATGES DE LA MARE DE DÉU TROBADES A CATALUNYA

Un extens recull d'aquelles troballes que representen l'essència de la tradició mariana a Catalunya, tan estimada pel folklorista.

Un luxós volum de 19,5 x 15,5 cms. de 430 pàgines, imprès sobre paper especial. Nombroses il·lustracions i enquadernat en guàflex amb sobrecoberta il·lustrada.

De venda a les llibreries - ptes. 2.750,—

DISTRIBUCIONS CATALÒNIA
Ronda de Sant Pere, 3-08010 Barcelona

Una parròquia evangelitzadora

Santa Maria de l'Alba es reuneix en assemblea

TÀRREGA.— Fa poc més d'un any, el Consell de Pastoral de la parròquia targarina va voler analitzar la situació de les seves activitats apostòliques. D'aquest estudi, en va sortir la visió d'un cert estancament de la tasca evangelitzadora i, doncs, una consciència de no estar a l'altura que els temps actuals reclamen.

Això féu adonar de la necessitat de reunir els cristians conscients (formessin part o no de les associacions o moviments parroquials) en una assemblea que justament havia de tenir per lema "Parròquia evangelitzadora", amb l'esperança d'una revitalització de l'esperit missioner i evangelitzador tan necessari al cristianisme d'avui.

Amb aquest objectiu, es va prendre el compromís d'organitzar el treball parroquial durant tot el curs 1988-1989 de tal manera que tot l'any representés veritablement la preparació efectiva i eficaç de l'assemblea projectada.

I així s'ha fet: durant tot aquest temps, 21 grups de treball (moviments juvenils, grups de catequesi, Caritas, vídues, religiosos i religioses de vida activa o contemplativa, etc.) han anat elaborant les seves pròpies "conclusions provisionals" a l'entorn de la revisió de la seva peculiar activitat apostòlica i d'uns projectes de renovació "de cara endins i de cara enfora".

Tota aquesta tasca havia de culminar amb una assemblea general comunitària, per posar en

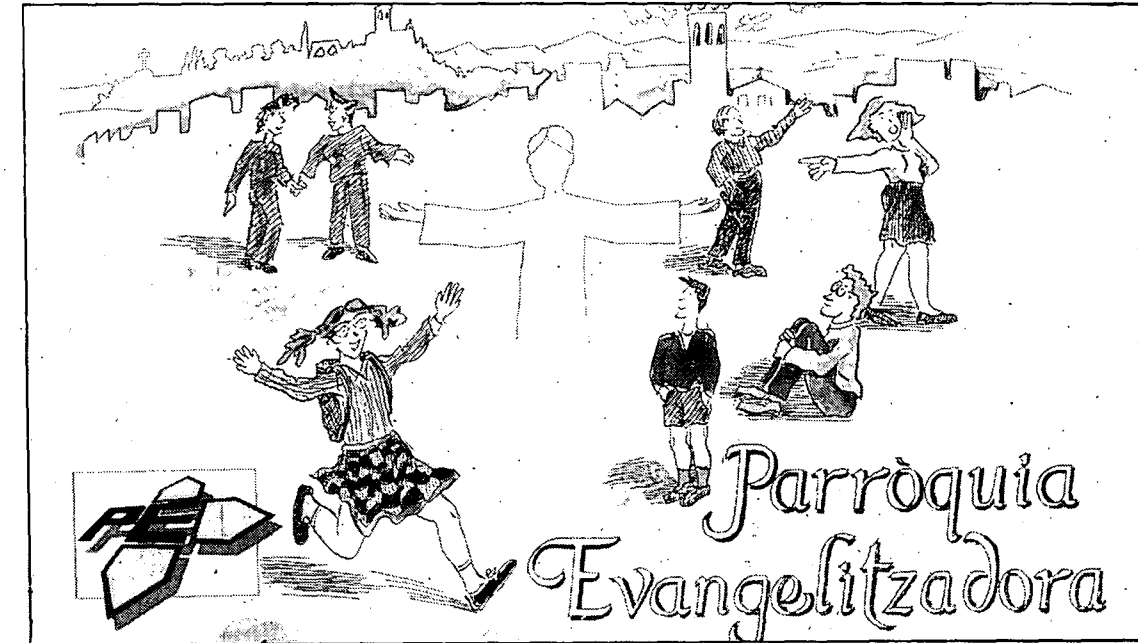
comú les experiències i les "conclusions" de cada grup i decidir entre tots una línia general per a l'acció parroquial en endavant.

Els dies escollits per a les reunions havien estat el dissabte 6 de maig i l'endemà; des de 2/4 de 6 de la tarda fins a les 12 de la nit del primer dia i de 3/4 de 10 del matí fins a les 7 de la tarda del diumenge.

El sopar del dissabte i el dinar del diumenge podien ser col·lectius (per aprofitar més el temps i afavorir el sentit de reunió de família) i s'organitzà també una guarderia per als infants dels matrimonis joves. Des del punt de vista estadístic (que demostra, és clar, l'interès i la intensitat de treball) heus ací unes xifres il·lustratives: total de participants, 206; al sopar, un centenar de comensals i 127 al dinar del diumenge.

D'altra banda, cal fer notar que un 40% dels assembleistes eren gent no compromesa, fins ara, en cap grup parroquial i que la mitjana d'edat dels assistents fou de 44 anys, cosa que vol dir que hi havia molta gent jove, gràcies a Déu.

Els actes de l'assemblea foren una bona combinació entre els col·loquis sobre les diverses propostes sectorials i uns temes de reflexió sobre el com i le perquè de l'acció evangelitzadora a càrrec de dues personalitats eclesiàstiques. En acabar les sessions del diumenge al matí, el bisbe Miquel s'adreçà als assembleistes per animar-los a continuar pel camí emprès amb tan bell esperit: l'evangelització del món del nostre temps.

Les conclusions finals s'han posat ara en mans del Consell de Pastoral que és qui programarà el curs vinent tenint en compte sobretot les necessitats de coordinació i formació que foren els aspectes més destacats per tothom.

No es pot negar que els feligresos de Santa Maria de l'Alba de Tàrraga han emprès amb molt bon peu el camí per a fer-ne una parròquia evangelitzadora. Acabaren posant-ho als peus de Jesús en un fervorós comiat eucarístic ben confiats en aquella sincera advocació inicial: "Que tot això brolli de nosaltres, per la força de l'Esperit Sant".

LLUÍS BADIA i TORRAS

Nota de correcció.— Per un d'aquells "follets" inevitables, en la crònica del bisbat de Solsona de la darrera setmana, va faltar una ratlla i va deixar-se de consignar, entre les religioses homenatjades a Miralcamp "una religiosa de Jesús Maria i quatre serventes del Sagrat Cor de Jesús". Demanem disculpes. Gràcies.

FETS I CRITERIS

El sentit de responsabilitat

Hi ha una impressió molt estesa que en la nostra societat el sentit de responsabilitat ha disminuït. Això està en oberta contradicció amb el progrés de la societat moderna que en créixer més el poder de l'home més ampla és la seva responsabilitat individual i col·lectiva.

També s'ha de tenir en compte que la responsabilitat és més sentida quan es faciliten a les persones unes condicions de vida que els permeten de tenir consciència de la pròpia dignitat. D'altra banda, la societat de consum crea un clima de passivitat i de poca iniciativa. No és pas un fet casual el fenomen de l'anomenat "passotisme" que aquests anys passats, i encara, afecta molt els joves.

Sembla com si visquéssim un període en el qual estem sotmesos a una vaga silenciosa, una vaga que sense fer soroll "paralitza" el sentit de la responsabilitat.

Potser en el fons hi ha una crisi de fidelitat a la pròpia identitat. És més còmode i més fàcil imaginar-se que faria hom en lloc dels altres, que no pas actuar de debò fent el propi paper i sentir-se seriosament responsable davant de Déu i davant dels altres, d'allò que cadascú ha de fer o ha de decidir.

Probablement és també un símptoma de la crisi actual de solidaritat a causa del creixent i intens corrent d'individualisme.

Ser responsable és ser solidari dels propis actes i assumir-ne totes les conseqüències. Actuar amb sentit de responsabilitat vol dir reflexionar i

assumir les decisions encara que siguin discutibles, incompreses o criticades pels altres. Tot això resulta més difícil en una època en què la llibertat s'entén més com exercici de crítica i de contestació que no pas com una capacitat d'adhesió lleial i sincera.

Cada persona té les seves responsabilitats conforme a la seva vocació o a les funcions que exerceix. Així són diferents les responsabilitats dels pares, dels metges, dels polítics, els governants, etc. Tots, però, sense excepció, les han d'assumir amb reflexió, amb solidaritat i amb esperit de servei.

De monsenyor Helder Camara són aquestes afirmacions: Déu demana més a qui ell dóna més. Qui més rep ho rep per als altres. No és més gran ni millor: ell és més responsable.

Pel que es refereix a aquells que han d'actuar amb responsabilitat pastoral, sant Pau explica com desitja que siguin tractats: "Us preguem, germans, que reconegueu l'esforç dels qui treballen entre vosaltres, us governen en el Senyor i us amonesten: tingueu-los en gran estima i amor per raó de la seva obra" (1 Tes 5, 12-13).

Penso que aquesta recomanació es pot estendre a totes les persones que actuen amb responsabilitat social en els diversos àmbits.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

JESÚS ✠ ✠ ✠ ✠ ✠
A TRAVÉS DE LOS SIGLOS
Su lugar en la historia de la cultura

Por Jaroslav Pelikan

Versión castellana de Juan Andrés Iglesias

304 páginas de texto. 12 láminas impresas a todo color sobre papel couché. 8 dibujos en blanco y negro. Notas a pie de página. Índice alfabético. Índice de citas bíblicas.

Tamaño 17x24 cm. Encuadernado con tapas duras y sobrecubierta impresa a todo color, plastificada.

ISBN 84-254-1630-2. Precio de venta al público, IVA incl.: 2.500 pts.

Con independencia de lo que uno piense o crea personalmente sobre él, Jesús de Nazaret ha sido la figura preponderante en la historia de la cultura occidental durante casi veinte siglos. La mayor parte de la raza humana inicia su calendario a partir del nacimiento de Jesús, millones de personas maldicen en su nombre y también en su nombre millones de personas oran cada día. Pero cada época ha creado un Jesús de acuerdo con sus expectativas y según sus necesidades.

Esta obra, escrita por el renombrado historiador y teólogo Jaroslav Pelikan, presenta una historia de las imágenes de Jesús, tal como ha ido apareciendo desde el siglo I hasta el siglo XX. De este modo, estudiando las diversas figuras de Jesús —desde el Rabí del período inicial hasta el Hombre universal del renacimiento y el Libertador de nuestros días— Pelikan sugiere que la forma en que una determinada época haya descrito a Jesús constituye una clave esencial para comprender dicha fase de la historia: en cada época histórica, la vida y las enseñanzas de Jesús han representado una respuesta a los interrogantes más fundamentales de la existencia y del destino humanos.

Ni crónica de la vida de Jesús ni historia del cristianismo, este estudio lleno de sabiduría y de información se dirige a los lectores reflexivos, sean creyentes o no.

Las ilustraciones que enriquecen el volumen tienen la misión de visualizar algunas de las imágenes de Jesús tal como se han reflejado en el arte, mientras que los diversos tipos de cruces que figuran al comienzo de cada capítulo muestran de forma plástica la multiforme variedad de interpretaciones gráficas de que es capaz el símbolo cristiano por antonomasia.

De venta en librerías

Solicito me envíen gratis su catálogo de obras de TEOLOGÍA

Nombre y apellidos

Dirección

Código postal Población

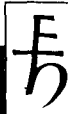
Provincia

Enviar este cupón a:

EDITORIAL HERDER

Provenza, 388 - 08025 Barcelona

Teléf. (93) 257 77 00 - Telefax (93) 207 34 48 - Télex 54120 HEGR E

URGELL

Ha estat recentment restaurada amb un cost de dos milions de pessetes

Santa Maria de Taús: testimoni de la fe senzilla i ferma dels muntanyencs

TAÚS.— S'han realitzat obres de consolidació i restauració a l'ermita de la Mare de Déu i Sant Martí per un valor de dos milions de pessetes. L'actuació ha consistit en la reconstrucció de la teulada, reforçament de la volta, enderrocament del mur interior que separava l'absis de la nau i instal·lació d'un altar nou de pedra. També s'ha repicat l'interior de l'absis, obra que hi ha el projecte de continuar a fi que també la nau recuperi la seva imatge original. La Diputació Provincial de Lleida ha subvencionat les obres, que han estat dirigides per l'arquitecte Ferran Casanoves, de La Pobla de Segur.

Les obres han significat primerament la conservació

d'un monument romànic amenaçat d'enderrocament i, en segon lloc, l'embelliment d'una església de gran bellesa per la sobrietat de les seves línies i sobretot per l'harmonia del conjunt. Tota la seva original bellesa destaca enmig del marc incomparable d'una naturalesa privilegiada. L'església està situada al costat del camí que va de Gerri de la Sal a Noves de Segre i enmig de la planúria que generosament dona aigua al Pallars i a l'Alt Urgell. És també un testimoni del que ha estat capaç d'aixecar i sostenir la fe senzilla i ferma dels muntanyencs per naturalesa i vocació.

ANTONI MIRABET

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

SRTA. alemanya dominant anglès i castellà, parlat i escrit, cerca feina a Barcelona: traduccions comercials, dependenta, etc. Interessats deixin missatge per Katia. Tel. 310 20 88 matins.

SENYORA gran amb un fill cediria compartir pis de franc i menjar a Sra. o Srta. que disposés d'un temps els matins per a petits quefers domèstics. Zona Meridiana. Fabra i Puig. Tel. 340 72 14. Pregunteu per la Sra. Maria.

MASIA i hort gran de franc a dues dones o home sol. Escriure a "Mas Gelabert del bosc". Caldes de Malavella 17455.

SOLTER 43 anys, classe mitja, desitja conèixer Sra. edat semblant, fins matrimonials. No importaria castellana. Tel. 257 36 84 a partir 10 nit.

A SABADELL veng pis moblat 3 habitacions, parket, prop FF.CC Generalitat i autopista. 8 milions ptes. Raó. Tel. 726 03 45.

CLASSES DE TALL I CONFECCIÓ (C.E.P.P.S.)
Classes de tall i confecció, horari flexible, ambient acollidor. Informació de 5 a 8. C/. Canuda, 4 - Tel. 317 17 90.

MATADEPERA: Lloger torre moblada amb calefacció i piscina, per a tot l'any. Tel. 788 93 61.

ES VEN pis zona Doctor Ferran-Manuel Girona. Tel. 420 37 97, matins.

MATRIMONI amb filla de 8 anys necessita Sra. o Srta. per treballs domèstics. Tel. 230 77 11 de 7 a 9 tarda de dilluns a dijous. Zona les Corts.

SRA. 60 anys cerca en lloguer, mig pis gran. T. 246 64 25 de 3 a 5, a poder ser persona sola.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Pel nostre port passen mariners d'arreu del món. Molts d'ells amb greus problemes. ¿Vols ajudar-los?

L'APOSTOLAT DEL MAR DE BARCELONA

necessita persones voluntàries per cobrir els següents serveis:

—visites a vaixells (dies laborables, matins o tardes)
—guàrdies de recepció a la residència "Stella Maris" (diumenges de 9 a 15 h. o de 15 a 21 h.)

—guarda nocturn per a la residència (de 21 a 8 h.). Pot dormir i tenir habitació pròpia. Possible ajut econòmic.

Per a aquests serveis, especialment el de visites als vaixells, es convenient, encara que no imprescindible, tenir coneixements d'anglès.

Apostolat del Mar, c/ Varadero, 8 Tel. 319 23 89. (Trucar tardes de 6 a 9, demanant pel Sr. García).

Una alta distinció pontifícia ha estat donada al bisbat

Fa poc fou donada la "Creu pro Ecclesia et Pontifice" al bisbe d'Urgell, monsenyor Joan Martí Alanís, per la seva custòdia en el Museu Diocesà de la Seu d'Urgell. L'acte tingué lloc en el Palau Episcopal de la capital de l'Alt Urgell.

Nicasi Pedrós Torné, natural de Ceró (Lleida) de comú acord amb la seva família, va fer l'esmentat lliurament a mans del prelat i copríncep d'Andorra de l'esmentada distinció pontifícia, la qual havia estat concedida al seu pare Josep Pedrós Garriga (E.P.D.) l'any 1965 per S.S. el papa Pau VI, a través del llavors bisbe d'Urgell, Ramon Iglesias Navarri, en reconeixement al seu valor heroic i altruista en donar acolliment i amagatall a nombrosos sacerdots, religiosos i persones de signe dretà que sofrien persecució del bàndol republicà durant els temps de la fructificada Guerra Civil Espanyola, 1936-39.

Josep Pedrós sabia que procedint així exposava greument la seva vida i la de la seva família. No obstant, desafiant l'esmentat perill i d'acord amb els seus principis profundament cristians va donar en la seva masia, asil a totes les persones que ho sol·licitaven, afrontant així una dramàtica i compromesa situació que suposava en aquells moments emprendre tan arriscada actitud per salvar un nombrós grup de clergues que per aquella època eren bàrbarament assassinats.

Per altra banda, juntament amb la descrita distinció pontifícia li fou lliurat al bisbe Martí Alanís, una breu biografia de Josep Pedrós Garriga, acompanyada d'una llarga i extensa relació testimonial de totes aquelles persones a les quals havia donat auxili i amb tota probabilitat salvat la vida desinteressadament en els tres anys que va durar la contesa civil.

JOAN CIVIT

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5545 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

BARCELONA

Una dilatada vida al servei de l'església

Mossèn Isidre Puig i Rosell, morí als peus de la Verge de Brugués

GAVÀ.— Després de 63 anys de sacerdoci i als 89 anys d'edat, el rector jubilat de la parròquia de Sant Pere de Gavà i capellà custodi de l'Ermita de Ntra. Sra. de Brugués, retornà a la casa del Pare, prop de la mitja nit del divendres 20 de gener.

Havia nascut a Barcelona el 7 de novembre del 1899. Després dels seus estudis en el Seminari Diocesà, fou ordenat prevere el 29 de maig del 1926. Dedicà tota la seva vida als ministeris parroquials en diverses comunitats cristianes i en els seus darrers anys a tenir cura del culte a la Mare de Déu en la seva ermita situada entremig de les poblacions de Gavà i Begues, encara que pertanyent a la demarcació de la primera, figurant com a adscripció parroquial a la de Sant Pere de Gavà.

Mossèn Isidre, comença fent de vicari a Cabrera de Mataró, l'any 1926; vicari de Tiana el 1927; vicari de Caldes de Montbui el 1929; vicari de Sant Esperit de Terrassa, el 1930 i vicari de la parròquia de Nostra Senyora de Lourdes de Barcelona, el 1932. L'any 1934 va de regent a la parròquia de Sant Marçal de Castellet i l'any 1936 d'econom a Lavern. Després de la guerra, l'any 1939 passa a ser econom de Sant Climent de Llobregat i l'any 1948 és nomenat rector d'aquesta parròquia, fins l'any

1956 que és designat rector de Sant Pere de Gavà, i es retirà a l'ermita de Brugués en el moment de la seva jubilació.

Durant els anys d'estada a Sant Climent de Llobregat, impulsà l'erecció d'una ermita dedicada a la Mare de Déu del Roser, en un bonic paratge de la demarcació. A Gavà, actuà també de director espiritual i professor de Religió a l'Acadèmia de Nostra Senyora de Brugués, i de President nat del Centre Cultural depenent de la parròquia de Sant Pere.

El funeral i enterrament de les despulles mortals de mossèn Isidre Puig, tingueren lloc el diumenge 22 de gener, a dos quarts de dotze del matí a l'església parroquial de Sant Pere de Gavà, precedit d'una missa concelebrada de cos present a l'ermita de Brugués, presidida per l'actual rector mossèn Jaume Boguñà i els rectors veïns, entre els quals figurava el Vicari Episcopal mossèn Lluís Portabella en representació del Sr. cardenal.

Quan mossèn Isidre, arribà de l'hospital on havia estat intervingut quirúrgicament, com a conseqüència d'una delicada malaltia que patia des de feia deu anys, va exclamar: "Ja sóc a casa, als peus de la Mare de Déu. Gràcies a Déu! Ara, deixeu-me morir tranquil".

J.S.

L'església del Poble Espanyol torna a ser oberta als fidels

Després de les obres de restauració que s'han dut a terme al recinte, l'esglesia del Poble Espanyol de Barcelona és oberta a les celebracions religioses. La nova etapa la van iniciar els esposos Muntanya, els quals hi van celebrar les seves noces d'argent, atès que va ser el lloc que escolliren per celebrar-hi el seu casament.

IMPROMPTU

Un col·legi

Una petita festa de germanor d'antigues alumnes a la qual vaig assistir amb la meua esposa, una d'elles, m'ha fet pensar en què deuria tenir aquell col·legi perquè, passats cinquanta anys tingui tant poder de convocatòria entre les supervivents d'una època que allí s'havien format.

Perquè, l'aparença exterior d'aquell col·legi era com la de qualsevol altre, ni més ni menys. Els estudis que allí es cursaven eren com els d'altres institucions: un ensenyament primari i, després, qui volia, feia el batxillerat o seguia estudis mercantils, o senzillament es preparava per un futur casolà...

Però sens dubte que aquell col·legi tenia un secret... que tothom sabia: Tenia un equip formador que, humanament, era gairebé insuperable. Insuperable perquè totes les seves components, a més de la seva vocació religiosa, tenien vocació, jo diria necessitat, d'ensenyar, de transmetre el seu saber. I s'havien lliurat a la tasca de tal manera, que el seu fer i el seu sentir es filtrava en les alumnes, imprimint en elles un caràcter inesborrable...

Perquè cada una de les antigues alumnes ha estat prou valenta per fer front als avatars de la vida i forjar la pròpia història, mantenir-se fidel al bé rebut, mirant d'acréixer el seu cabdal, transmetent-lo a fills i néts fins on ha estat possible.

Crec que aquesta celebració haurà fet pensar a les actuals dirigents del col·legi.

I penso, també, en el nul poder de convocatòria que tindran, cinquanta anys enllà, molts dels actuals col·legis tan plens d'ordinadors i tan buits d'esperit.

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Desplaçament de la consciència ètica

En una ocasió, Joan Pau II es preguntava: "¿Tenim una idea justa de la consciència? Que potser l'home contemporani no viu sota l'amenaça d'un eclipsi de la consciència, d'un entorpidiment o d'una "anestèsia" de la consciència?" Tot home i tota dona tenen en el fons del seu ésser una certa consciència moral, potser de vegades equivocada. Perquè no és possible suprimir aquesta realitat íntima de la més profunda interioritat, que ressona com una veu a l'oïda del seu cor. El Concili Vaticà II la va definir com el nucli secretíssim i el sagrari més íntim de l'home.

Les causes que contribueixen a "anestesiar" o a deformar les consciències i a disminuir el sentit del pecat són moltes. Avui hi ha una autèntica "caiguda dels veritables valors morals" i també un "cert desplaçament de la consciència ètica". I això, fins i tot en el poble cristià. Els vents del secularisme ho arrossegueu tot i n'esdevé una pol·lució irritant que contamina més o menys les consciències. En aquesta qüestió tan delicada, fixaré la meua atenció ara i aquí en alguns punts concrets.

El primer és el desplaçament que suposa el fet que la brúixola del sentit moral ha passat de fixar l'atenció en l'"objecte" —que és l'acció humana— per a assenyalar el valor absolut del "subjecte", que és l'home. És ben clar que la persona com a tal, amb múltiples condicionaments, té una gran importància en la qualificació dels actes humans. Però cal veure com es valora, avui, d'una manera "excloent", la sinceritat i l'autenticitat. L'equivocació rau no pas en una valoració justa d'aquestes virtuts, sinó en l'"absolutització" del que és subjectiu. L'home no és l'amo en definitiva del que és bo i és dolent: no té a les seves mans, juganeres i enganyoses, la mesura dels fets ètics i morals. En

tot cas ha de cercar la veritat i el bé objectius, obeint la llei de Déu.

En segon lloc cal valorar els "actes humans" concrets, sense deixar d'atribuir a "l'opció fonamental" la importància que té. Efectivament, aquesta no és un principi o una veritat abstracta, sinó una autèntica "decisió" en el més profund de la consciència i es fa d'una manera que incideix en els actes morals sobre un objecte particular. D'aquí ve que les accions morals concretes són, d'alguna manera, un signe de l'opció fonamental; però alhora cal observar que els actes particulars, més o menys repetits, poden modificar radicalment una opció fonamental.

En el context social en què vivim, cal subratllar també que el concepte de "pecat personal" queda, sovint, arraconat per la idea de "pecat institucional" o de "les estructures de pecat". A aquestes s'ha referit expressament el Papa en la darrera encíclica social. No manca qui s'esforça equivocadament a treure importància a allò que és personal en honor del que és institucional. S'ha de tenir en compte que les estructures de pecat, com ensenya el Papa, "es funden en el pecat personal i, per tant, van unides sempre a actes concrets de les persones que les introdueixen".

La formació de la consciència dels cristians és delicada, però constitueix una tasca urgent. Es tracta d'una formació que s'ha de fonamentar en l'Evangeli i en el magisteri de l'Església. Potser el més important és superar el secularisme ambiental, que s'esforça a treure Déu de l'horitzó de la vida humana, com si Ell fes impossible l'autonomia i l'autorealització de l'home.

NARCÍS JUBANY

Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

D'ací a finals del mes de juny, i a totes les principals poblacions

Fi de curs amb moltes activitats al bisbat de Vic

VIC.— S'apropa la fi de curs i la nostra diòcesi esdevé protagonista o escenari d'un bon nombre d'actes. N'enumerem uns quants d'una manera molt concisa, gairebé sense fer-hi comentari.

S'ha iniciat ja a totes les parròquies del bisbat la Campanya Econòmica —preparada durant més d'un any pel Consell Diocesà d'Economia amb l'ajut d'una empresa de marketing— per a col·laboració de tots els practicants al sosteniment comunitari de l'Església diocesana. Per ara, la marxa de la campanya és molt satisfactoria, tant en la presa de consciència per part dels fidels, com en els resultats econòmics. La campanya durarà, aproximadament, un any.

Una altra iniciativa eficaç ha estat la celebració de la II Trobada de Consells de Pastoral de les parròquies del bisbat. Enguany s'ha

celebrat en el Seminari de Vic i, com la de l'any passat, comptà en tot moment amb la presència i l'encoratjament del Sr. Bisbe. Un dels resultats més palpables d'aquestes dures trobades és la constitució del Consell Pastoral Diocesà durant aquest mes de juny.

L'any 1991 celebrarem el centenari del Museu Episcopal de Vic, creat pel bisbe Dr. Morgades. Fou el primer Museu diocesà d'Espanya i és considerat com un dels més importants d'Europa. La Junta que el presideix treballa en la preparació d'un programa d'actes i millores. D'altra banda, ben aviat apareixerà el primer número d'una publicació titulada "Studia Vicensia" que tindrà com a objecte la investigació i l'estudi dels continguts de l'Arxiu, Biblioteca i Museu Episcopals de Vic.

El dia 9 de juny es va celebrar

la cloenda de l'onze centenari de la consagració de la primera església de Santa Maria del Monestir de Ripoll. Encara que els actes no foren tan espectaculars com els de la inauguració (17 d'abril de 1988), constituïren un conjunt molt reeixit des de l'angle religiós, cultural i popular. La vila de Ripoll, bressol de Catalunya, ha quedat satisfeta de l'atenció que se li ha prestat. Ja en l'homilia de la inauguració de l'onze centenari, el Sr. Bisbe deia, en presència dels Presidents de la Generalitat i del Parlament, que aquell acte havia de servir d'introducció solemne a la celebració del mil·lenari de Catalunya, el dia 5 de maig, el Monestir serví de marc per a la celebració del "Dia d'Europa" amb assistència dels Presidents de les Comunitats Autònomes de Catalunya, Aragó, Navarra, País Basc i amb una bona representació dels Departaments del Sud de França i d'Andorra; l'acte fou presidit pel President de la Generalitat de Catalunya, pel Bisbe de Vic i per l'Alcalde de Ripoll.

A Igualada —tercera capital de la diòcesi— se celebra amb gran esplendor el IV centenari de la suor de sang del Sant Crist. Hi ha celebracions de tota mena: actes religiosos, concerts corals i musicals, actes culturals, Jocs Florals, trobada de les Associacions de Vidues de Catalunya, peregrinació a Roma... Abans de fer la cloenda d'aquest IV Centenari (abril de 1990), Igualada serà l'escenari de la Missa crismal i de la Jornada Sacerdotal Diocesana. El darrer acte serà la celebració de l'Eucaristia a la Basílica de Santa Maria, el dimarts de Pasqua de l'any vinent.

Els dies 13-14 de maig passat amb motiu de la Pentecosta, hi hagué una trobada d'uns dos-cents joves a la Diòcesi a Santa Margarida i a la Tossa de Montbui: pre-

sència del Bisbe, ball de bruixes, celebració de l'eucaristia, plantada de 200 arbres, decoració d'una façana, moments de reflexió i de gatzara i, finalment, una gran arrossada... Tothom va sortir-ne molt animat, malgrat la pluja.

A Manresa es preparen per commemorar el V Centenari de la Confraria de la Immaculada Concepció que serà encetat el dia 8 de desembre amb una missa concelebrada a la basílica de Santa Maria de la Seu pel Sr. Nunci Apostòlic i el Bisbe de la diòcesi.

Els dies 1 i 8 de juny hi ha hagut la cloenda dels recessos espirituals i conferències culturals mensuals per al presbiteri diocesà: el dia 1, se celebrà al Santuari de la Gleba per als sacerdots de la zona Nord, i, el dia 8, al Santuari de Joncadella, per als de la zona Sud.

El dia 24 de juny hi haurà l'ordenació d'un prevere i d'un diaca a l'Església Catedral de Vic. Després d'una llarga sequera, el panorama s'endolceix una mica.

A tot això podem afegir-hi que

En un àmbit més clerical, cal fer esment del III Curset d'Estiu que se celebrarà en el Seminari durant la darrera setmana de juliol. En els dos cursets anteriors —celebrats en règim d'internat— van participar-hi un centenar llarg de preveres acompanyats del Sr. Bisbe. El tema d'enguany serà la reforma conciliar de la Litúrgia. El Butlletí Oficial d'aquests darrers mesos ha publicat les ponències que l'any passat hi tingueren mossèn Modest Reixach i el Sr. Bisbe sobre el tema "Evangelitzar pauperibus".

El dia 27 de maig va haver-hi a Manresa una trobada dels sis primers aspirants al diaconat permanent de la diòcesi.

a mitjans juliol es realitzarà el relleu del Vicari Episcopal de la zona Nord del Bisbat: mossèn Josep Bastardas substituirà mossèn Cinto Anglada (mossèn Salvador Bardulet continuarà de Vicari Episcopal de la zona Sud). Segons sembla i es rumoreja, aquest estiu hi haurà nombrosos canvis de rectors de les parròquies de la diòcesi. Les càbales i les travesses abunden.

Bé, en una mirada ampla, hem procurat abraçar i sintetitzar una sèrie de fets que ens semblen importants per a la nostra vida diocesana. Sense fer gaire soroll, la vida eclesial va fent el seu camí en el nostre bisbat.

J.M.

Nota aclaridora sobre una notícia atribuïda per error al bisbat de Tortosa

"Errare humanum est" deien els antics. I és ben cert que la condició humana porta implícita la possibilitat i la condició d'errar com a expressió de la limitació de l'home, que no és perfecte. Tanmateix, hi ha errors i errors. Hi ha errors que porten a conclusions no desitjades per a ningú en l'ànim del lector, i errors que la persona que té l'hàbit de la lectura com a cosa arrelada constata a primer cop d'ull el seu caràcter merament i senzillament tècnic.

Ha estat el cas de la pàgina 12 corresponent al número del dia 28 de maig proppassat que portava la capçalera del bisbat de Tortosa quan de fet es referia a una notícia que havia tingut lloc al de Barcelona. Fets semblants se succeeixen a diari a la premsa mundial i fins i tot són nombrosos els llibres que no n'estan exempts. No és cap excusa la generalització però ajuda a comprendre el fet. Així, com hem dit abans, aquest article sobre el col·lectiu de dones no es referia al bisbat de Tortosa sinó al de Barcelona, i preguem que sigui oblidat pels estimats lectors d'aquell bisbat.

MISSATGE

A TOTS ELS LECTORS DE CATALUNYA CRISTIANA

LA PREMSA ÉS UN DELS GRANS MITJANS D'APOSTOLAT. FEU APOSTOLAT A TRAVÉS DE LA PREMSA! COL·LABOREU A L'APOSTOLAT DE CATALUNYA CRISTIANA

Que cap llar cristiana del país no estigui mancada de la seva lectura, és el repte que tenim tots els lectors de CATALUNYA CRISTIANA

MOSTREU CATALUNYA CRISTIANA ALS VOSTRES FAMILIARS I AMICS. DONEU-LOS A EMPLENAR LA SEGÜENT BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ.

Catalunya Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom

Domicili nº Població

D.P.

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.800.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nòminatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc Data

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/lílibreta n.º..... se serveixen pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc Data

Pornografia i violència en les comunicacions socials

El Vaticà alerta sobre l'augment de sexe i violència en les comunicacions socials

El president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, l'arquebisbe nord-americà monsenyor John Foley presentà el document elaborat per l'esmentat Consell i en el qual s'ofereix un examen del problema i es plantegen actituds pròpies a seguir enfront d'aquest greu problema. "Volem identificar-nos amb els pares de tot el món preocupats per la formació moral dels seus fills, identificar-nos amb totes les dones que, amb raó, veuen la pornografia i la violència com quelcom directament oposat a elles i a la seva dignitat", va dir monsenyor Foley, i afegí: "El flux continu de la pornografia i de la violència pot sens dubte limitar l'ús responsable de la llibertat individual".

Oferim als nostres lectors el text íntegre d'aquest importantíssim document.

1.— En el curs d'aquests últims anys ha tingut lloc una revolució mundial de la manera de percebre els valors morals, seguida de canvis profunds en la manera de pensar i d'actuar de la gent. Els mitjans de comunicació social han tingut i continuen tenint un important paper en cada procés de transformació individual i social, en la mesura que introdueixen i reflecteixen noves actituds i estils de vida⁽¹⁾.

2.— Alguns d'aquests canvis han resultat positius. Avui, com recentment ha afirmat el papa Joan Pau II, "la primera nota positiva consisteix en el fet que molts homes i dones tenen plena consciència de la seva dignitat i la de tot ésser humà... Al mateix temps, en un món dividit i trasbalsat per conflictes de tot tipus, va creixent la convicció d'una interdependència radical i, per consegüent, la necessitat d'una solidaritat que l'assumeixi i la tradueixi en el pla moral"⁽²⁾. Les comunicacions socials han contribuït molt perquè es produeixin aquests canvis.

3.— Però molts d'aquests canvis han estat negatius. Al costat dels abusos de sempre s'estan produint noves violacions de la dignitat humana i dels valors i dels ideals cristians. I aquí també les comunicacions socials tenen la seva part de responsabilitat.

4.— Encara que és cert que aquests mitjans —com afirma el Concili Vaticà II— "presten grans serveis al gènere humà", també ho és que "poden ser utilitzats contra els designis del Creador i convertits en instruments del mal"⁽³⁾.

5.— Un dels fenòmens alarmants d'aquests anys ha estat la creixent difusió de la pornografia i la generalització de la violència en els mitjans de comunicació social. Llibres i revistes, cinema i teatre, televisió i vídeo-cassettes, espais publicitaris i les mateixes televisions mostren freqüentment comportaments violents o de sexualitat permissiva que gairebé arriben al llindar de la pornografia i que són moralment inacceptables.

6.— La pornografia i l'exaltació de la violència són velles realitats de la condició humana que evidencien el component més tèrbol de la naturalesa humana, malsesa pel pecat. Durant l'últim quart de segle han adquirit una amplitud nova i han passat a constituir un seriós problema social. Mentre creix la confusió respecte les normes morals, les comunicacions han fet la pornografia i la violència accessibles al gran públic, inclosos nens i joves. Aquest problema, que abans romania confinat a l'àmbit dels països rics, ha començat, amb la comunicació moderna, a corrompre els valors morals de les nacions en vies de desenvolupament.

7.— Els mitjans de comunicació social poden ser a la vegada eficaços instruments d'unitat i comprensió mútua i transmissors d'una visió deformada de la vida, de la famí-

lia, de la religió i de la moralitat —segons una interpretació que no respecta l'autèntica dignitat ni el destí de la persona humana—⁽⁴⁾. En particular, els responsables familiars de moltes regions del món han expressat una comprensible preocupació respecte els films, vídeo-cassettes i programes de televisió que els seus fills estan en condicions de veure, i també enregistraments que poden escoltar i publicacions que poden llegir. I es neguen a què els valors morals inculcats en la llar quedin destruïts per produccions rebutjables, en tots els llocs de fàcil accés gràcies a aquests mitjans.

8.— Es tracta d'il·lustrar en aquest document els efectes més greus de la pornografia i de la violència en l'individu i en la societat, i també assenyalar les causes principals del problema tal com avui es planteja. Finalment, es tractarà d'indicar els passos necessaris que han de donar els comunicadors professionals, els pares i educadors, la joventut i el públic en general, les autoritats civils i eclesiàstiques, les organitzacions privades i religioses, per posar-hi el necessari remei.

Efecte de la pornografia i la violència

9.— L'experiència quotidiana confirma els estudis realitzats arreu del món referent a les conseqüències negatives de la pornografia i de les escenes de violència que transmeten els mitjans de comunicació social⁽⁵⁾. S'entén per pornografia, en aquest context, la violació, gràcies a l'ús de les tècniques audiovisuals, del dret a la privacitat del cos humà en la seva naturalesa masculina i femenina, una violació que redueix la persona i el cos humà a un objecte anònim destinat a una mala utilització amb la intenció d'obtenir una gratificació concupiscent. La violència, en aquest context, pot entendre's com la presentació destinada a excitar instints humans fonamentals vers actes contraris a la dignitat de la persona, i que descriu una força física intensa exercida d'una manera profundament ofensiva i sovint passional. Els especialistes a vegades no estan d'acord sobre l'impacte d'aquest fenomen i sobre la manera com afecta els individus i els grups afectats per aquest, però les línies mestres de la qüestió apareixen clares, netes i inquietants.

10.— Ningú no pot considerar-se immune als efectes degradants de la pornografia i la violència, o fora de perill de l'erosió causada pels qui actuen sota la seva influència. Els nens i els joves són especialment vulnerables i exposats a ser-ne víctimes. La pornografia i la violència sàdica menyspreen la sexualitat, perverteixen les relacions huma-

nes, exploten els individus —especialment les dones i els nens—, destrueixen el matrimoni i la vida familiar, inspiren actituds antisocials i afebleixen la fibra moral de la societat.

11.— És evident que un dels efectes de la pornografia és el pecat. La participació voluntària en la producció i en la difusió d'aquests productes nocius ha de ser considerada com un seriós mal moral. A més, aquesta producció i difusió no podrien tenir lloc si no existís una demanda. Així, doncs, els qui fan ús d'aquests productes no solament es perjudiquen a si mateixos, sinó que també contribueixen a la promoció d'un comerç nefast.

12.— Una exposició freqüent dels infants a la violència en les comunicacions socials pot resultar torbadora per a ells, en ser encara incapaços de distingir clarament la fantasia de la realitat.

A més, la violència sàdica en aquests mitjans pot condicionar les persones impressionables, sobretot els joves, fins al punt que arribin a considerar-la normal, acceptable i digna de ser imitada.

13.— S'ha dit que hi pot haver una vinculació psicològica entre la pornografia i la violència sàdica. Una certa pornografia ja és obertament violenta en el seu contingut i expressió. Els qui veuen, escolten o lleixeixen un material així corren el risc d'introduir-lo en el propi comportament. Acaben perdent el respecte vers els altres, com a fills de Déu i germans i germanes de la mateixa família humana. Aquesta vinculació entre pornografia i violència sàdica tenen especials implicacions per aquells que estan afectats de certes malalties mentals.

14.— També l'anomenada pornografia blana ("soft core") pot paralitzar progressivament la sensibilitat, ofegant gradualment el sentit moral dels individus fins al punt de fer-los moralment i personalment indiferents als drets i a la dignitat dels altres.

La pornografia —com la droga— pot crear dependència i empenyer a la recerca d'un material cada vegada més excitant ("hard core") i pervers. La probabilitat d'adoptar comportaments antisocials creixerà en la mesura que es vagi produint aquest procés.

15.— La pornografia afavoreix malsanes preocupacions en els camps de la imaginació i del comportament. Pot interferir en el desenvolupament moral i de la persona i en la maduració de les relacions humanes sanes i adultes, especialment en el matrimoni i en la família, que exigeixen confiança recíproca i actituds i intencions d'explícita integritat moral.

16.— La pornografia, a més, qüestiona el caràcter familiar de l'autèntica sexualitat humana. En la mesura en què la sexualitat es consideri com una recerca frenètica del plaer individual, més que com una expressió perdurable de l'amor en el matrimoni, la pornografia apareixerà com un factor capaç de minar la vida familiar en la seva totalitat.

17.— En el pitjor dels casos, la pornografia pot actuar com agent d'incitació o de reforçament, un complice indirecte, en agressions sexuals greus i perilloses, com la pedofília, els segrestaments i assassinats.

18.— Una de les conseqüències fonamentals de la pornografia i de la violència és el menyspreu dels altres, en considerar-los com a objectes en lloc de persones. La pornografia i la violència suprimeixen la tendresa i la compassió per deixar el seu espai a la indiferència, si no a la brutalitat.

Causes del problema

19.— Un dels motius bàsics de la difusió de la pornografia i de la violència sàdica, en l'àmbit dels mitjans de comunicació, sembla ser la propagació d'una moral permissiva, basada en la recerca de la satisfacció individual al preu que sigui. Un nihilisme moral de la desesperació s'hi afegeix, acabant fent del plaer l'única felicitat accessible a la persona humana.

20.— Un cert nombre de causes més immediates contribueixen ulteriorment a l'escalada de la pornografia i la violència en els mitjans. Entre aquestes cal esmentar:

— El benefici econòmic. La pornografia és una indústria lucrativa. Alguns sectors de la indústria de les comunicacions han caigut tràgicament en la temptació d'explotar la debilitat humana, especialment la dels joves i la de les mentes impressionables, per obtenir profit de produccions pornogràfiques i violentes. Aquesta indústria pornogràfica, en algunes societats, resulta lucrativa fins al punt que s'ha vinculat al crim organitzat.

passa a la pàgina següent

ve de la pàgina anterior

—Falsos arguments llibertaris. La llibertat d'expressió exigeix, segons alguns, la tolerància vers la pornografia, fins i tot al preu de la salut moral dels joves i del dret a la intimitat, així com un ambient de pública decència. Alguns, també erròniament, afirmen que el millor mitjà de combatre la pornografia consisteix a legalitzar-la. Aquests arguments són a vegades proposats per grups minoritaris que no se sumen als criteris morals de la majoria i que s'obliden que a cada dret correspon una responsabilitat. El dret a la llibertat d'expressió no és una solució. La responsabilitat pública de promoure el bé moral dels joves, d'organitzar el respecte de les dones, de la vida privada i de la decència pública mostra clarament que la llibertat no pot equiparar-se al llibertinatge.

—L'absència de lleis curosament preparades o la seva no ampliació, per a la protecció del bé comú, particularment de la moralitat dels joves.

—Confusió i apatia per part de molts, fins i tot membres de la comunitat religiosa, els quals es consideren erròniament a si mateixos estranys a la problemàtica de la pornografia i de la violència, o sense possibilitat de contribuir a la solució del problema.

Resposta al problema

21.—La propagació de la pornografia i de la violència a través dels mitjans de comunicació social és una ofensa als individus i a la societat i planteja un problema urgent que exigeix respostes realistes per part de les persones i dels grups. El legítim dret a la llibertat d'expressió i a l'intercanvi lliure d'informació ha de ser protegit. Al mateix temps cal salvaguardar el dret dels individus, de les famílies i de la societat a la vida privada, a la decència pública i a la protecció dels valors essencials de la vida.

22.—Es farà referència a set sectors amb especials deures en la matèria: professionals de la comunicació, pares, educadors, joventut, públic en general, autoritats públiques i Església i grups religiosos.

Professionals de la comunicació

23.—Seria deslleial suggerir que tots els mitjans i tots els comunicadors estan implicats en aquest negoci nociu. Són molts els comunicadors que es distingeixen per les seves qualitats personals i professionals. Procuren assumir la seva responsabilitat aplicant amb fidelitat les normes morals i els anima un gran desig de servei al bé comú. Mereixen les nostres admiracions i estimul especialment aquells que es dediquen a la creació de sans esbargiments familiars.

S'invita vehementment aquests comunicadors a unir-se per a l'elaboració i aplicació de codis ètics en matèria de comunicació social i publicitat, inspirats en el bé comú i orientats al desenvolupament integral de l'home. Aquests codis són especialment necessaris en el context de la televisió, que permet que les imatges entrin a les llars, allí on els infants es troben al seu aire i sense vigilància. L'autocontrol és sempre el millor control, així com l'autodisciplina, en el si dels propis mitjans, és la primera i la més desitjable de les línies de defensa contra els qui cerquen profit mitjançant la producció de programes pornogràfics i violents que envileixen els mitjans de comunicació i corrompen la mateixa societat. S'urgeix vivament als comunicadors que, també a través d'aquests mitjans, donin a conèixer les mesures necessàries que posin un dic a la marea de la pornografia i de l'exaltació de la violència en la societat.

Pares

24.—S'invita els pares a multiplicar els seus esforços en ordre a una completa formació moral de nens i joves. Cosa que suposa una educació a favor d'una actitud sana vers la sexualitat humana, basada en el respecte a la dignitat de la persona com a filla de Déu, en la virtut de la castedat i en la pràctica de l'autodisciplina. Una vida familiar equilibrada, en la qual els pares siguin fidels practicants i totalment lliurats l'un a l'altre i als seus fills, constituirà l'escola ideal per a la formació en els sants valors morals.

Els infants i els joves del nostre temps necessiten l'educació que els permeti discernir els programes i madurar en la seva condició d'usuaris responsables de la comunicació. L'exemple dels pares és determinant en aquesta matèria. La passivitat o autoindulgència enfront a certs programes serà font de malentesos perjudicials per a la joventut. Cal donar especial importància —per al bé dels joves— a l'exemple dels pares en allò que concerneix a l'autenticitat del seu amor i a la tendresa que sàpiguen manifestar en la seva vida matrimonial; així com a la seva disponibilitat a discutir amb els fills les qüestions d'interès, en una atmosfera amable i afectuosa. Convé no oblidar que, quan s'està educant, "s'obté més amb una explicació que prohibint"⁽⁶⁾.

Educadors

25.—Els principals col·laboradors dels pares, en la formació moral dels joves, són els educadors. Les escoles i els programes educatius han de promoure i inculcar els valors ètics i socials, per tal de garantir la unitat i el desenvolupament de la família i de la societat.

Els programes de més valor seran, en el context educatiu, aquells que formin els joves en una actitud crítica i en una capacitat de discerniment en l'ús de la televisió, de la

ràdio i dels altres mitjans de comunicació social. D'aquesta manera els joves també seran capaços de resistir les manipulacions i sabran lluitar contra els hàbits merament passius en l'escolta i visió d'aquests mitjans.

Cal subratllar la importància que les escoles sàpiguen posar en relleu el respecte a la persona humana, el valor de la vida familiar i la importància de la integritat moral personal.

Joves

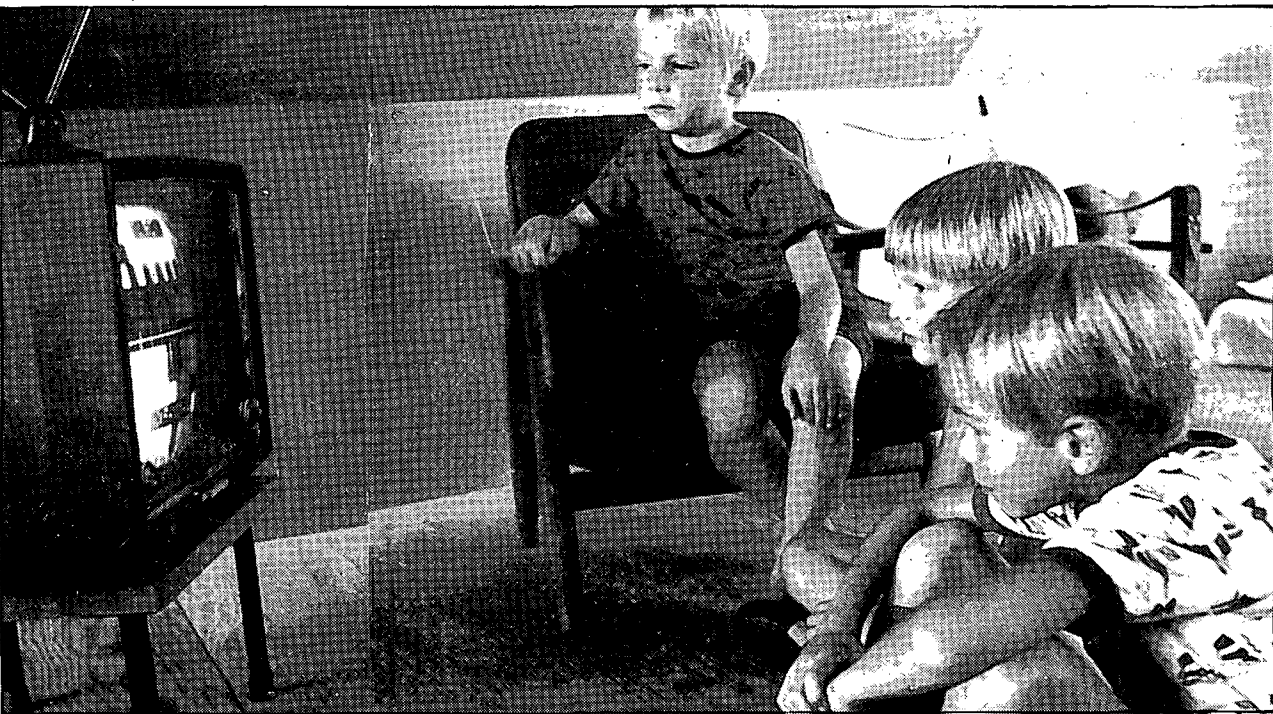
26.—Els joves contribuiran a posar murs a l'avanç de la pornografia i de la violència en els mitjans si saben respondre, positivament, a les iniciatives dels seus pares i educadors i assumir les seves responsabilitats en allò que reclama capacitat de decisió moral, com també en l'elecció de les seves diversions.

27.—El públic en general també ha de fer sentir la seva veu. Els ciutadans —inclosos els joves— tenen la tasca d'expressar individualment i col·lectivament el seu punt de vista respecte a productors, interessos comercials i autoritats civils. És urgent mantenir un diàleg continuat entre els comunicadors i els representants del públic, per tal que els qui actuen en les comunicacions socials estiguin al corrent de les exigències reals i interessos dels usuaris.

Autoritat pública

28.—Els legisladors, els encarregats de l'administració de l'Estat i de la justícia són cridats a donar una resposta al problema de la pornografia i de la violència sàdica difoses pels mitjans de comunicació. Cal promulgar lleis sanes, cal clarificar les ambigües i cal reforçar les lleis que ja existeixen.

Vistes les implicacions internacionals que presenten la producció i distribució de material pornogràfic, cal actuar

a nivell regional, continental i internacional per tal de controlar amb èxit aquest insidiós tràfic. Els qui ja han pres iniciatives d'aquest tipus mereixen tot el nostre suport i estimul⁽⁷⁾.

Les lleis i els agents de la llei tenen el deure sagrat de protegir el bé comú, especialment el que afecta a la joventut i als membres més vulnerables de la comunitat.

Ja hem assenyalat alguns dels efectes negatius de la pornografia i de la violència. Es pot treure també la conclusió que es posa en dubte i s'amenaça el bé comú, especialment quan aquest material es produeix, s'exposa i es distribueix sense restriccions ni reglaments.

L'autoritat civil està obligada a emprendre una ràpida acció enfront el problema, allí on existeixi, i a emanar criteris preventius allí on la qüestió comenci a plantejar-se o encara no hagi arribat a ser angoixosa i urgent.

Església i grups religiosos

29.—La primera responsabilitat de l'Església consisteix en l'ensenyament constant i clar de la fe i, també, de la veritat moral objectiva, incloses aquelles veritats referents a la moral sexual. Una era de permissivitat i de confusió moral com la nostra demana que la veu de l'Església sigui profètica, cosa que sovint la farà aparèixer com a signe de contradicció.

L'anomenada "ètica" de la gratificació individual immediata s'oposa fonamentalment a la realització plena i integral de la persona humana. L'educació en la vida familiar i en la inserció responsable en la vida social exigeix la formació en la castedat i en l'autodisciplina. La pornografia i la violència generalitzades tendeixen a ofuscar la imatge divina en cada persona humana, debiliten el matrimoni i la vida familiar i danyen greument els individus i la societat.

Allí on sigui possible, l'Església és cridada a col·laborar amb altres Esglésies cristianes, comunitats i grups religio-

sos per tal d'ensenyar i promoure el missatge. També igualment ha de comprometre les seves persones i institucions en una acció formativa en l'ús dels mitjans de comunicació social i el seu paper en la vida individual i social. En aquest camp els pares mereixen una assistència i atenció especial.

Per aquests motius, la formació en la comunicació hauria de formar part dels programes educatius de les escoles catòliques i d'altres iniciatives educatives de l'Església, com també en la formació en els seminaris⁽⁸⁾. Cal dir el mateix pels programes de formació de religiosos i religioses i dels membres dels instituts seculars, i també per a la formació permanent del clergat i la catequesi parroquial de joves i adults. Tant sacerdots com religiosos que treballen en l'educació pastoral haurien de començar per ells mateixos, donant exemple de discerniment en mitjans escrits i audiovisuals.

30.—Finalment, una actitud de pura restricció o de censura per part de l'Església enfront a aquests mitjans no és ni suficient ni adequada. L'Església, al contrari, ha d'iniciar un diàleg continu amb els comunicadors conscients de les seves responsabilitats. Ha d'animar-los i sostenir-los en la seva missió allí on sigui possible i desitjable. Els comunicadors catòlics i les seves organitzacions, amb les seves perspectives i experiències pròpies, són cridats a jugar un paper decisiu en aquestes converses.

31.—La crítica i les organitzacions catòliques, avaluant conscienciosament les produccions i publicacions en funció de criteris morals clars i substancials, ofereixen una valuosa assistència als professionals de la comunicació i a les famílies. Així mateix, les orientacions que ofereixen els documents ja existents sobre comunicació social —incloses les recents preses de posició de nombrosos bisbes sobre la pornografia i la violència— mereixen ser acuradament estudiades i objecte d'aplicació sistemàtica.

32.—El present document vol ser una resposta a les preocupacions àmpliament expressades per famílies i pastors de l'Església, als quals s'invita a una reflexió —de caràcter ètic i pràctic— cada vegada més àmplia sobre el problema de la pornografia i la violència en els mitjans de comunicació social. Al mateix temps que s'anima a tothom a posar en pràctica l'avertiment de sant Pau: "No et deixis vèncer pel mal, sinó venç el mal amb el bé" (Rm 12:21). Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials.

Ciutat del Vaticà, 7 de maig del 1989.

XXIII Jornades Mundials de les Comunicacions Socials.

JOHN P. FOLEY, president
Mons. PIERFRANCO PASTORE, secretari

NOTES

- (1) *Communio et progressio*, 22.
- (2) *Sollicitudo rei socialis*, 26.
- (3) *Inter Mirifica*, 2s.
- (4) Entre elles es pot citar: 1) *Il Rapporto Longford sulla Pornografia* (títol original), *Pornography: The Longford Report*, Richerche Musfa, Milán (Italia) 1978; 2) *Final Report of the Attorney General's Commission on Pornography*, Rudlege Hill Press, Nashville, Tennessee (USA), 1986; 3) ISPES (Istituto di Studi Politici, Economici e Sociali) *I e II Rapporto sulla Pornografia in Italia*, Roma (Italia), 1986 i 1988.
- (5) *Familiaris consortio*, 76; cf. *Missatge de Joan Pau II per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials*, 1 de maig del 1980.
- (6) *Communio et progressio*, 67.
- (7) La CEE (Comunitat Econòmica Europea), el Consell d'Europa i la Unesco, entre altres organitzacions, estan actuant en aquest sentit.
- (8) Cf. Congregació per a l'Educació Catòlica, *Orientacions per la formació dels futurs sacerdots en els mitjans de comunicació social*, Ciutat del Vaticà, 1986.

Una entrevista amb monsenyor Pierre Eyt

L'Europa de la Doctrina de la Fe

Després de la reunió dels representants de les comissions doctrinals de les diverses conferències episcopals d'Europa, l'arquebisbe coadjutor de Bordeus ha fet un balanç del diàleg mantingut amb els responsables de la Congregació per a la Doctrina de la fe.

—Monsenyor Eyt, a Laxenburg, prop de Viena, hi ha hagut una reunió de quatre dies (2-5 de maig) entre els membres de la Congregació per a la Doctrina de la fe i els responsables de les comissions doctrinals dels episcopats d'Europa. Aquesta reunió, ha estat organitzada en funció de l'actualitat teològica a Europa?

—Aquesta reunió estava prevista de fa molts mesos. Representa per Europa una cosa semblant al que les reunions de Kinshasa suposaren per l'Àfrica o les de Bogotá per l'Amèrica llatina. Una enquesta feta per les conferències

episcopals va preparar el treball de la sessió. Monsenyor Marcus, president fins l'octubre del 1987 de l'oficina doctrinal del nostre episcopat, ja n'havia informat a Lourdes. I certament, l'actualitat europea pel que fa a la "doctrina de la fe" ha rellançat l'interès d'aquesta reunió.

—Hi eren representats tots els països d'Europa?

—N'hi havia dotze de l'Oest i cinc de l'Est. La Congregació per a la Doctrina de la fe hi era present per mitjà del seu prefecte, el secretari i tres membres més. El cardenal Ratzinger, per tant, ha presi-

dit de llarg a llarg aquest encontre.

—Quin era l'objectiu d'aquesta reunió?

—Cercar la manera de establir un marc de cooperació entre la Congregació per a la Doctrina de la fe i les comissions doctrinals dels diversos episcopats. Per cent, s'ha pogut comprovar que ha dominat clarament un respecte de les diferents instàncies i de les competències de cadascuna. La Congregació per a la Doctrina de la fe està al servei del Sant Pare, però també de les Conferències episcopals i de cada bisbe. Pel que fa a les comissions doctrinals, estan al servei de la conferència episcopal del seu país i també de cadascun dels bisbes.

Això no vol pas dir que les comissions doctrinals hagin de ser assimilades a "sucursals" de la Congregació o a "corretges de transmissió". Els bisbes presents van

insistir que les relacions entre la Congregació per a la Doctrina de la fe i les comissions doctrinals passin per la presidència de cada conferència episcopal o de la seva comissió permanent. Sobre aquest punt, l'exposició de monsenyor Bovone, secretari de la Congregació, va ser prou útil per precisar els nivells de competències. I de tota manera hi ha un element comú en aquestes instàncies: totes, cadascuna al seu nivell, es dediquen a promoure i aprofundir la comprensió de la fe, tot parant atenció en allò que pugui desnaturalitzar-ne el sentit.

—A partir dels informes de les conferències episcopals, el cardenal Ratzinger va fer una exposició. Quin to tenia?

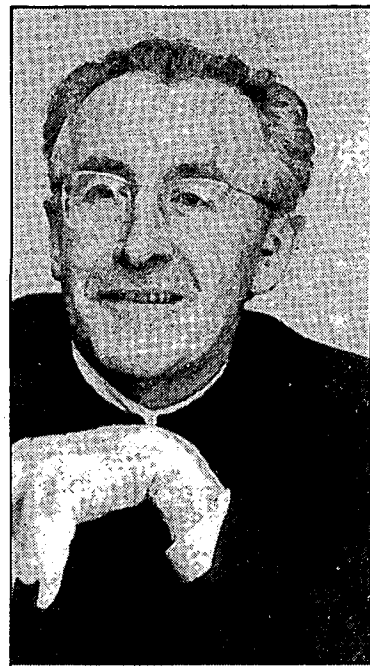
—Fonamentant-se en les dades ofertes pels episcopats, especialment les referides a l'ètica i a la teologia sacramentària, el cardenal ha accentuat greus dificultats, tant a l'Est com a l'Oest, per fer-se càrrec del missatge cristià sobre la "creació" (l'home com a criatura), sobre la "cristologia", sobre l'"escatologia". Ratzinger ha diagnosticat "el rebaixament" d'aquestes veritats del missatge cristià.

—L'informe del cardenal no va quedar-se només en això, ben segur...

—No. Va dir, com a conclusió: "La vida moderna té una sensibilitat profunda que impedeix l'atansament a la fe abans de discutir determinats conceptes. De manera que només si aprenem a comprendre aquesta sensibilitat podrem superar aquesta dificultat i reprendre la iniciativa". Estem de ple en la direcció d'allò que Joan Pau II entén per una "nova evangelització d'Europa".

—A Viena, terra germànica, els problemes d'aquests darrers mesos no han estat presents en les vostres converses?

—Ben segur, i encara que ningú no vol traspasar als altres els seus problemes, la fraternitat comporta que hom manifesti la seva preocupació per la vida de l'Església.

sia local. Nosaltres compreníem la preocupació dels bisbes alemanys, expressada per Walter Kasper, el nostre nou col·lega, en una entrevista recent. Això és un fet: la declaració de Colònia porta signatures importants, però són els arguments els que s'han de jutjar. Uns arguments que revelen que, per a molts occidentals, "la llibertat ha esdevingut el seu propi contrincent", fins i tot per a teòlegs l'obra dels quals desperta admiració. Jo, per la part que em toca, vaig ser preguntat sobre aquesta qüestió a la roda de premsa. En la meua opinió, la teologia catòlica no pot oblidar que és una disciplina científica que es troba dins d'una experiència religiosa de fidelitat. Una fidelitat que no es pot pas limitar al magisteri, però que tampoc no pot excloure'l ni qüestionar-lo a priori.

—Quin és el resultat d'aquest encontre?

—Una millor articulació de les responsabilitats de la Congregació de les conferències episcopals i de les seves comissions doctrinals. Una millor avaluació global de les qüestions plantejades i del repte que suposa la inclinació d'Europa a l'ateisme d'Estat, a l'Est, i a la secularització, a l'Oest. Una consciència renovada de la nostra responsabilitat episcopal en l'anunci, avui, de la fe. Una voluntat de col·laboració amb els teòlegs, els exègetes i els universitaris de totes les disciplines, tots junts envers un millor anunci de la fe.

(BERNARD LE LEANNEC, "La Croix")

XINA

Les coses canvien a l'immens país, però no pas suficientment

Repressió brutal a un poble catòlic a la Xina

PEQUÍN.— Tres setmanes després de la brutal repressió d'un poble catòlic a la província d'Habei, hom s'interroga a Pequín sobre l'origen i el significat de l'incident. Notícies filtrades des de fa uns dies fins a Hong Kong des de canals religiosos, donen a conèixer les circumstàncies. Youtong, a 30 kms. al sud de la capital regional Shilianghuang, és un dels centres més importants de l'Església "del silenci": 1.700 fidels, dels quals només 200 es proclamen afectes a l'Església "patriòtica" reconeguda pel govern. Tenen un bisbe, nomenat pel Papa, infringint la constitució xinesa, que assimila el Vaticà a una "potència estrangera". La nova església va ser destruïda durant la Revolució cultural, i demanaven reconstruir-la. Cosa que el govern estava disposat a fer, amb la condició que es posessin sota l'autoritat de l'Església nacional trencant els llaços amb Roma. El 17 de març (propassat) no fent cas de la interdicció, aixecaren una gran tenda rodona, que els servirà de lloc de culte cada matí.

La policia i les autoritats locals els intimidaren diverses vegades a desmuntar la tenda i a cesar les seves reunions. Després, perdent la paciència, el

18 d'abril, el govern enviava la tropa (l'exèrcit): 5.000 homes armats es lliuraren, segons una ambaixada occidental a una repressió brutal contra els fidels, anant de porta en porta, apallissant indiscriminadament. Aquest dia el bisbe clandestí va desaparèixer, fugint, o bé detingut.

Alguns dies més tard, una petició signada per centenars de pobletans es féu arribar a les autoritats de Pequín, protestant per la duresa del tracte sofert. Que el refús dels creients a cedir hagi irritat un govern poc habituat a veure contradir les seves ordres, es comprèn clarament. Però els medis diplomàtics es demanaven, a Pequín, si una repressió tan extrema és el resultat d'un "esbravament" local, o bé ordenat des de dalt. En el segon cas, s'assistiria, probablement a un enduriment del poder enfront les Esglésies del silenci. De totes maneres, malauradament, és un mal auguri per un eventual apropament entre la Xina i el Vaticà.

ÉRIC MEYER
(de la Croix)

JESÚS, EL SENYOR

NOVETAT 1989

editorial cruïlla

AL SERVEI DE L'EDUCACIÓ

Distribuidor exclusiu:
CESMA, S.A.
T. 383 10 11 - Badalona

Un nou mètode per a l'ensenyament de la religió a 1er de B.U.P.

catàla
castellà
llibre de l'alumne
llibre del professor

S'han acabat els treballs de restauració d'aquest monument d'Osona que s'obre novament al culte

L'ermita de Sant Jordi recobra el seu esplendor

L'ermita de Sant Jordi de Puigseslloses, al terme de Folgueroles (Osona), presentava símptomes greus de ruïna. Davant d'aquesta situació, es va crear una comissió, promoguda pel bisbat de Vic, per salvar aquest monument. Formaven part de l'èmentada Comissió el Patronat d'Estudis Osonencs, els propietaris del "mas de Puigseslloses" i alguns devots del Sant. Els treballs de restauració ja s'han acabat i l'ermita ha recuperat el seu esplendor.

No és pas normal que al nostre país una ermita estigui dedicada al Sant patró de Catalunya. N'hi ha molt poques, potser perquè la devoció a sant Jordi al país fou més aviat tardana, i agafà empena quan els croats que retornaven de Terra Santa feren revivre la seva devoció. Amb tot, el Sant tenia ja una certa anomenada a casa nostra. Ho prova que dins l'episcopologi del bisbat de Vic trobem, amb aquest nom, un bisbe al segle X (914-917) que consagrà l'església de Manresa i intervingué en l'organització dels monestirs de Ripoll i de Santa Cecília de Montserrat. Això sembla també un fet insòlit, ja que no trobem més aquest nom en cap episcopologi de Catalunya.

Construcció del segle XV

L'ermita no és pas molt antiga, car fou edificada a finals del segle XV i no respon pas a cap dels estils que avui tenen valor arquitectònic. El que té una singularitat acusada és el lloc, el petit turó de pedra grisa, pelat per ponent i migdia i ple de roures, alzines i altra vegetació per lllevant i tramuntana. El seu cim ha tingut des de temps immemorial un dolmen que ha donat nom a la masia propera, als seus habitants i a l'ermita i a la petita muntanya un caire sagrat, de reunió, de repartiment d'almoïna i suposem d'altres pràctiques religioses que es veïeren totalment concretades i realitzades quan l'any 1476 s'hi edificà l'ermita. Aquesta sempre ha format part de la parròquia de Folgueroles i en tot temps n'han tingut cura els propietaris de la masia de Puigseslloses que fins avui han procurat la seva conservació i manteniment en veure que actualment se'ls feia difícil la conservació, han optat per donar l'església i el seu entorn al bisbat de Vic que ha emprès els treballs de restauració.

El moment era particularment delicat, car hi havia moviments i esquerdes a les parets de l'edifici, per culpa d'un mal assentament d'aquestes en baixar el nivell del terreny per causes naturals d'erosió i possiblement per obres d'infraestructura que s'han fet a l'en-

torn. Tot plegat ha fet que les parets no poguessin aguantar la pressió de les voltes amb el perill que tot l'edifici es desplomés. Per corregir aquesta inestabilitat s'han reforçat les parets.

S'ha consolidat el terreny, s'han reforçat les voltes i a més s'han fet unes obres senzilles d'adequament tant a l'interior com a l'entorn de la capella. Les despeses es pensen cobrir amb una campanya popular. L'ermita no és sols un patrimoni local de la parròquia de Folgueroles i general del bisbat de Vic, és lloc de romiatge de les parròquies veïnes, de devots i jovent que hi pugen en la festa del Sant. Aquest costum agafà particular empena i significació quan per circumstàncies polítiques es feia difícil expressar sentiments nacionalistes per altres canals que els religiosos. L'ermita de Sant Jordi de Puigseslloses, a més de ser dedicada al sant patró de Catalunya, aplega alhora símbols indubtables de religiosa catalanitat.

No és un fet puntual la preocupació i dedicació dels habitants de la masia de Puigseslloses per l'ermita. El seu sentit religiós ha tingut el suport d'una llarga tradició emparada en els costums de la pagesia de la Plana on sempre aquests sentiments s'han exercit amb generositat. En són un exemple dos fets que han deixat una forta petjada en l'ermita. El pas per ella del beat Francesc Coll i del poeta Jacint Verdaguer i Santaló.

Vic, centre de religiositat

Al llarg del segle XIX, el seminari de Vic agafà una empena i volada singular. La capital de la Plana esdevingué un dels centres de religiositat més importants de Catalunya. Malgrat les lluites civils i les circumstàncies polítiques, el seminari fou, a més d'un lloc de formació religiosa, un fogar de preparació humanística, àdhuc pels que no seguien la carrera eclesiàstica, contribuint a ampliar els sentiments de pau en un país trasbalsat per guerres, revoltes i un creixent moviment antireligiós atiat pels canvis en les idees i en la so-

cietat. Tot l'aparell eclesiàstic: Seu episcopal ordes religiosos establerts a la Plana, parròquies, devocions, clima de formació i estudi, ajudaren a mantenir viva la fe de les famílies en la ciutat i sobretot entre la pagesia. També els estudiants del Seminari tenien en aquest conjunt el seu paper, anaven per les cases i les masies a ensenyar, a canvi moltes vegades de poc més d'un sostre, un llit i un aliment que els era un suport econòmic per seguir el seus estudis lluny de la seva família.

El beat Coll

Amb el càrrec d'instructor va arribar a la masia, l'any 1826, un jove anomenat Francesc Coll. Era de Gombren i feia poc que havia mort el seu pare i no tardaria a fer-ho també la seva mare. El noi trobà a la masia una nova família. Compartia el treball de mestre amb l'assistència al seminari vigatà, aproximadament a una hora de camí. Francesc Coll romangué a la casa fins a l'any 1830 que la seva vocació el cridà al orde dels Pares Predicadors i va ingressar al convent de Girona; allà continuà els seus estudis i rebé els ordes sagrats fins al diaconat. Un nou trasbals el portà a Puigseslloses, l'any 1835. Com a conseqüència de l'ordre de dissolució dels ordes religiosos i de la revolta i atac als convents, ha de marxar de Girona i es refugia en la masia que l'havia acollit en els seus primers anys d'estudiant. El novell dominic, no s'espanta davant l'adversitat: continua els estudis al seminari de Vic i el 28 de maig de 1836 és ordenat sacerdot a la capella del palau Episcopal de Solsona. Per celebrar la primera missa, escollí l'ermita de Sant Jordi a poques passes de la masia que l'havia acollit. Començà allà el seu ministeri sacerdotal com a encarregat a l'ermita, un ministeri incansable de predicador per tot Catalunya, fidel al carisma de l'ordre que lliurement havia escollit i que sols podia exercir com a dominic exclaustrat. Sortí, doncs, d'aquesta petita ermita un dels diversos camins de suport a la fe del poble que teixiren la trasbalsada Catalunya del segle XIX, les missions populars, en què hi participaren tants predicadors rellevants com: sant Antoni Mª Claret, el P. Esteve d'Olot, el P. Domènec Coma O.P., o el P. Bach de l'oratori de Sant Felip Neri. Dos fets importants cal destacar en la seva vida; el seu nomenament com a director del tercer orde Dominicà a Catalunya, moviment molt estès en aquella època, càrrec que exercí molts anys i li fou un suport a la seva acció apostòlica i a la seva prèdica i la seva estimada fundació de l'Institut de les Germanes Dominiques de l'Anunciata. El Sant Pare Joan Pau II declarà beat al P. Francesc Coll

el dia 29 d'abril de 1979 i l'Església celebra la seva memòria el dia 19 de març de cada any.

Mossèn Cinto Verdaguer

Dins el rosari de capelles i esglésies que com a testimoni de la fe popular hi ha al llarg i a l'ample de la plana de Vic, n'hi ha unes que tenen una fonda significació verdagueriana. Tres marquen un sender gairebé seguit que surt de Folgueroles, lloc del naixement del poeta, continua per la Damunt, va a Sant Jordi i acaba a Sant Francesc s'hi moria. La primera de les ermites té un regust únic d'infantesa, d'amor filial i de contemplació, que ens el dona la poesia L'Arpa. La tercera, la que encarna la llegenda del pas del Sant per la Plana, resumeix i concreta tota la devoció franciscana de Verdaguer. Sant Jordi es troba enmig de totes dues. Mossèn Cinto no s'oblidà mai d'aquesta ermita, ni en les seves poesies ni en els seus escrits, on ens diu "la capella de Sant Jordi és per a mi com per al mariner que navega és lo port de la pàtria d'on ha feta la primera sortida, i per l'ocell que va pels aires lo niu d'on ha feta la primera volada" i li agrada albirar la plana des d'aquest turó de nom "tantost de Sant Jordi, tantost de Puigseslloses, on viuen en íntim maridatge la llegenda cristiana i la ciclopea, les dues fonts de poesia on he begut en preferència. Quan vaig publicar mos Idil·lis i Cants Místics, a algú que volia fer-me escrípol d'haver escrit l'Atlàntida, responguí que per alguna cosa havia cantat ma primera missa entre un dolmen i un altar".

Per què Verdaguer va escollir l'ermita de Sant Jordi per celebrar-hi la primera missa? Jaume Collell, el seu amic, ens ho deixa entreveure en el seu llibre "Del meu fadrinatge". Dues masies properes ajudaren decididament a l'elecció: Mas Torrents i Puigseslloses. Mas Torrents de Tavernols era a casa del seu pare, allà vivien els seus parents més propers que anys enrera havien estat propietaris de la casa i de les terres que havien hagut de vendre per un revés de fortuna, quedant-se a la masia com a masovers. Els propietaris en aquell moment, Don Maria i Donya Emília de Picó li feren de padrins de missa nova. Puigseslloses, sempre atenta a allò que pasava a l'ermita i al seu entorn, també hi juga el seu paper; en aquella època, el dret canònic exigia que tots els capellans, per poder-se ordenar, tinguessin el patrimoni de còngrua, que era com una mena de dot. Els amos de Puigseslloses es responsabilitzaren d'ell. Collell conta l'anècdota que quan anaren a cal notari per signar el document, en donar aquest la ploma a Segimon Coma, amo de Puig-

seslloses perquè signés, va avisar-lo que calia fer-ho en castellà, és a dir havia de posar "Segismundo". El bon pagès digué: mai no ho he escrit així. Aquest fet contrarià els presents. Lletra per lletra se li hagué d'anar dictant al bon home que tingué l'amabilitat de posar sobre sa finca heretada dels passats, el gravamen d'un patrimoni clerical. Deixar caure una ermita pot ser un fet imperdonable, amb aquesta de Sant Jordi el fet seria encara més greu. A la devoció al sant patró de Catalunya, festa avui tan arrelada, hem d'afegir-hi els records d'aquests homes memorables; el beat Francesc Coll i Jacint Verdaguer, príncep dels poetes catalans. Així ho ha entès la comissió nomenada pel bisbat de Vic per restaurar-la. La Comissió convida tothom a col·laborar per pagar les despeses de la restauració.

MIQUEL YLLA-CATALA
i GENÍS

L'ermita està situada en un indret pr

Aspecte actual de l'ermita.

Privilegiat ple de roures, alzines i vegetació.

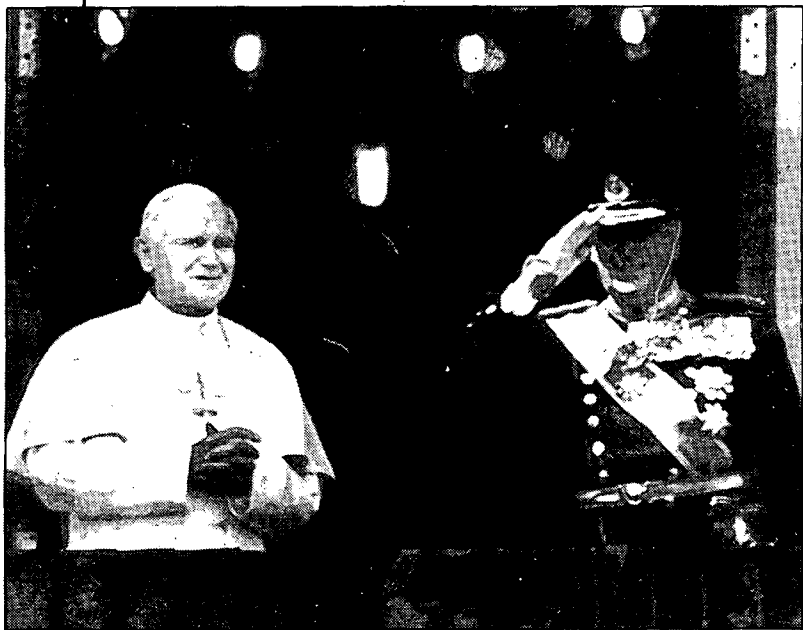

Com es veu en la foto, la construcció presentava símptomes greus de ruïna.

Objectiu obert

El Secretari General de l'OEA, Joao Baena Soares, a la seva arribada a Panamà, rep la benvinguda del Nunci Mons. José Sebastián Laboa, amb el qual mantingué una llarga entrevista. Soares, comissionat per l'OEA, intenta trobar una solució a la crisi panamenya.

El papa Joan Pau II i el Rei Olav V de Noruega saluden la multitud des del balcó del Palau Reial.

Lech Walesa durant una conferència de premsa després d'una reunió en la Confederació Internacional de Sindicats Lliures, de Bèlgica, que dona suport a Solidaritat.

DIMECRES, 31 DE MAIG

URSS: democràcia i distensió

Mikhaïl Gorbtxov proposà ahir la democratització del sistema electoral, abans de les eleccions als Parlaments de les Repúbliques i als Soviets Locals. També proposà la celebració de referèndums sobre les lleis principals per aconseguir la seva adequació als principis dels Drets Humans. Anuncià la reducció en un 14% de les despeses d'armament, per una conversió de la indústria defensiva amb finalitat civil. L'URSS ha acollit també favorablement les propostes occidentals aprovades a la cimera de l'OTAN.

OTAN: els setze països d'acord

L'èxit de la cimera de l'OTAN ha satisfet a tots els participants i Estats amics. Negociar amb el pacte de Varsòvia, primer una reducció dels efectius convencionals, i després una reducció dels míssils de curt abast terra-terra.

Disturbis a l'Argentina

Malgrat la declaració d'estat de setge s'agreuja la situació social. Almenys vuit persones han resultat mortes, arran dels disturbis provocats pels saquejos a botigues i comerços alimentaris. El president Alfonsín s'ha reunit amb els alts comandaments militars.

DIJOUS, 1 DE JUNY

Alfonsín i Menem, miren de salvar la situació argentina

Tot i que l'agitació continua, sembla minvar en les últimes hores. Menem ha promès el suport peronista a l'actual govern per salvar la crisi. S'està portant a terme un pla de distribució d'aliments a les classes més necessitades. Els disturbis han causat ja tertzete morts. Alfonsín i Menem responsabilitzen dels fets a elements d'extrema esquerra. Ha estat descartada la intervenció de les forces armades.

Bush a Alemanya

George Bush va cloure ahir la visita de dos dies a la RFA. Bush afirmà que la guerra freda començà amb la divisió d'Europa i s'acabarà quan aquesta partició acabi. Demanà a Gorbtxov que enderroqui el mur de Berlín. Tot i que l'Alemanya Occidental no renuncia a negociar l'opció "triple zero" (total eliminació de l'armament nuclear), l'entesa entre Washington i Bonn ha entrat en el camí d'un diàleg franc i cordial.

Boris Eltsin, líder de l'oposició

Boris Eltsin, en un discurs de política general en el Congrés, va criticar les estructures poc democràtiques de molts òrgans de govern, la poca eficàcia mostrada per Gorbtxov en quatre anys de perestroika, la cruenta repressió a Tbilissi, i formulà diverses propostes de llei sobre importants qüestions de la vida política i social.

Visita pastoral del Papa als Països Nòrdics

Entre avui i el pròxim dia 10 de juny el papa Joan Pau II visitarà Noruega, Islàndia, Finlàndia i Suècia. La majoria dels creients d'aquests països són de religió luterana. El catolicisme és minoritari. Uns 200.000 catòlics entre tots.

DIVENDRES, 2 DE JUNY

Bush acaba a Londres la seva visita a Europa

Estats Units i Gran Bretanya continuaran mantenint unes "relacions especials". "Puc assegurar al poble del Regne Unit que les relacions especials que mantenim són fortes i sinceres, i continuaran així en el futur. Expresso la meua gratitud per aquesta amistat tan autèntica i estimulant", digué Bush. Pel seu cantó Margaret

Thatcher afirmà: "Crec que podem estar orgullosos d'aquesta relació i d'aquest president tan ferm i tan segur en la defensa de la democràcia". La cimera de l'OTAN, la puja del dòlar i l'Orient Mitjà foren els temes principals de les seves converses.

Cristiani, nou President d'El Salvador, prengué possessió

Davant dels presidents de Costa Rica, Guatemala i Hondures, un senador dels EE.UU., una delegació espanyola encapçalada pel president del Consell de l'Estat i ambaixadors de nombrosos països, Cristiani jurà el seu càrrec. El president cessant, Salvador Duarte, li lliurà la banda presidencial. Quatre foren els punts principals de la seva al·locució: Diàleg permanent amb la guerrilla, constitució d'una comissió de diàleg d'àmplia representació nacional, consulta amb tots els partits polítics. Per a major llibertat les negociacions es portaren a terme en algun país centramericà.

El Papa arriba a Noruega

"Vinc com un germà i com un testimoni de l'Evangeli", digué. La primera ministressa Gro Harlem Brundtland qualificà "d'històric", l'esdeveniment.

Situació a l'Argentina

La distribució gratuïta de queviures ajuda que minvin els disturbis.

DISSABTE, 3 DE JUNY

L'exèrcit xinès intenta desallotjar la plaça Tiananmen

La nit del divendres al dissabte, milers de soldats xinesos desarmats intentaren ocupar la ciutat de Pequín amb la intenció de desallotjar els estudiants de la plaça Tiananmen. La població reaccionà immediatament aixecant barricades i una multitud estimada en un milió de persones col·lapsà el centre de la ciutat. Així 200.000 soldats foren obligats a retirar-se a les entrades de la capital.

Sosuke Uno, nou primer ministre japonès

Després de l'escàndol Recruit, la Dieta de Tòquio elegí ahir per àmplia majoria Sosuke Uno com a successor de Noboru Takeshita. La tasca immediata i més important és recuperar la confiança pública.

El Papa a Noruega

A la catedral de Trondheim i en presència dels bisbes luterans i de 1.200 fidels, entre els quals hi havia dos centenars de catòlics, el Papa féu una crida a acceptar el "desafiament ecumènic". I afirmà que la identitat cultural d'Europa deriva de la seva fe cristiana.

V seminari interministerial hispano-francès

Aquests seminaris són el compliment d'allò establert en el pacte hispano-francès del 1985. Aquest és important, ja que, dintre de poc, França prendrà el relleu a Espanya en la presidència de la Comunitat Europea. Els dos temes més importants de la cimera comunitària de Madrid seran la unió monetària i la carta social europea.

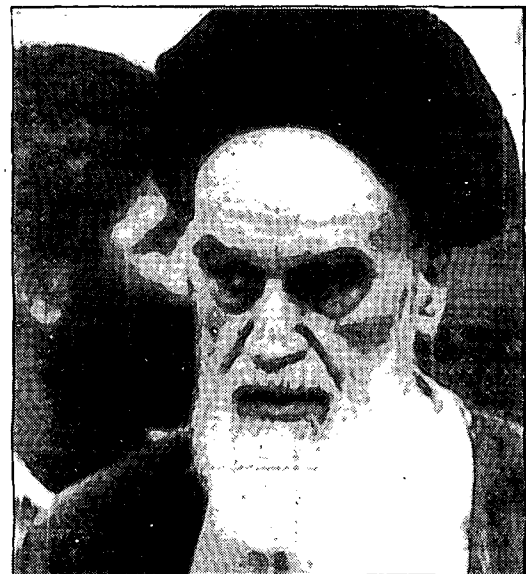
DIUMENGE, 4 DE JUNY

L'exèrcit a sang i foc contra la sublevació popular

1.400 morts i més de 20.000 ferits era l'última estadística hospitalària que avui es donava sobre les víctimes de la repressió de l'exèrcit xinès de la sublevació popular de Pequín. Tanquetes i camions militars han disparat indiscriminadament contra la multitud. Eren les quatre de la matinada d'avui. El centre de Pequín presentava un aspecte dantesco: convois militars, trets a tort i a dret, cossos per terra, crits d'histèria, sonar d'ambulàncies, etc. Per ara els països occidentals s'han limitat a deplorar l'ús de la força contra els estudiants i contra el poble.

Khomeini ha mort

L'imam Ruhollah Khomeini, cap espiritual i polític de la revolució islàmica de l'Iran, morí ahir després d'onze dies d'hospitalització. Tenia 86 anys. Ara tothom espera conèixer el testament

de Khomeini que aquest migdia ha llegit el seu fill al Parlament iranià, però el contingut del qual encara no s'ha fet públic.

Eleccions al Congrés i al Senat a Polònia

L'afluència d'electors als col·legis electorals era considerable des de primeres hores d'aquest matí. Segons els últims sondejos, els candidats de Solidaritat poden sortir elegits a la primera volta dels comicis. El Partit del govern s'ha reser-

vat olímpicament el 65% dels escons del Congrés. En el Senat no hi ha limitacions. Les últimes eleccions democràtiques daten del 1938.

DILLUNS, 5 DE JUNY

Després de la repressió, quin és el futur polític de Xina?

Aquesta és la pregunta que hi ha a l'aire, enrarit encara per la por, l'odi i la impotència de la població de Pequín i de gran part de les capitals xineses, després de la brutal agressió de l'exèrcit, qualificada desvergonyidament, de "gloriosa i gran victòria" pel Consell de l'Estat xinès. La solució militar elimina la possibilitat d'una entesa entre conservadors i progressistes i assenyala l'inici d'un període de previsible purgues. ¿Com afectarà això a l'obertura de Xina a l'exterior?

Khamenei successor de Khomeini a l'Iran

L'elecció d'Ali Khamenei, president de l'Iran, de tendència moderada, com a nou cap religiós i polític del país, sembla que permet esperar que, a poc a poc, es normalitzi la vida interior i exterior de l'Iran. Els moderats que tenen per cap Rafsandjani, president del Parlament, sembla que dominen la situació.

Eleccions a Polònia

Ahir finalitzà la primera volta dels comicis. La participació es creu que arribarà al 70%. Sembla que Solidaritat serà el gran triomfador; segons els sondejos sembla que obtindrà el 63% dels escons del Senat, i 125 dels 160 escons que s'han destinat als aspirants elegits democràticament, al Congrés.

Explosió d'un gasoducte a l'URSS

Tingué lloc dissabte a la nit a la regió central dels Urals. L'explosió afectà dos trens de passatgers que en aquell moment circulaven per aquell indret. Les informacions oficials es refereixen a un "gran nombre de morts", molts dels quals foren nens que es dirigien a una colònia de vacances a Crimea.

DIMARTS, 6 DE JUNY

Situació a la Xina

La situació continua essent confusa. Sembla evident un buit de poder públic. Els morts podrien ser 7.000. Mitjans d'informació i diplomàtics, afirmen que, segons indicis, es va evidenciant la divisió interna de l'exèrcit xinès. S'estén el temor a una confrontació civil. La població continua desafiant la presència dels soldats tant a Pequín com en altres ciutats importants del país com Nankín, Shangai i Changsha.

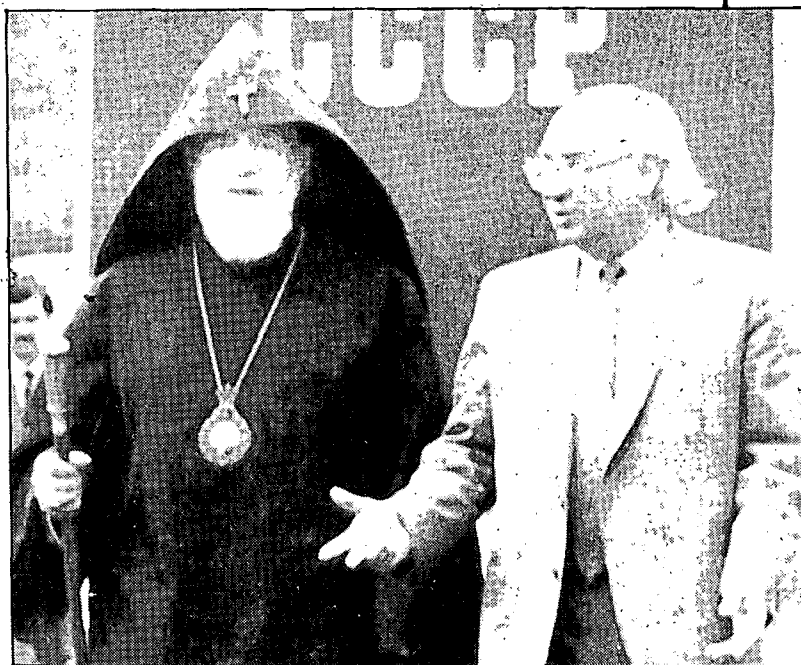
Victòria electoral de Solidaritat

El Partit Comunista Polonès i el seu govern han reconegut la victòria del sindicat Solidaritat en les eleccions legislatives del diumenge passat. La participació s'estima en 62'11%. L'oposició podria obtenir el 98% dels senadors, i gairebé la totalitat dels escons al Congrés de lliure elecció.

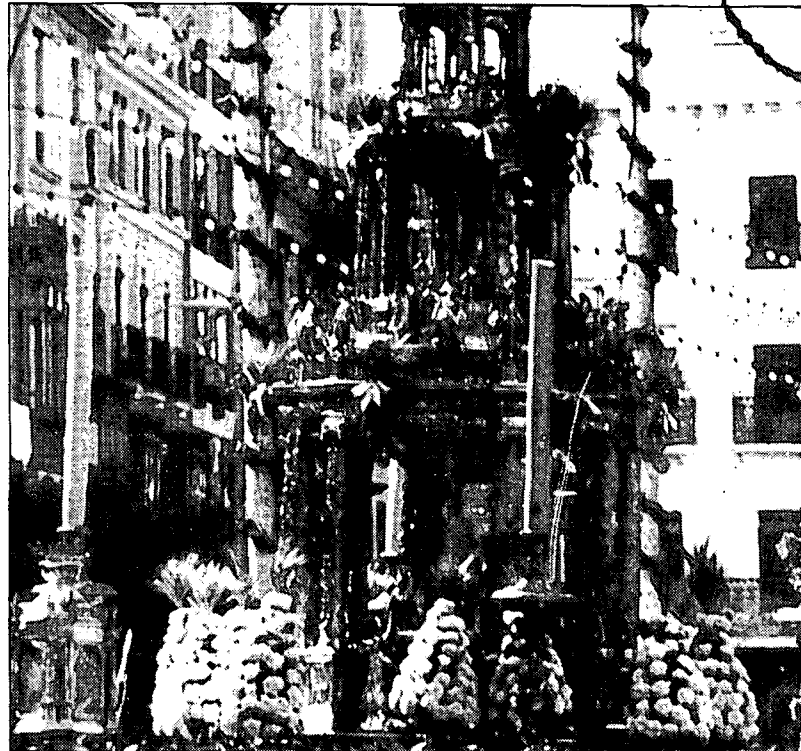
L'últim adéu a Khomeini

Centenars de milers d'iranians procedents d'arreu del país, s'han reunit a Teheran per retre homenatge al seu guia espiritual, el cos "purificat" del qual es troba en un fèretre de vidre col·locat al bell mig de l'esplanada de Mossala. Els controls d'ordre i seguretat no pogueren evitar una allau humana que provocà vuit morts i cinc-cents ferits. Avui tindran lloc les cerimònies oficials. Cal esperar per saber exactament quina serà la línia política de Khamenei.

Objectiu obert

Passeig sota la pluja. Vazgan, cap de l'Església Armènia passeja amb un altre diputat del Congrés del Poble, a Moscou.

La meravella artística de la custòdia d'Arfe, presidí la processó del Corpus a Sevilla.

El Papa porta la custòdia en la processó del Corpus pels voltants de Sant Joan del Laterà, a Roma.

CALENDARI

Diumenge, 11 de juny. X del temps ordinari. Sant Bernabé, apòstol i Sta. Aleidis (o Alicia), verge.
El sol surt a les 4,17 i es pon a les 7,24 —Hora solar.

Dilluns, 12 de juny. Sants Joan de Sahagún, confessor; Onofre, anacoreta, i Nabor, soldat màrtir.

Dimarts, 13 de juny. Sant Antoni de Pàdua, franciscà, doctor i Sta. Aquil·lina, verge màrtir.
Festa major a Cànoves.

Dimecres, 14 de juny. Sants Eliseu, profeta; Fel·lix i Rufi, màrtirs. Sta. Digna, verge màrtir.

Dijous, 15 de juny. Sta. M.ª Miquela del Ssm. Sgmt. fundadora i sant Bernat de Menthon.
Fira a Calonge.

Divendres, 16 de juny. Sant Quirze i santa Julita, màrtirs. Festa major a Calella, Muntanyola, Ossera i Sant Quirze de Besora.

Dissabte, 17 de juny. Sants Manuel, Sabel i Ismael, màrtirs. Santa Marina, verge.
Fira a Poble de Segur.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

11 de juny. Diumenge, X de durant l'any. Lectures: Primera 1 R 17,17-24, S 29, segona Ga 1,11-19, tercera Lc 7,11-17.

12 de juny. Dilluns de la set. X de durant l'any. Lectures: Primera 2 C 1,1-7, S 33, segona Mt 5,1-12.

13 de juny. Dimarts de la set. X de durant l'any. Lectures: Primera 2 C 1,18-22, S 118, segona Mt 5,13-16.

14 de juny. Dimecres de la set. X de durant l'any. Lectures: Primera 2 C 3,4-11, S 98, segona Mt 5,17-19.

15 de juny. Dijous de la set. X de durant l'any. Lectures: Primera 2 C 3,15-4,1,3-6, S 84, segona Mt 5,20-26.

16 de juny. Divendres de la set. X de durant l'any. Lectures: Primera 2 C 4,7-15, S 115, segona Mt 5,27-32.

17 de juny. Dissabte de la set. X de durant l'any. Lectures: Primera 2 C 5,14-21, S 102, segona Mt 5,33-37.

Litúrgia de les Hores Setmana II

Diumenge, 11. Propi del temps.

Dilluns, 12. De fèria.

Dimarts, 13. Sant Antoni de Pàdua. Memòria obligatòria.

Dimecres, 14. De fèria.

Dijous, 15. De fèria.

Divendres, 16. De fèria.

Dissabte, 17. De fèria.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Autors ateus? Déu a la vista!

Després d'haver llegit amb atenció allò que han escrit autors ateus dels més virulents, per poder jo veure com se les apanyen per excloure Déu del procés evolutiu, he comprovat que atribueixen a la matèria unes propietats tan divines que m'han fet venir ganes d'encendre un ciri davant d'un formiguer i d'agenollar-me davant d'un mussol. De la lectura d'autors ateus, un en surt vacunat. Déu apareix més necessari que abans. Allò que deia Ortega: «Déu a la vista!» Molt bé deia el diable al seu nebot: No discuteixis amb el que vols temprar.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Prefecte apostòlic a Colòmbia i caputxí

Marcel·lià Eduard Canyes i Santacana

“Amb mesura, previsió, seny i autoritat; agosarat, contemplatiu, profeta, gegant i gran estratega de l'evangelització” definí a monsenyor Marcel·lià Eduard Canyes i Santacana, el provincial dels caputxins, fra Joan Botam, en l'homilia de la celebració eucarística celebrada a l'església de Pompeia de Barcelona amb motiu del traspàs del bisbe missioner.

Monsenyor Marcel·lià Eduard Canyes i Santacana, fill de família cristiana, fou un dels quatre germans (eren sis) a qui Déu cridà a la vida caputxina: Marc (escriptorista, director de la “Fundació Bíblica Catalana”), Marçal (assassinat durant la guerra civil), Marcel·li (gran missioner, fundador del “Centre d'Investigacions Lingüístiques i Etnogràfiques de l'Amazones Colòmbia”, CILEAC).

Al cap de pocs mesos de ser ordenat sacerdot surt cap a Colòmbia destinat a la Missió caputxina del Caquetà, que després fou subdividida en dues: Putumayo i Letícia. Per les seves dots de govern fou ben aviat nomenat rector de Sibundoy (11 anys) i, després, de Florència, al cor del Caquetà (4 anys). A l'hora de la divisió de la Missió és nomenat Prefecte Apostòlic de Letícia, la part més difícil i inhòspita, carregada de greus conflictes socials (genocidis indígenes causats per les cases cauteres) i fronterers amb el Perú i el Brasil.

Responsable de l'educació en l'Amazones

Durant el seu servei com a Prefecte, en què, a més de l'encàrrec pastoral encomanat per la Santa Seu, rep el del govern colombià de la responsabilitat de l'educació de la Comissaria de l'Amazones, funda estacions missionals i internats, amb moltes filials, i edita publicacions tant de referència pastoral com educativa.

Emprèn la seva tasca amb un veritable fervor. D'una manera molt concreta en el pla educatiu, car pensa —i no sense raó— que en un indret on es parlen catorze llengües diferents, amb els seus més de cinquanta dialectes, la labor missional es podrà dur bé a terme a partir d'una homologació lingüística (l'oficial colombià) i quan la totalitat del territori tindrà un mínim coeficient d'analfabets.

Viatja incansablement per riu en embarcacions de tota mena. Sofreix un naufragi en el gran Amazones, del qual surt gairebé per miracle, i un incendi de l'embarcació al Putumayo, del qual se salva amb ferides greus. Els darrers anys aconsegueix de tenir un enllaç més o menys constant amb les estacions missionals amb avioneta.

Tot i que la Missió és poc poblada (25.000 h.), és molt extensa (120.000 km².) i el nombre de missioners que es necessiten per a les estacions i per als internats és gran. Pateix per l'escassetat de personal que la Província caputxina de Catalunya, responsable de la Missió, no li pot donar. I cerca sacerdots d'altres famílies religioses i del clergat secular colombià. Rere moltes vicissituds, treballs i angúnies pot tenir gairebé totes les estacions cobertes.

Fort de caràcter, és conegut per la seva fortalesa i estimat pel seu bon cor i, sobretot, per l'honradesa i la fidelitat del seu procedir, que fa que els comerciants “li fiïn”, tot i que no sempre és puntual a pagar a causa dels entorpiments administratius i les distàncies del centre a la perifèria de l'estat i viceversa.

Gaudeix de gran prestigi entre l'episcopat, el poble i les mateixes autoritats civils, contra les quals sovint ha d'aixecar la seva veu enèrgica però ensem “caritativa”, com ell mateix diu en la carta pastoral de comiat, pocs dies abans de morir.

Arribat a l'edat de 75 anys, aconsegueix la normativa del Dret de posar el càrrec a disposició. La Santa Seu triga, però, a la fi, li nomena un successor de la clerecia colombià, tal com s'esperava.

El dia 7 de maig pren possessió el seu substitut. Monsenyor Marcel·lià lliura, ben lúcida, la seva ànima a Déu tres dies després, el 10 de maig de 1989.

Que el Senyor li premii tot el que ha fet per causa del Regne.

ADULTS EN LA FE

A la recerca de la interioritat (2)

JOAN GUTERAS i VILANOVA

A la interioritat, referida a la vida espiritual, s'hi contraposa la superficialitat. A l'article anterior ens vam referir a la necessitat de contrarestar la dispersió; la gran temptació amb la qual fàcilment ensopega la nostra existència. El cristià s'ha de negar als cants de sirena que el volen seduir. Això és: ha de refusar rotundament al que és pura superficialitat i immediatesa. Tindria el perill de caure en el pou del ridícul i de fer estèril la tasca encomanada.

Més, pot posar la prova la seva psicologia, tot accentuant-ne una patologia que el farà sofrir a ell i que complicarà la seva sociabilitat. Per això ens vam ja referir a la necessitat de tenir cura d'un augment fort de vida interior, engrandint per una banda l'espai intern i per l'altra treballant per ser un home profund i per viure —en el recolliment— des d'un centre que unifica les diverses tendències i les posa a la contribució d'una personalitat adulta, unificada i coherent.

L'espiritualització

Aquesta paraula té la possibilitat de ser sospitosa. És clar, a causa de la connotació amb un espiritualisme mal entès. No, no és aquesta la qüestió que vull destacar. L'espiritualització és referida aquí a l'enfortiment de l'esperit. Una primera realitat: superar les sensacions que, molt sovint, ens empresonen totalment i ens fan parcials o apassionats. Una segona cosa: la necessitat de llançar-se sense por a allò que és objectiu, és a dir, al bé, la veritat, l'amor, la netedat de cor, Déu mateix... Quan diem que l'espiritual ens ha d'impregnar, volem significar que

és del tot necessari, per a obrar en la vida cristiana, el domini dels instints i de les passions.

Romano Guardini ho diu així: “L'espai interior, la profunditat, la vigilància, el recolliment i el centre són noms distints per significar que l'esperit és fort i en nosaltres”.

L'ordre

És coneguda la dita dels llatins: “guarda l'ordre i l'ordre et guardarà”. S'ha d'afegir una altra expressió rellevant: “la forma més immediata del recolliment és, sense cap mena de dubte, l'ordre. Sí, no cal donar-hi voltes, una vida desordenada no és camí de santedat. Reconec que això costa molt d'entendre. Moltes vegades, en el consell espiritual, tinc la impressió que aquesta afirmació resta

en el terreny dels bons desigs i que roman més en el de l'impossible que del possible. I, amb tota certesa, és el secret per col·laborar a la gràcia de Déu.

L'ordre és necessari en el ser i l'obrar de cada dia. Un necessita la fidelitat a un horari i a un pla de vida; i hi ha de col·locar les activitats espirituals en el moment més adient, un cop els ha atorgat una valoració primordial. Aquesta fidelitat és recompensada amb una major lucidesa i agilitat espirituals per al treball i per a la caritat. Un ordre ben establert allarga el temps i fa que un senti la vida espiritual com un veritable alliberament.

L'ordre fa referència a les pròpies coses, a l'habitació, a la casa, a les activitats i també a les lectures. Només l'ordre és font de recolliment.

La disciplina dels sentits i l'atenció

A propòsit d'això escriu Guardini: “No deixar que penetri en nosaltres tot el que truca a les portes dels sentits i de l'atenció. Distingir entre el que és bo i el que és lleig, entre el que és noble i el que és baix, entre el que aporta sentit i ordre i el que engendra confusió”.

Aquesta ascètica, en el nostre món tan pràctic, és difícil i, en determinats moments, heroica. L'allau d'informacions i de publicitat ens ofereix moltes coses afalagadores. S'ha de reconèixer que la tècnica esdevé tremendament seductora. Cert que ha de ser valorada i que posseeix uns grans avantatges. Però, en ares de la llibertat interior, hem de ser crítics. Sí, en el sentit de tenir criteri. Per contra, podríem ser molt infeliços si només vivíem a cop de sensació.

La visita cristiana (2)

La setmana passada iniciàrem una visita a les tombes dels sants a Roma, tal com es poden anar trobant seguint la via principal del centre històric: el Corso Vittorio Emmanuele. Sant Felip Neri, sant Josep de Calassanç, sant Josep Maria Tomasi. És el camí de la història dels dons de l'Esperit, de les iniciatives de renovació de l'Església i del servei dels homes. Continuem.

• SANT IGNASI DE LOIOLA

Continuant carrer enllà, després de sant'Andrea della Valle, i gairebé tocant ja la Plaça Venècia, hom

arriba davant l'església imponent del Gesù. És l'església dels jesuïtes, per antonomàsia, i és també una església molt estimada dels romans. Constantment hi entren turistes per admirar-la com a exemplar típic del barroc. Però també hi entren tants i tants que, com nosaltres, van a buscar, sota un altar lateral, al creuer, la tomba de sant Ignasi de Loiola. Deixem de banda les característiques de l'art. Preguem en silenci, donant gràcies a Déu per aquest cristià, que a París, i sobretot a Roma, visqué consagrat a lluitar, com un soldat, per la causa de l'Evangeli, formant per això la "Companyia". Pràcticament contemporani de sant Felip Neri, morí però quan aquest tot just acabava de ser ordenat prevere. La Reforma, el Concili de Trento, el manteniment de la fe catòlica, foren les seves preocupacions, al servei dels Papes.

• SANTA CATERINA DE SIENA

Sortim del Gesù, i, deixant el Corso, entrem pels carrers del davant, com si anéssim al Pantheon. Ben aviat trobem la plaça de la Minerva, davant de l'església de Santa Maria sopra Minerva. Hi entrem, i ens fa pensar, vagament, amb l'església de Sant Francesc, a Assís, i amb la de Santa Clara, també a Assís. Però hi ha un altre motiu per pensar amb Sant Francesc: sota l'altar major, està enterrada la que és, amb ell, patrona d'Itàlia: santa Caterina de Siena. L'església de la Minerva és dominicana, des de fa segles. Quants records, i quantes aplicacions actuals, suscita aquesta visita a la santa contemplativa i activa, mística i lluitadora, simple i doctora de l'Església! La seva figura està íntimament vinculada al drama de l'allunyament dels Papes de la seva Seu romana: el temps d'Avinyó. És un testimoni clar de com es pot treballar per l'Església, amb eficàcia sobrenatural, sense ser ni bisbe, ni prevere, ni diaca.

• EL BEAT ANGÈLIC

A la mateixa església de la Minerva, al costat mateix de l'altar major on hi ha la tomba de santa Caterina, una altra tomba mereix un record especial: la del beat Angèlic. El testimoni de la seva santedat ens és donat a través de la seva obra pictòrica. És possible contemplar alguna de les pintures de l'Angèlic, i no sentir-se, tot d'una, envaït d'una atmosfera de serenitat espiritual, de simplicitat, de proximitat a allò que ell representa amb el seu art? Al costat del sepulcre de l'Angèlic, hom prega pels artistes, perquè la bellesa de les seves obres sigui plena, en tant que sigui expressió de la Veritat i de la Bellesa suprema.

• SANT LLUÍS GONZAGA

Al darrera l'església de la Minerva, hi ha l'església de sant Ignasi, força més recent —del 1700— i amb menys records de la història. Però hi trobem aquí quelcom entranyable: el sepulcre del jove sant Lluís Gonzaga. Del mateix segle de sant Ignasi, de sant Felip Neri. La pregària per la joventut sorgeix espontàniament, en aquest lloc. Hom pensa en la dedicació ascètica de sant Lluís, que no l'allunyava pas del servei als malalts, fins a comprometre amb ells —la pesta— la seva pròpia vida. No li feia pas nosa la pregària per pensar amb els altres!

• SANT ROBERT BELLARMINO

Abans d'arribar al sepulcre de sant Lluís, a la mateixa església de Sant Ignasi, hi ha un altre sepulcre venerable: el de sant Robert Bellarmino, jesuïta com sant Lluís, i confessor seu. El que destaca aquí és la vida dedicada a la docència i a la pastoral, la càtedra i la diòcesi, la recerca teològica i la predicació als fidels. La catequesi li deu els molts esforços per formar un «catecisme».

"MIRA, EL TEU FILL ÉS VIU"

La reanimació del fill de l'acollidora viuda de Sarepta és un fet del cicle d'Elies que conté una varietat de missatges: manifesta que "és un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncia"; en aquest sentit, el miracle d'Elies preparà directament la revelació de Jesús com a "gran profeta" i com a "Déu que visita el seu poble" (vegeu l'evangeli). Manifesta també la gratuïtat de Déu: la dona havia acollit Elies, amb un acte de generositat, i Elies intercedeix per ella perquè no li manquin quelcom més important que el menjar: la presència del seu únic fill. La paraula d'Elies, però, no té la força que té la de Jesús. Invoca, i mostra l'obra de Déu, però no crida poderosament el mort perquè visqui.

Lectura del primer llibre dels Reis (17:17-24)

En aquells dies, el fill d'una dona, mestressa de casa, es posà malalt, i la malaltia s'agreujà tant que el noi expirà. La dona digué a Elies: "¿Per què et ficaves amb mi, home de Déu? Veig que has vingut a casa meua per fer presents a Déu les meves culpes i fer morir el meu fill". Ell li digué: "Dóna-me'l". Elies el prengué dels braços de la mare, el pujà a l'habitació de dalt, on ell vivia, el posà al seu llit i cridà al Senyor: "Senyor, Déu meu, fins a la viuda que m'acull, li feu aquest mal de fer morir el seu fill?". Després s'estirà tres vegades sobre el noi i cridà al Senyor: "Senyor, Déu meu: feu, si us plau, que l'ànima d'aquest noi torni dintre d'ell". El Senyor escoltà el crit d'Elies: l'ànima del noi tornà dintre d'ell, i recobrà la vida. Elies el prengué, el dugué de l'habitació de dalt a la planta baixa de la casa, el donà a la seva mare i li digué: "Mira, el teu fill és viu". La dona digué a Elies: "Ara sé de cert que ets un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncies".

"AMB QUIN GOIG US EXALÇO, SENYOR"

Les paraules del malalt alliberat de "la terra dels morts" ens parlen espontàniament de Jesucrist, el Senyor de la vida i de la mort, el primer ressuscitat d'entre els morts amb la vida per sempre. En comunió amb ell, tots els cristians ens fem nostres aquestes paraules d'acció de gràcies.

Salm 29: 2 i 4,5-6,11 i 12a i 13b (R.: 2a)

Amb quin goig us exalço, Senyor!

M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin els enemics.
Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts,
quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida.

R.: Amb quin goig us exalço, Senyor!

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu,
enaltiu la seva santedat.
El seu rigor dura un instant;
el seu favor, tota la vida.
Cap al tard tot eren plors,
l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi;
ajudeu-me, Senyor.
Heu mudat en joia les meves penes.
Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

"DÉU EM REVELA EL SEU FILL, PERQUÈ JO L'ANUNCIES ALS QUI NO SÓN JUEUS"

Durant el temps pasqual hem tingut ocasió d'escoltar les primeres experiències paulines de predicació als no jueus, i de la formació de comunitats cristianes a partir de convertits del paganisme. Recordem que fou una qüestió debatuda la necessitat o no de passar pel judaisme per poder ser considerat cristià. La decisió de l'Esperit i dels Apòstols fou clara: no és necessari! La carta als Gàlates és l'explicació personal que fa l'Apòstol d'aquest drama que ell visqué amb tanta intensitat, com a centre de la contradicció dels jueus. El text que llegim avui és que amb tanta intensitat, com a centre de la contradicció dels jueus. El text que llegim avui és una viçorosa síntesi de la seva autobiografia, en la qual destaca el protagonisme de Jesucrist i de la seva iniciativa envers la Pau. Res, doncs, d'una invenció particular en el ministeri de Pau! Àdhuc el contacte amb Pere —Quefes— fou assegurat, ben aviat, com a testimoni que no es pot ser de l'Església de Jesucrist si es prescindeix dels Apòstols que Crist ha escollit.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia 1:11-19

Germans, vull que ho sapigieu: la Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes, perquè no l'he rebuda de cap home ni l'he apres de ningú: l'he rebuda per una revelació de Jesucrist. Ja heu sentit parlar del meu comportament en el judaisme: amb quina fúria jo perseguia l'Església de Déu i l'atropellava; sobrepassava dins el judaisme molts compatricis de la meua edat, ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares. Però Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia. Quan a ell, doncs, li semblà bé, em revelà el seu Fill, perquè ho l'anunciés als qui no són jueus. Tot seguit, sense haver consultat cap home de carn i sang, sense haver pujat a Jerusalem, a trobar els qui ja eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a l'Àrabia, i d'allà vaig tornar a Damasc. Només tres anys més tard vaig pujar a Jerusalem per conèixer Quefes, i vaig passar quinze dies amb ell. Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor.

"JOVE, AIXECA'T"

Només Lluc ens explica aquest fet, ple de força i de tendresa alhora, i tan suggestiu per comparar Jesús amb el gran profeta d'Israel, Elies (vegeu primera lectura d'avui). Més que d'una resurrecció com la de Jesús, es tracta aquí d'una reanimació; el jove, en efecte, no començà a viure una vida "nova", sinó que tornà a la vida terrena, que acabaria en definitiva amb la mort. Jesús, amb la seva paraula, mostra que és "el Senyor" (expressió típica de la confessió de fe cristiana; vegeu 1 Cor 12,3 i Filip 2,11).

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (7:11-17)

En aquell temps Jesús se n'anà a un poblet anomenat Nàin. L'acompanyaven els deixebles i molta gent. Quan s'acostaven a l'entrada del poble es trobà que duïen a enterrar un mort, fill únic d'una mare viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la veié, se'n compadí i li digué: "No ploris". El Senyor s'acostà el fèretre i li posà la mà al damunt. Els qui el portaven s'aturaren, i ell digué: "Jove, aixeca't". El mort es posà assegut i començà a parlar. I el Senyor el donà a la seva mare. Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu. La gent deia: "Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta". Deien també: "Déu ha visitat el seu poble". Per tot el país dels jueus i per tota la rodalia s'escampà aquesta anomenada de Jesús.

Déu ens crida

La creació no és fruit de l'atzar. I molt menys encara, ho és la humanitat. Quan diem Creç en un Déu creador del cel i de la terra, no sols afirmem la nostra fe en un Ésser suprem, principi i fi de totes les coses creades, sinó que confessem també que aquest Ésser té cura de totes les coses creades. Creiem doncs, en un sol Déu creador i provident. I Déu no improvisa res. Som fills de l'amor de Déu, que no és pas un amor cec o foll, sinó un amor viu, ple de tendresa, que abans que apareguéssim en el temps, ja ens agombolava en el seu pensament. L'home —la humanitat—, cada home i cada dona, és un projecte únic i irreplicable de Déu. **Abans que et modelés a les entranyes de la mare** —hem llegit al llibre de Jeremies (1:5)—, **ja et vaig conèixer, abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions.** El que l'Escriptura ens ha dit el profeta, la litúrgia ho aplica a Joan Baptista. I la proclamació de la paraula de Déu ens ho fa reviu a tots. Així, havent escoltat la primera lectura, el salm responsorial ens porta per la contemplació a escoltar aquesta revelació: **Vós em traguéreu de les entranyes de la mare** (v. 6a).

Déu ens crida. Des del principi de la nostra existència, ell ens ha cridat pel nostre nom i ens ha destinat a ocupar un lloc —el nostre— en la taula de la creació. No hi ha ningú que sigui sobrer en aquest món. Ningú que per principi hi hagi de fer nosa, com tampoc no hi ha ningú que no sigui necessari. Descobrir quin és aquest lloc que ens pertany, quina és la necessitat que estem cridats a omplir, vet aquí la nostra tasca i el nostre problema. És el problema de la nostra vocació, que, un dia o altre, cadascú s'ha de plantejar i intentar resol-

Respondre a la vocació de Déu

(Salm 70 -H. 71-: 1-2. 3-4a. 5-6ab, 15 ab i 17 R.: 6b)*

dre. Si Déu em crida, a què em crida? I sobretot, com i què haig de respondre? És amb molta reflexió i pregària, ajudats amb el consell de qui ens pugui orientar, que cal fer front al problema de la vocació personal. Per poder respondre degudament a la vocació de Déu cal viure la fe i l'esperança: **En vos m'emparo, Senyor, que no en tingui un desengany** (v.1).

La nostra força

Cridats per Déu, som enviats per ell sota la seva responsabilitat i amb la seva ajuda. **Tu aniràs a trobar tothom a qui jo t'enviaré, i els diràs allò que et manaré. No els tinguis por: Jo et faré costat per alliberar-te'n** (Jr 1:7-8). Amb la vocació, Déu ens dona la força necessària i l'ajuda per a respondre-hi i realitzar-la tot realitzant-nos. És el que ens diu el salm: **M'ins-truïu, Déu meu, des de petit, i encara avui us proclamo admirable** (v. 17). I a la lectura de Jeremies hem escoltat: **Et poso les meves paraules als llavis. Des d'avui et dono autoritat sobre les nacions i els reialmes per arrencar i enderrocar, per destruir i demolir, i també per reconstruir i replantar** (1:9-10). La força de Déu ens arriba a través de molts canals, de moltes mediacions. La vida sacramental, i

la pregària, sobretot l'eucaristia, són les més importants. Però no les úniques. En el vv. 17a i 5b es fa al·lusió a una mediació que cal continuar valorant molt: l'ambient cristià que ens envolta des de petits. La família, l'escola, la parròquia, el veïnat, les amistats... poden ser —i convindria que sempre ho fossin— bons canals transmissors de la força de Déu, que facilitin la resposta a la vocació rebuda i ens enforteixin en la seva perseverança. Com el sembrador, la llavor de la vocació és llançada a lloure per Déu sobre el camp de cadascú de nosaltres. I la llavor és bona i porta tot el potencial necessari per donar el fruit esperat. Però es necessita el camp i encara que aquest camp sigui un bon camp i ben preparat. Vet aquí la tasca de la família i dels altres ambients on es desenrotlla la vida de l'infant i de l'adolescent. És clar que Déu pot fer miracles, i que moltes vegades els fa. Així hem vist néixer i créixer respostes vocacionals molt generoses en persones sotmeses a ambients hostils. Però generalment, la cosa no va per aquest camí. I tot i marxar sobre un terreny ben preparat, el camí de la resposta a la vocació no deixa de trobar dificultats, i fins perills ben difícils de superar. Per això el salmista prega a Déu que el deslliuri d'aquests perills (vv. 2 i 4a), i que se li mostri com un castell de refugi i roca que el protegeixi de l'atac dels

adversaris (v. 3). En resum, la força de la resposta i de la perseverança en el camí de la vocació, ens ve de Déu. Ell és el qui ens aguanta i ens empeny a tirar endavant, a ser fidels al do rebut i a la paraula donada. **Vós sou la meua esperança, Déu meu** (v. 5a), **vós m'heu salvat tantes vegades, ¿qui les podria comptar?** (v. 15cd).

Dir la paraula de Déu

Déu ens crida a través de la seva paraula, que fa ressonar en el nostre interior. Nosaltres li responem amb la nostra paraula, que, per més que ens creguem que és nostra, no és altra cosa que el nostre ressò de la seva paraula. Som tornaveus de la paraula de Déu que ens crida. Perquè com ens diu Jesús, no som nosaltres qui l'hem escollit a ell, sinó ell qui ens ha cridat a nosaltres, i afegeix: **I us he destinat perquè aneu i doneu fruit, i el vostre fruit perduri** (Jo 15:16). Acceptar la vocació de Déu, acollir-la i sobretot viure-la, és com una mena de paraula viva que pronunciem enmig de la nostra societat, i que es fa ressò de la paraula de Déu que ens ha cridat i ens manté. Per això en tota vocació cristiana sempre hi ha una dinàmica missionera. Com en la vocació de Jeremies, el Senyor, ha posat les seves paraules als nostres llavis, amb la força necessària per purificar moltes coses, i també per reconstruir-ne i replantar-ne moltes d'altres. Així mentre celebrem la vigília del naixement de Sant Joan Baptista, conscients del do i de l'exigència que hem rebut, diem amb el salm responsorial el nostre compromís evangelitzador: **D'un cap a l'altre del dia, els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu** (v. 15ab).

* Vigília de la Nativitat de Sant Joan Baptista.

CULTURA CIENTÍFICA

El cervell i l'ànima humana

55. La ment autoconscient és l'ànima espiritual?

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

En l'article de la setmana passada dèiem que J.C. Eccles havia arribat a l'explicació dualista, ment-cervell, després de reflexionar sobre les seves experiències professionals com a neuròleg. Algun lector potser va pensar: "Molt bé això d'aquest fisiòleg dualista, però deu ser un cas singular entre la multitud de científics actuals materialistes, oi?" Doncs, no tan singular com això! Precisament podem dir que els de més altura entre els estudiosos del cervell són o han estat dualistes, com Eccles; amb matisos diferents però concordes a afirmar que, a més de la matèria organitzada del cervell, hi ha en l'home un principi d'ordre no material, diguem-ne 'ment', 'ànima' o 'esperit'. S'han manifestat en aquest sentit: **Charles Scott Sherrington** (1857-1952), premi Nobel de medicina del 1932, en el seu llibre de 1940 "Man and his Nature" (L'home i la seva naturalesa); **Wilder Penfield** (1891-1976) en "The Mystery of the Mind" (El misteri de la ment), que afirma: "La base física de la ment és l'activitat del cervell que en cada individu acompanya l'activitat del seu esperit; però l'esperit és lliure i capaç de cert grau d'iniciativa. L'esperit és l'home que coneixem, i ha de tenir continuïtat a través de períodes de son i coma. Presumeixo, doncs, que aquest esperit segueix vivint d'alguna manera després de la mort." I **Roger Wolcott Sperry** (1913-...), que també obtingué el premi Nobel

de medicina el 1981, en un article de 1970, en què deia: "La nostra interpretació dels fets tendeix a retornar a la ment la seva antiga posició privilegiada sobre la matèria, perquè mostra que els fenòmens mentals transcendeixen els de la fisiologia i la bioquímica". Com podeu veure, no tots els neuròlegs són materialistes!

Però potser també hi haurà algun lector crític o perspicax que dirà: "Està molt bé el testimoni d'Eccles, que ens parla d'una entitat no material, la ment; i també, si es vol, el que diuen Sherrington, Penfield i Sperry, però: Vol dir això que aquests autors per "ment" entenen el mateix que els cristians anomenem "ànima"? Pensen ells que la "ment" és estrictament espiritual i immortal?" Exposarem el que ens hi respon Eccles:

Doctrina de J.C. Eccles sobre la "ment" humana

Les conclusions a què ha arribat l'il·lustre neurofisiòleg australià són dels fets experimentals, de la ciència positiva que ell ha practicat. No es fica amb cap fe religiosa. I diu (en el llibre "El cerebro y la mente" J.C. Eccles — H. Zeier, Barcelona 1984): "El jo posseeix una irrepertibilitat que dura ininterrompudament al llarg de totes les vivències de la vida, les quals romanen unides

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Teologia de Catalunya

entre elles en les sèries coherents de la nostra memòria". "En el centre de la nostra existència conscient hi ha la nostra unitat personal". "Per a la nostra vida personal com individus conscients el cervell és necessari, però no suficient". "En la discussió teològica el terme 'ànima' té connotacions molt diverses. Nosaltres, per la nostra part, hem presentat una base científicofilosòfica sobre la qual pot basar-se l'única posició que creiem sostenible amb respecte al cervell i a l'ànima... En els panorames històrics de les disputes teològiques i filosòfiques presentats per von Hügel (1912), Baillie (1934), MacNeile Dixon (1937) i Pelikan (1962) —per mencionar-ne només alguns— trobem idees compatibles amb la proposició que el component subjectiu del món 2, el jo conscient, pot ser identificat com l'ànima".

És espiritual i immortal la "ment" autoconscient?

Amb aquesta última frase sembla que Eccles es rendeixi a la doctrina tradicional en el cristianisme: que l'ànima és el subjecte dels nostres actes cons-

cients i de la nostra personalitat. Però amb això no ho ha dit tot:

El nostre home no acaba de decidir-se en aquest punt. Ens dirà: "En totes les filosofies materialistes, incloent-hi totes les varietats de paral·lisme, la ment autoconscient o ànima no és més que un producte molt avançat de l'evolució del cervell. Per la meua part, com a defensor de l'interaccionisme dualista, crec que la unitat personal, o sigui el fet que ens experimentem com éssers autoconscients, així com el seu origen no pot explicar-se d'aquesta manera... La particularitat genètica no és un argument suficient". "Personalment em veig forçat a creure que existeix quelcom que podríem anomenar l'origen sobrenatural de la meua irrepertibilitat ment autoconscient, o de la meua irrepertible individualitat o ànima; cosa que, és clar, posa tota una sèrie de nous problemes: Com ha arribat la meua ànima a relacionar-se amb el meu cervell, que és un producte de l'evolució? La idea d'una creació sobrenatural m'allibera de la increïble improbabilitat de la unitat del meu jo estigui determinada genèticament... S'inaugura així una nova sèrie de problemes; però, per un altre cantó, crec que aquests problemes es deriven d'una hipòtesi més realista que la que pretén que el meu jo emergeixi del cervell i el transcendeix, derivant-se així d'una estructura material que pertany al món 1".

I més endavant es planteja aquests interrogants: "S'ha d'acabar aquesta vida amb la mort? O podem tenir l'esperança que hi hagi un sentit transcendent que falta descobrir? No direm res d'això. Desconexem el futur del tot, si bé no podem oblidar que nosaltres mateixos venim del desconegut. És que la nostra vida no és sinó un episodi de consciència que sorgeix de i es perd en el desconegut, o existeix una altra experiència transcendent de la qual res no podem saber fins que la rebem?" — Oi que fa tristesa que la llum de la fe no il·lumini l'ànima d'aquest home que tan sincerament, com es veu, cerca la veritat?

I acabarà dient: "L'home actualment ha perdut el rumb... La ciència ha anat massa enllà en trencar la fe de l'home en la seva grandesa espiritual... Hem d'estar preparats no per a la inevitabilitat d'alguna altra existència, sinó per a la seva possibilitat. Hem arribat a la convicció que som criatures amb algun sentit sobrenatural que encara no hem desentanyat. Tot el que podem pensar és que potser siguem part d'un gran disseny... Hauríem d'esforçar-nos tant com poguéssim per complir bé amb el nostre paper, i esperar després amb serenitat i alegria les futures revelacions del que ens estigui reservat per a després de la mort". — No es pot negar que és ben noble l'actitud que pren el nostre neuròleg sense tenir la llum de la fe!

Full Jove

CALENDARI

IV Multifestival DAVID 1989. Informació al (93) 301 12 77 i 301 19 27.
II Pelegrinatge Jove a Terra Santa. Informació al (93) 301 37 18.
38 Escola de Pregària Jove. Tema: Oberts al tercer mil·lenni. Informació al (93) 301 15 68.

Nostre objectiu, de la Secretariat de Pastoral Juvenil del Bisbat de Mallorca és el d'evangelitzar.

Així constata la necessitat d'una escola d'animadors en la fe que tendria tres fases: experimentar la validesa o no de les línies diocesanes de pastoral, muntatge de mini-cursets; i, revisió.

Periòdicament un centre d'espiritualitat oferiria un recés perquè tota tasca d'evangelització que no se veu confrontada des de Jesús, a poc a poc es torna estèril. Aquesta és la idea que mos mou a crear uns espais de confrontació i encoratjament, on s'animador pogués expressar i reflectir la seva experiència.

Aquest Secretariat intenta potenciar els grups de joves, sense suplantar les activitats parroquials o dels moviments, amb trobades, intercanvis i camps de treball. Trobades a nivell de tota Mallorca (sa Vetlla de Lluc), a nivell de zona (sa trobada vocacional), i, a nivell arxiprestal (sa Vetlla de l'Esperit). En els camps de treball es tractaria de viure l'estil de Jesús, en comunitat, treballant per l'autofinançament i revisant la marxa del camp des de l'Evangeli.

Creim necessari per tant, la creació i potenciació d'una xarxa que ens possibiliti un arrelament del Secretariat per donar resposta a les demandes que hi ha. El full informatiu intenta donar a conèixer el Secretariat, i el diàleg cultura-fe se concreta amb un programa de ràdio, dirigit a tota la societat mallorquina.

JOSEP ANTONI GUARDIOLA

Coordinador General del Secretariat de Pastoral Juvenil del Bisbat de Mallorca

Bon estiu

L'estiu és aquí. Fem-lo nostre! Fem que sigui un temps creatiu i no un temps buit i imposat.

Seria molt bo, que penséssim per damunt d'altres coses, amb tres aspectes molt importants que ens ajudarien en la nostra vida interior:

— Pregària, agraint a Déu i a la nostra Bona Mare allò aconseguit durant el curs i sobretot demanant-li coratge per seguir endavant amb força.

— Joia, la joia de compartir, procurant fer amistat, ajudant d'alguna manera els nostres companys que ho necessiten.

— Esperança, que mai no ens manqui, ja que sense, no tindria sentit la nostra vida aquí, si no esperéssim per després una vida millor, com a signe de cristians.

L'estiu no cal que sigui el moment perquè tot allò que hem fet i après durant el curs s'ensorri, sinó per prosseguir la tasca educativa i créixer en amistat mútua. Apropar-se al Déu-amic que s'amaga rera la majestuositat de la natura i desitja parlar-nos al cor.

Tenim l'estiu al davant. Ara toca decidir. Que aquest estiu no sigui un estiu més, sinó el més intens, viu, feliç, i increïble. Som-hi; fem-lo nostre!

JUDITH CARRERAS

Els Romiatges de Confirmació: Amb l'Esperit Sant amunt!

1.500 nois i noies en el IV Romiatge de Confirmació

Confirmats en la fe bimil·lenària

Amb un èxit que va superar les previsions, es va celebrar el IV Romiatge de Confirmació de l'Arquebisbat de Barcelona sota el lema Arrelats i confirmats en la fe, construint un poble mil·lenari. L'acte era organitzat per les Delegacions Diocesanes de Pastoral de Joventut, Ensenyament i Catequesi.

Els adolescents, que ja han rebut o són a punt de rebre el sagrament de la confirmació, es varen anar aplegant al col·legi que les Germanes Dominiques tenen a Monistrol de Montserrat. Després de la beninguda, el Grup Misticajove inicià la trobada amb una pregària. En acabar, diferents tallers donaren pas a la reflexió i el treball.

En aquests tallers, hem de destacar la presència del Consiliari de la JOBAC, mossèn Josep M. Domingo, així com la del President del MCEC, Josep Lluís Clèries. Altres moviments com Minyons Escoltes estava representat en Josep M. Vila, amb la presentació d'una experiència concreta en el camp de la marginació. Mossèn Josep M. Jubany aportava la seva experiència en un altre taller, del treball amb els seminaristes. Fins a una dotzena de tallers, estaven animats per coneguts preveres i responsables de la pastoral juvenil.

Després dels tallers, el cantautor Luis Alfredo, director alhora del IV Multifestival David 1989, va reunir el jovent amb un parell de cançons. "No adreu a ningú més que a Crist", deia en una de les cançons i va servir per començar la marxa.

FULL JOVE va entrevistar alguns dels confirmats durant la pujada a peu fins al Monestir de

Montserrat. "Per ser cristià necessites la força de l'Esperit perquè has de creure molt en Déu, deixar que t'ajudi i tenir molta fe". "Trobo positiu agrupar uns quants joves amb unes mateixes idees, amb una mateixa il·lusió i amb un mateix ideal que és arribar al cim".

En acabar de dinar, a la tarda, el Casal Claret va representar el Retaule del Mil·lenari davant del claustre gòtic de la plaça de Montserrat amb força èxit.

El Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany i Arnau; l'Abat de Poblet, P. Salvador Bardole; mossèn Salvador Pié, delegat d'ensenyament; P. Antoni Serramona, delegat de pastoral de joves; mossèn Josep M. Aragonès, delegat de catequesi; així com altres preveres, diaques i monjos varen concelebrar l'eucaristia a la Basílica de Santa Maria de Montserrat.

Un text inicial deia: "Som aquí responent a la crida de l'Esperit del Senyor. Crida que és a favor de la bondat, la solidaritat, el respecte, la llibertat, la justícia; tot plegat de l'amor entre tots i arreu".

El IV Romiatge de Confirmació dels nois i noies que enguany han estat confirmats a la diòcesi de Barcelona, va acabar cridant ben fort el lema: Arrelats i confirmats en la fe construint un poble mil·lenari.

JOAN D'ARQUER i TERRASA

Preparar el futur amb il·lusió i esperança

Oberts al Tercer Mil·lenni

La Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona ha acabat, amb el IV Romiatge de Confirmació, els actes organitzats pel seu equip. És per això que en la darrera sessió de l'Escola de Pregària 1989, un text introductori diu que "hem de mirar sobretot cap al futur. Mirar el futur de l'Església i de la humanitat en la qual els joves d'avui seran els principals protagonistes. Mirar amb mirada atenta i cor generós, il·lusionats i amb esperança".

El text també recorda als joves de l'Escola de Pregària a la Catedral de Barcelona, que són convocats al IV Multifestival David 1989 (Barcelona, del 30 de juny al 4 de juliol), per "celebrar els actes del Mil·lenari de Catalunya", dels joves cristians, i "convocats a Santiago de Compostel·la pei Papa".

El Cardenal Jubany en l'homilia

"L'Esperit Sant fa que sigueu valents"

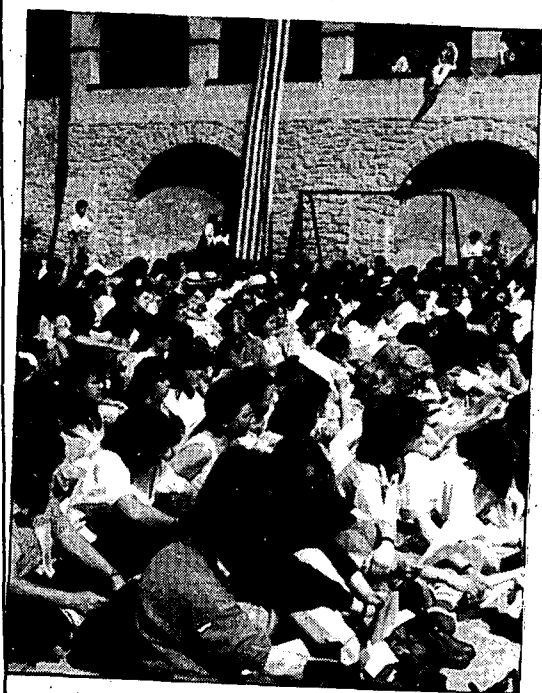
Narcís Jubany, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, va començar la seva homilia dirigint-se als nois i noies que havien vingut de les parròquies, els pobles, les viles, les escoles, les ciutats, per a dir-los que "sou part de la nostra Església Diocesana".

Dirigint-se a tots els fidels va dir: "Som el Poble de Déu que fa via, el Poble de Déu en marxa", per això "mantingueu ferma l'esperança". I adreçant-se novament als confirmats els va recordar que "sou adults per la força de l'Esperit Sant. La nostra diòcesi, l'Església, us necessita i espera molt de vosaltres. Ne-

cessitem la valentia dels vostres projectes, moltes vegades agosarats".

Recordant la història mil·lenària de Catalunya, el cardenal Jubany va dir que "de difícils, tots els temps ho han estat" i que "amb la fe, l'esperança i la caritat podeu fer front a totes les dificultats".

Acabà dient: "Ser testimoni de Jesús és una exigència per a tots els cristians. Feu doncs el vostre compromís personal, amb la força de l'Esperit Sant que ens empeny. Que ens hi ajudi la Mare de Déu de Montserrat".

Filòsofs, científics i humanistes parlen sobre la persona humana

Enriquidora prospectiva sobre l'ésser humà

Els més de 2.500 anys de la nostra cultura naufragaran en el nihilisme i en l'absurd? Aquesta qüestió encetà el 53 Sopar Hora Europea, "Prospectiva sobre l'ésser humà", que se celebrà recentment a Barcelona.

El debat interdisciplinari, organitzat per l'Àmbit Maria Corral, comptà amb la presència de monsenyor Manuel Ureña Pastor, bisbe d'Eivissa; Josep M. Coll, degà de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia; Pere Lluís Font, vice-rector d'Estudis de la Universitat Autònoma, i David Jou, professor de Física de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Monsenyor Ureña va fer una breu síntesi del pensament que al llarg de la història ha anat forjant la visió de l'home, i va remarcar l'aportació filosòfica fonamental de la religió judeo-cristiana segons la qual l'home és més esperit que no pas raó. "L'home és l'únic, dins l'Univers, que participa en l'esperit transcendent de Déu", i, per tant, l'ésser humà quan retroba la seva autonomia no pot

considerar-se un absolut. És Déu, que en el pensament cristià, apareix com l'alliberador de l'ésser humà i li dona la subsistència i la consistència. En canvi, el pensament modern reivindica per l'home una llibertat absoluta situant-lo en el centre de l'Univers, "desvinculat de la naturalesa i de Déu, l'home no té altre remei que caure en el no-res", va concloure monsenyor Ureña i afegí que aquesta desvinculació dona peu a la filosofia postmoderna.

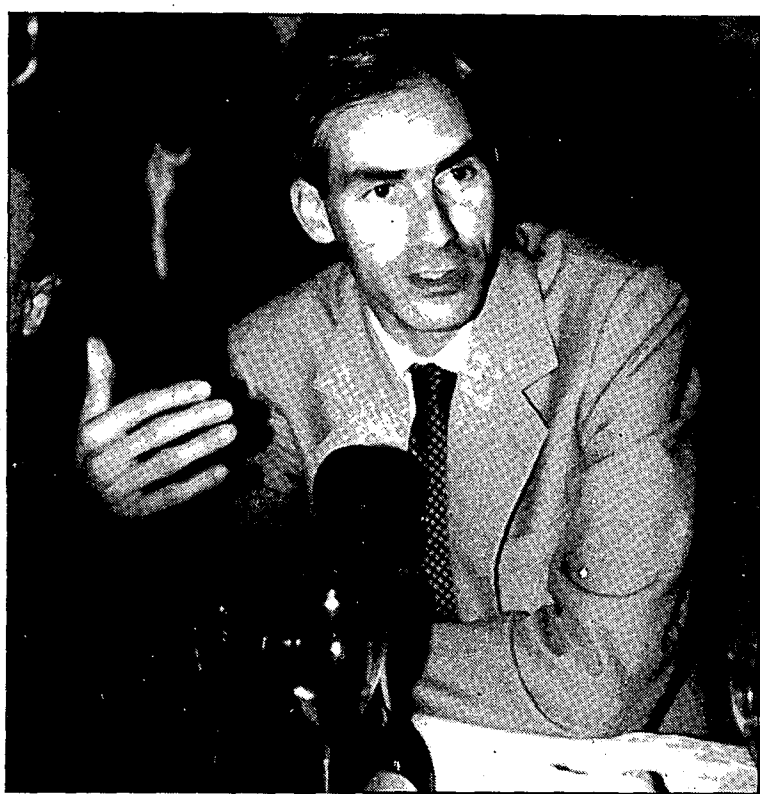
Pere Lluís Font va indicar per la seva banda els vectors fonamentals de l'època moderna, concebuda com una etapa de la cultura occidental. "Estem en una cultura secularitzada que efectua una crítica radical a tota la religió —va dir—. "L'època moderna ha promulgat la mort (cultural) de Déu". "És possible un humanisme ateu?" —es preguntava el ponent—, "perquè hi pugui haver un autèntic humanisme hem de deixar la porta oberta a la possibilitat d'una transcendència no figurable".

Per altra banda, Pere Ll. Font es va mostrar inquiet davant el desplegament de la ciència que, segons ell, evoluciona a un ritme molt més accelerat que el procés d'humanització i ens habitua a una univocitat del coneixement i del llenguatge.

La ciència no té perquè excloure Déu

El físic David Jou va assenyalar que no veu la ciència "com una amenaça sinó com una font de satisfacció cultural". Va rebutjar també la reducció de la ciència a la utilitat pràctica, a la tecnologia. "No crec —va dir— que el progrés de la ciència estigui motivat exclusivament per la utilitat, ja que sovint són les preocupacions estètiques les que han motivat, per exemple, els màxims descobriments de la física en aquest segle". Referint-se a allò que la ciència pot dir sobre l'ésser humà, David Jou manifestà que no són grans novetats filosòfiques. La ciència moderna, en les seves reflexions sobre el temps i l'espai ajuda —en opinió del físic— a revaloritzar antics esquemes, i ens fa veure, al mateix temps, la limitació del nostre coneixement, de les nostres previsions del futur que es converteixen més en probabilitats que no pas en certeses. Al·ludint a la visió freqüent de la ciència enfrontada a Déu, David Jou opinà que la ciència no ha de suposar, necessàriament, la inutilitat de Déu: "dubto que la comprensió final exclouï Déu".

Josep M. Coll advocà per una visió personalista cristiana de l'ésser humà. De la filosofia personalista, nascuda entre dues guerres mundials, el ponent va ressaltar la

David Jou, professor de Física.

dimensió comunitària de l'ésser humà. "L'home individualment ja és persona, però només existeix com a tal si viu la comunió fraterna i universal". Va afegir, però, que aquest ideal no es pot traduir de manera immediata a la convivència sociològica, sinó només analògicament, perquè el misteri del mal en el món és també una realitat.

Aquesta comunió fraterna s'ha de desenvolupar a nivell de família, de grups d'amics o de comunitats creients." Sense optar per un individualisme radical ni per un comunitarisme com a

proposta per a les estructures sociològiques, Josep M. Coll es va declarar partidari de realitzar pacíficament el terme mig de "l'analogia que ens ofereix la comunió fraterna". "Penso que el futur és la persona concebuda comunitàriament i realitzada en aquesta dimensió sociològica de manera analògica al misteri de comunió", va concloure el ponent.

En el col·loqui també intervingué el filòsof i antropòleg Josep M. Via i Taltavull i el jove poeta Vicenç Llorca.

JAUME AYMAR

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 450 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

Rebre "CATALUNYA CRISTIANA" és com rebre una carta de casa "

Francesca Rovira. JAPÓ

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

JOSEFINA ARRIETA ARGOTE	
CASILLA 2329	
GUANAY - LA PAZ	
BOLÍVIA	10.650.- Ptes
ANGEL CAÑIGUAL	
APARTADO AEREO 565	
BUENAVENTURA	
COLOMBIA	10.650.- Ptes
P. JOAN M. VILA I CANAL	
PADRES CARMELITAS	
PARROQUIA COLONIA TOVAR - EDO. ARAGUA	
VENEZUELA	10.650.- Ptes
FURANSUKA ROVIRA	
KUSHIYAMA - NAKA ENOUCHI	
ONADA SHI / YAMAGUCHI-KEN	
JAPAN	14.200.- Ptes

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Tel.

Direcció D.P. Província

Població subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms) ☐ gir postal

L'import el faré efectiu mitjançant:

☐ taló que adjunto

☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:

Domiciliació: Banc/Caixa Sucursal n.º

N.º compte corrent Província

Població Població Data

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/ València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

L'Orde de Malta, en auxili dels leprosos

L'abril del 1956 i organitzada pel Gran Magisteri de l'Orde Sobirà i Hospitalari de Malta, se celebrà, sota l'alt patrocini del papa Pius XII la reunió d'una "Conferència Internacional per a la defensa i la rehabilitació social dels leprosos".

Aquesta trobada va ténir una gran rellevància i a aquesta conferència de Roma participaren unes dues-centes cinquanta personalitats, entre les quals vint-i-dos delegats governamentals i setze representants d'organitzacions internacionals i nacionals.

Aquesta va ser l'ocasió perquè el Sobirà Pontífex suggerís la creació d'un "Centre internacional catòlic" el qual s'encarregaria de realitzar en els fets els desigs i les resolucions de la conferència.

Sense perdre més temps, un grup d'eminentes personalitats, entre les quals el professor Bendani, eminent jurista italià i tres membres del govern de l'Orde Sobirà de Malta, crearen el "Centre internacional catòlic per a l'assistència als hansenians" sota el patrocini de l'Orde de Malta la seu de la qual es va fixar en el Gran Magisteri, a Roma.

Nou vegades centenari, l'Orde de Malta, segons la seva denominació des de l'any 1530 no va esperar fins a la segona meitat del segle XX per dedicar la seva atenció a totes les formes possibles d'assistència als leprosos.

L'Orde és hospitalari des de la seva fundació a Jerusalem a finals del segle XI, abans de l'arribada de la primera Croada a la Vila Santa, l'any 1099. D'aquí el seu nom originari d'Orde hospitalari de Sant Joan de Jerusalem. Sense renunciar mai a la

seua qualificació d'hospitalari, va prendre el nom de Rodes en instal·lar-se en aquella illa l'any 1310; més endavant el de Malta que durà des de llavors, a partir del 1530.

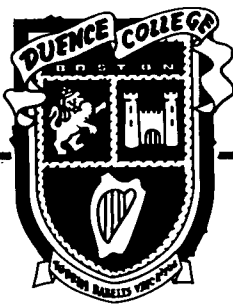
En el seu hospital de Sant Joan, a Jerusalem, els hospitalaris tingueren cura dels leprosos, entre els quals hi havia l'infortunat Balduí IV que va morir als 24 anys després d'una llarga decrepitud física. I en el transcurs de la bella història hospitalària de l'Orde, després de les grans malalties de Jerusalem i Sant Joan d'Acre, després de les de Rodes i de Malta que foren models que encara avui s'admiren, quantes leproseries i llatzarets han estat creats a través de tot Europa, des de la península d'Ibèria fins a Polònia, des de la vora del mar del Nord i el Bàltic fins al Mediterrani.

La cristiandat medieval es va cobrir de "encomiendas". Els seus recursos permetien l'existència i manteniment de les grans infermeries de les costes mediterrànies en les quals "els nostres senyors malalts", com els anomenaven amb devoció els hospitalaris, eren acollits i atesos de les seves dolències.

El JAL & OM (Junta d'Acció contra la Lepra de l'Orde de Malta) és l'actual hereu a Espanya de l'activitat del Gran Magisteri de l'Orde a favor dels malalts de lepra, complint així els desigs encomanats per Sa Santedat Pius XII i beneïts pels successius pontífexs; la seva seu està ubicada a Barcelona, 08008, carrer de Rosselló, 240. Telèfon 215 72 46, on s'admeten donatius destinats a les leproseries de l'Orde de Malta en els cinc continents.

J.A.L.

DUENCE COLLEGE DUBLIN

PER APENDRE ANGLÈS SENSE, OBLIDAR LES MATEMÀTIQUES

Si creieu necessari que el vostre fill parli anglès, llegiu aquestes ratlles.

DUENCE COLLEGE, centre de Dublín (Irlanda)

Parlar un idioma és tan necessari per al vostre fill com les matemàtiques, les ciències i les altres assignatures que ara estudia.

El millor és aprendre l'anglès sense descuidar les matemàtiques, és a dir, fer les classes en l'idioma propi i amb les mateixes matèries que ara aprèn.

Si el vostre fill conviu amb persones que parlen anglès, dedica dues hores diàries a l'aprenentatge de l'anglès i resideix a un país de parla anglesa, no creieu que és fàcil de aprendre bé l'anglès?

El **DUENCE COLLEGE** és una organització internacional, amb oficina a Barcelona, que imparteix cursos de **BUP, COU amb selectivitat i SECRETARIAT INTERNACIONAL** als seus tres col·legis, al de Dublín, Manchester i Boston.

Al **DUENCE COLLEGE** s'ensenyen les assignatures espanyoles, per professorat espanyol i donant la importància que es mereix a l'anglès. A més el **DUENCE COLLEGE** és una porta d'entrada a les universitats nord-americanes.

Les assignatures comunes s'imparteixen al nivell de les més prestigioses escoles del nostre país. Per aquest motiu el **DUENCE COLLEGE** té contactes permanents amb el **COL·LEGI SANTA FE** de Vallgorguina (Barcelona) millorant així encara més la qualitat de l'ensenyament.

També per l'estiu, el **DUENCE COLLEGE** organitza cursos durant el mes de juliol.

Si l'anglès és l'assignatura pendent per a una bona formació del vostre fill, truqueu-nos directament al **DUENCE COLLEGE** o al **COL·LEGI SANTA FE**. Si ho preferiu podeu trametre'ns el cupó d'informació.

THE ENGLISH CENTRE

J. P. FITZGIBBON

Tel. (93) 330 99 11
Gran Via Carles III, 94 baixos (Edifici Trade)
08028 Barcelona

DUENCE COLLEGE és un centre homologat pel Ministeri d'Educació i Ciència. Els cursos que imparteix tenen la mateixa consideració acadèmica que si es realitzen en territori espanyol.

COL·LEGI SANTA FE

COL·LEGI SANTA FE de Vallgorguina (Barcelona)

CUPÓ D'INFORMACIÓ

Solicito major informació dels cursos al **DUENCE COLLEGE**

Nom i cognoms _____

Carrer _____ Núm. _____ Pis _____

Població _____ D.P. _____

Província _____ Tel. _____

informació sobre:

☐ Cursos d'estiu al **DUENCE COLLEGE DUBLIN**

☐ Curs acadèmic complet any 89/90

Tel. (93) 330 99 11

Gran Via Carles III, 94 baixos (Edifici Trade)
08028 Barcelona

COL·LEGI SANTA FE de Vallgorguina (Barcelona)
Tel. (93) 867 02 52

CC-1

LLIBRES

Jesús, figura preponderant en la història

Independentment del que hom pensi o cregui personalment sobre ell, Jesús de Natza-ret ha estat la figura preponde-rant en la història de la cultura occidental durant gairebé vint segles. La major part de la raça humana inicia el seu calendari a partir del naixement de Je-sús, milions de persones maa-leeixen el seu nom i també en el seu nom milions de persones pregunuen cada dia. Però cada època ha creat un Jesús d'a-cord amb les seves expectati-ves i segons les seves necessi-tats, de manera que, com ha dit Schweitzer, "cada època successiva trobà els seus propis pensaments en Jesús, la qual cosa era en realitat l'ú-nica forma de donar-li vida".

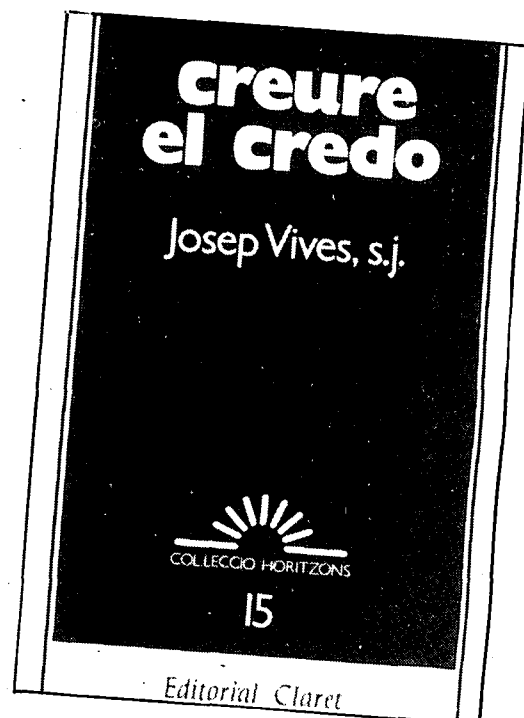
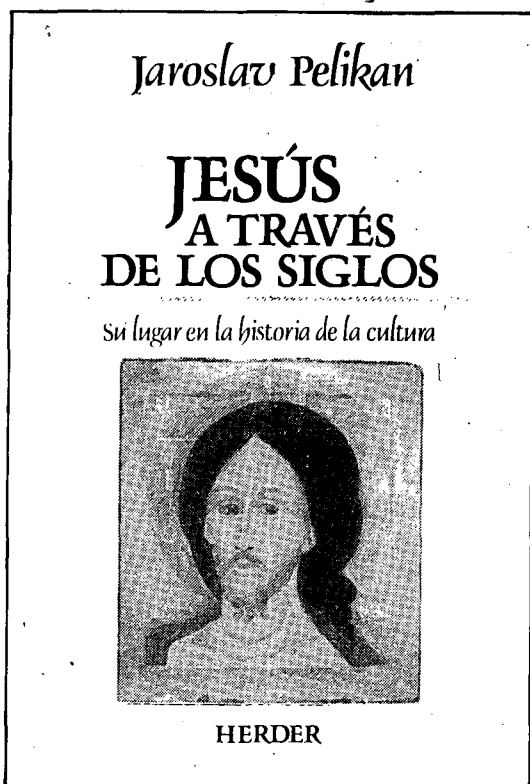
Aquesta obra, escrita pel cèlebre historiador i teòleg Ja-roslav Pelikan, presenta una història de les imatges de Je-sús, tal com han anat aparei-xent des del segle I fins al segle XX. D'aquesta manera, estu-diant les diverses figures de Je-sús —des del Rabí del període inicial fins a l'Home universal del renaixement i l'alliberador dels nostres dies— Pelikan suggereix que la forma en què una determinada època hagi descrit Jesús, constitueix una clau essencial per comprendre aquesta fase de la història: en cada època històrica, la vida i els ensenyaments de Jesús han representat una resposta als

interrogants més fonamentals de l'existència i del destí humans.

En seguir la figura de Je-sús a través de los siglos, es planteja una àmplia gamma d'interrogants: ¿Què succeí en l'estructura política de l'impe-ri romà quan el César va deci-dir que a Jesús calia anome-nar-lo Rei de reis? ¿Com s'ex-plica la paradoxa que una tra-dició que va començar prohi-

bint les imatges sagrades ar-ribés posteriorment a produir la més gran creació d'art reli-giós que hi ha hagut en la his-tòria humana? ¿De quina ma-nera va contribuir al sorgiment de la ciència la figura de Jesús com a revelació de l'estructura racional de l'univers?

Títol: Jesús, a través de los siglos
Autor: Jaroslav Pelikan
Editorial: Herder

Per creure amb el cor

"Aquest llibret voldria, d'u-na manera senzilla, ajudar a creure amb el cor allò que pro-fessem amb els llavis quan diem el «Credo» o Símbol de la Fe".

L'autor ha "deixat de ban-da tota pretensió de teologia erudita" per més que pensa que no proposa "res que no pu-gui ser ben fonamentat segons la millor teologia cristiana". No ha tingut "cap neguit d'a-doptar argumentacions lli-bresques", i en canvi s'ha deixat emportar "per l'afany de baixar fins allà on la fe es pot trobar amb el més autèntic de

la vida i amb els anhels pro-funds inscrits pel mateix Déu en el nucli més pregon de la persona humana".

A l'origen d'aquest llibre hi ha uns cursos orals donats al Centre d'Estudis Pastorals de Barcelona i a d'altres llocs. Naturalment, l'autor ha refet el text "com li ha semblat mil-lor", però ha tendit a "respec-tar la frescor i espontaneïtat de la primera presentació oral".

Títol: Creure el Credo
Autor: Josep Vives
Editorial: Claret, S.A.
Col·lecció: Horitzons, núm. 15

CUINA

Escalopes de vedella Isabel

6 escalopes de vedella 1 ou
3 talls de pernil dolç farina de galeta
6 talls de formatge danès 3 tomàquets petits

Tireu la sal a les escalopes, passeu-les per ou batut i fari-na de galeta i fregiu-les amb oli fins que quedin daurades.

Poseu-les en una plata de servir que pugui anar al forn, col·loqueu sobre de cada una, un tall de pernil tallat a la mi-da i a sobre el tall de formatge.

Partiu els tomàquets per la meitat a l'ample, poseu-los a fregir en una paella, primer cop per avall i quan estiguin una mica daurats, tombeu-los i deixeu-los coure una mica més, sense deixar que s'aixafin.

Col·loqueu un tomàquet sobre cada escalopa amb la part tallada cap amunt, tireu els tomàquets amb una mica de ju-livert trinxat i poseu-lo uns minuts al forn perquè el format-ge es desfaci.

MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

RACÓ EL LLENGUATGE

El gènere (1)

ALBERT PERA

Els homes i els animals, en general, llevat dels casos excep-cionals de transexualisme o d'ho-mosexualitat, pertanyem al sexe masculí o al femení.

Aquesta pertinença s'ex-pressa gramaticalment mitjan-çant el gènere, que no té cap difi-cultat en els casos clars d'ani-mals o persones. En tots els al-tres casos la inclusió en un d'amb-dós gèneres és convencional i cada llengua la fa segons l'ins-tint popular, que és qui determi-na que els objectes inanimats si-guin tractats com a masculins o com a femenins.

Així, doncs, cada llengua, se-guint el dictat del poble, adopta per a cada nom substantiu un gènere.

El castellà i el català coinci-deixen a aplicar el mateix gènere a gran nombre d'ells, però cal estar alerta perquè en alguns di-fereixen, i els errors en aquest camp són abundants i es van estenent.

El predomini de castellano-parlants i de catalans formats amb cultura castellana fa que quan hom s'expressa, tradueixi instintivament els mots prescin-

dint de llur tractament gramati-cal. Així, sentirem una senyora queixar-se d'aquest calor tan in-suportable o veurem un escolar entrar en una llibreria i demanar una regla de cinquanta centime-tres. Quan anireu al banc, us par-laran de la vostra conta corrent i si el metge us ha de diagnosticar us farà fer un anàlisi de sang.

En bon català sempre s'ha parlar de la calor, s'ha de com-prar un regle, s'han d'ingressar diners al compte corrent i us han d'extreure sang per a una anàlisi.

Tinc la bona costum de guar-dar-me de les corrents d'aire o de coure les llegums a casa en lloc de comprar-les cuites, pot-ser sentireu a dir a alguna mes-tressa de casa. I, tanmateix, hau-ria hagut de dir: el bon costum, el corrent d'aire, els llegums cuits.

Tornant de vancances he tro-bat un allau de factures per pa-gar, entre elles la de la corrent elèctrica. Haver de pagar tantes deutes de cop semblarà que m'arrenquin un dent. No, no; s'ha de dir: una allau, el corrent elèctric, tants deutes, una dent.

No és igual viure al nostre Ei-

xample que a les afores. Menja-rem espinagues de primer plat i uns bons merengues pels pos-tres. M'ha quedat la dubta d'ha-ver deixat vius alguns xinxes. Tants potingues només eren el disfraz de la ineptitud del metge i no li van curar la malaltia de la fel. Totes aquestes frases tenen els substantius amb el gènere canviat per influència castellana. Nosaltres hem de dir: la nostra Eixampla, els afores, els espi-nacs, unes bones merengues, les postres, el dubte, algunes xinxes, tantes potingues, la dis-fressa, el fel.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

Llegit en un editorial: "Era ben bé una tonteria estar-se a baix, encofurnats, patint ca-lor...". Barbarisme a la vista. Tonteria no és mot català. Cal substituir-lo per: beneiteria, xim-pleria, bestiesa, rucada, anima-lada, atzagaiada i molts d'altres, segons el matis i el context de la frase.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la se-va parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, diri-git per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes 64 3er 2a.
Tels. 317 41 44 - 302 59 83
Pref. Concert entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació ade-quada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescèn-cies. Poques places. Tel. 427 44 53.

LA SARDANA I LA DANSA

Concurs musical "Ramon Serrat"

JOSEP VENTURA

S'ha fet a Terrassa, a l'auditori de La Caixa, la presentació del concurs musical "Ramon Serrat". La primera edició es va convocar l'any 1987. Ja és conegut el fet que Ramon Serrat i Fajula havia nascut a Sant Joan de les Abadesses i que va tenir una forta incidència en la vida terrassenca d'on va ser director de la Banda Municipal i l'Escola de Música de Terrassa. El concurs és una referència a la figura musical de Ramon Serrat amb l'organització de l'Agrupació Sardanista ASERT, la col·laboració dels Ajuntaments de Sant Joan de les Abadesses i de Terrassa i Òmnium Cultural i el patrocini de la Caixa de Terrassa i Generalitat i Diputació.

Les bases, que seran repartides profusament, estipulen tres premis concedits per un Jurat, sota la presidència del mestre Manuel Oltra. El primer premi el concedeix l'Ajuntament de Terrassa, amb 125.000 ptes.; el segon l'Ajuntament de Sant Joan de les Abadesses, amb 85.000 ptes.; i el tercer Òmnium Cultural, amb 45.000 ptes. Hi haurà també un premi popular de 25.000 ptes. concedit segons la votació del públic. Així mateix de les sis sardanes finalistes, les tres que no tinguin premi, rebran un accésit de 10.000 ptes. cada una.

El termini de lliurament d'obres acabarà el dia 19 d'octubre de 1989, i les sardanes podran ser lliurades, indistintament, a Centre Cultural, Rambla d'Egara, 340, 08221 Terrassa; Agrupació Sardanista Sant Joan de les Abadesses, carrer Ramon de la Bisbal, 23, 17860 Sant Joan de les Abadesses; o Foment de Ceret, Casa de la Cultura Catalana, 66400 Ceret, Catalunya Nord, fent constar sempre en el sobre "Segon premi Ramon Serrat".

Les obres i l'adjudicació de premis es coneixeran en el concert que es farà el dia 15 de desembre, al Centre Cultural La Caixa d'Estalvis de Terrassa, i l'estrena la farà la cobla La Principal de La Bisbal.

Sant Adrià del Besós.— A partir del dia 1 de juny se celebra cada dijous, a dos quarts de vuit del vespre, a la plaça de la Vila, el cicle estiuec que presenta "Sant Adrià Sardanista". El cicle farà ballades cada dijous dels mesos de juny i juliol, i el dia 7 de setembre hi haurà l'última ballada del cicle. Cal remarcar que a cada ballada s'interpreta una sardana revessa, tipus concurs, amb colles mínimes de dues parelles, sense cap altra formalitat, i que s'establirà una puntuació que abocarà a un repartiment de premis en la ballada del mes de setembre. Les cobles que hi participaran seran, alternativament, la Badalona, La Principal de Collblanc i la Marínada.

Barcelona.— L'Obra Sardanista Violetes del Bosc comunica que per causa de les obres que es fan al Pla de la Catedral, l'ubicació del seu cicle de ballades dels dissabtes al vespre, es traslladarà a la plaça del Sol de Gràcia, a l'hora acostumada i amb la cobla que habitualment celebra la ballada, La Principal del Llobregat.

COSTUMS I TRADICIONS

El patró dels excursionistes

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

El dia 15 de juny arriba sant Bernat de Menthon amb la seva càrrega de virtuts i la farmaciola plena de remeis espirituals i materials per ajudar els excursionistes. Ell, havia aixecat refugi per les caravanes que travessaven els Alps camí de Roma, però en realitat, el fi perseguit arribava més enllà: portar ànimes dels idòlatres a Jesucrist, pel vehicle de la caritat.

Perquè, tot cal dir-ho, sobretot per explicar-ho als qui ho ignoren, que a Mont-Jois —avui el Gran Sant Bernat— es tributava culte a Júpiter i en el Petit Sant Bernat, s'hi venerava Jovis. Ambdós llocs foren elegits pel futur sant, com a refugis de Caritat.

Segons un document del 1424, el bisbe de Novara, Ricard, va declarar-lo sant, però és al Papa Innocenci XI, també antic bisbe de Novara el 1681, a qui es deu la seva inclusió al santoral. I a Aquil·les Ratti —Pius XI— gran escalador, la declaració de patró dels excursionistes.

La devoció arrelà prompte. Especialment a Catalunya on l'excursionisme ha estat tradicionalment cristià. Per això no és estrany que poetes i músics hagin escrit i musicat Goigs al seu celestial patró.

Com a mostra, citem els que amb lletra de mossèn Pere Ribot posà música l'enyorat mossèn Francesc Baldelló, dedicats, doncs, al sant, en la seva ermita del Montseny, car ens hem fet tan nostre sant Bernat, que ja li diem del Montseny, i no de Menthon.

"A l'abric de l'ermitatge, / i entre roure, avet i pi, / sant Marçal i sant Martí / són la flor d'aquest paratge. / I els plau vostra companyia / i feu bella trinitat... A mig aire de muntanya heu plantat tenda i abric. / Matagalls i Coll Formic / us faran reial peanya. / Del Montseny la senyoria / sigue Vós, i l'heretat..."

El Club Alpi, amb lletra del caputxí, pare Hilari d'Arenys de Mar i música del benedictí Dom Maur Fàbregues va dedicar igualment uns goigs al sant Patró, però per ser-li cantants a Núria: "A la Vall santa de Núria / us bastim aquest altar / on s'hi gronxa la cantúria / del resar i del pregar..."

Amb tot, els primers Goigs, si no m'erro, els hi va dedicar, l'any 1928, el poeta Josep Maria Rovira Artigues i als quals va posar música, també, mossèn Baldelló. Comencen glossant el lloc de naixement del futur sant:

"A Menthon, formosa vila / obríreu els ulls al món: / allí la vida és tranquil·la / amb el llac d'Anney enfront". L'indret va inspirar Bernat: "Vostre cor de Déu sentia / l'eterna immensitat...". Immensitat paisatgística i espiritual. Per això, Bernat, segons li canta el poeta: "...a Mont-Joux heu erigit / dos refugis, llum preada / que cerca el cor defallit. / Vós sou protector i el guia del vianant fatigat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat".

L'eternitat! El summum de la immensitat al·ludida abans i a la qual tot cristià, muntanyenc o no, pot aspirar a gaudir-ne seguint els passos de tan ardit i celestial protector.

MODA

Senyora Felicidad Duce Ripollès, en el moment de celebrar el seu homenatge.

Presència de la col·lecció tardor-hivern '89/90 de Margarita Nuez, que va contribuir en l'homenatge de Felicidad Duce, amb una magnífica desfilada.

Homenatge a Felicidad Duce

Si algú en el món de la moda i més concretament en el món de la costura, mereixia ser premiada i homenatjada, aquest algú es diu Felicidad Duce. Tot el món vinculat amb el vestit i les tècniques de l'agulla i el didal coneix la Sra. Feli, perquè gràcies a ella, al seu esforç constant i personal creant el seu propi Mètode d'Ensenyament autoritzat pel Ministeri d'Educació Nacional, d'això fa molts anys, ha anat permetent a homes i dones del país i fins i tot més enllà de les nostres fronteres, poder estudiar i posteriorment treballar en el món màgic de la moda.

La Sra. Felicidad Duce des dels seus inicis i atès el volum de la seva capacitat professional, des-

Abric redingot amb doble botonada, creat per Margarita Nuez. Col·lecció tardor-hivern '89/90.

tacà en els millors moments d'uns anys certament daurats per a ella, que la portaren a col·laborar en empreses tan importants com Cifesa, la firma cinematogràfica espanyola, Ràdio Barcelona, revista Siluetas i en els ja desapareguts magatzems Jorba, a part de mantenir constant l'ampliació de la seva escola d'ensenyament que en l'actualitat encara dirigeix.

La Sra. Felicidad posseeix la Medalla de plata al Mèrit al tre-

ball i la Medalla "Francesc Macià" que la Generalitat atorga als empresaris que més s'han distinguit per la seva dedicació, constància i esperit d'iniciativa en la seva actuació laboral.

I fou també el gran creador francès Pierre Cardin qui atorgà a la Sra. Felicidad un Diploma d'Honor com a reconeixement a la tasca pedagògica que de la Moda ha anat desenvolupant a través de tots aquests anys. I són molts, molts més els èxits i els guardons rebuts a la llarga trajectòria de la seva vida que ha arribat en tota la seva plenitud en complir 80 anys, 61 dels quals han estat dedicats a la tasca docent. Com a homenatge a una vida de treball en pro de la moda i les seves vinculacions, se celebrà dies enrera a l'Hotel Ritz de Barcelona un sopar homenatge a tan il·lustre pedagoga, que reuní al seu voltant antics alumnes, avui acreditats creadors alguns d'ells, representants de la Generalitat de Catalunya, de l'Administració, Gremis i Associacions, així com gran quantitat d'amics, professors i els mitjans informatius per retre-li aquest homenatge just i merescut.

Tancà l'acte, la presència en passarel·la d'una desfilada de models de Margarita Nuez, la més acreditada creadora del moment espanyol, que a més forma part del Consell Assessor del mateix institut Feli.

MARIA JOSÉ EJARQUE

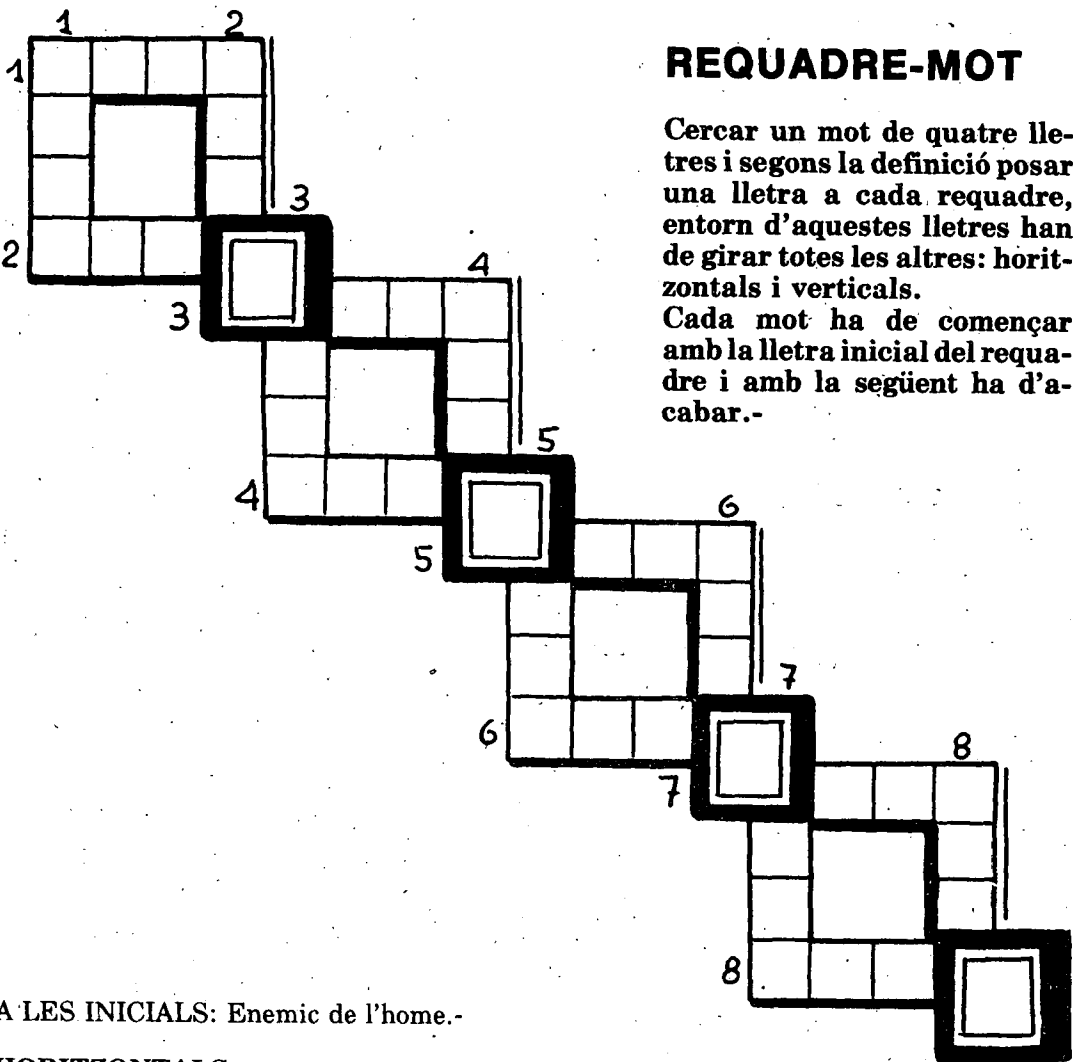
CASA
GAY

Servei de lloguer per
a festes i banquets.
Cadires, taules,
cristalleria, vaixela, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

REQUADRE-MOT

Cercar un mot de quatre lletres i segons la definició posar una lletra a cada requadre, entorn d'aquestes lletres han de girar totes les altres: horitzontals i verticals.
Cada mot ha de començar amb la lletra inicial del requadre i amb la següent ha d'acabar.-

A LES INICIALS: Enemic de l'home.-

HORITZONTALS

- 1- Partit polític.-
- 2- Senyal que queda a la terra després de passar la llauradora.-
- 3- Planta espinosa amb moltes varietats.-
- 4- Estació d'hivern a la Vall d'Aran.-
- 5- Secret amagat, recòndit.-
- 6- Casa amb família.-
- 7- Habitació d'una comunitat d'abelles.-
- 8- Vall molt formosa al Pirineu.-

VERTICALS

- 1- Municipi del Baix Empordà.-
- 2- Llegendari.-
- 3- Ver.-
- 4- Unitat de força.-
- 5- Lloc on acullen els pobres i desemparats.-
- 6- No hi ha feina.
- 7- Massa considerable de matèria pètria.-
- 8- Banya.-

SOLUCIÓ

- 1- PSOE.
2- Solc.
3- Cert.
4- Dina.
5- Asil.
6- Llar.
7- Rusc.
8- Aran.

VERTICALS

A les inicials: Carn.-

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

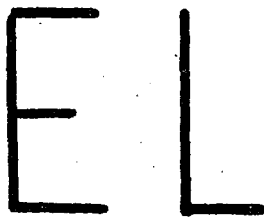
JUBILEU DE SANT HADELIN (BÈLGICA)

L'església de Sant Martí, a Visé (Bèlgica), des del 1338, guarda les relíquies de sant Hadelin, anacoreta del s. VII, oriünd d'Aquitània, que evangelitzà la vall de Lesse. Avui encara sant Hadelin és objecte d'una veneració molt viva. Molt visitada i admirada és també la caixa mortuòria que conté les seves despulles, ver-tadera meravella artística de l'orfebreria de l'Edat Mitjana. Amb motiu del 650 Aniversari, Bèlgica la presenta en aquest segell.

JEROGLÍFIC

Per SNOP

NO ES HOTEL NI HOSTAL

Solució al 506

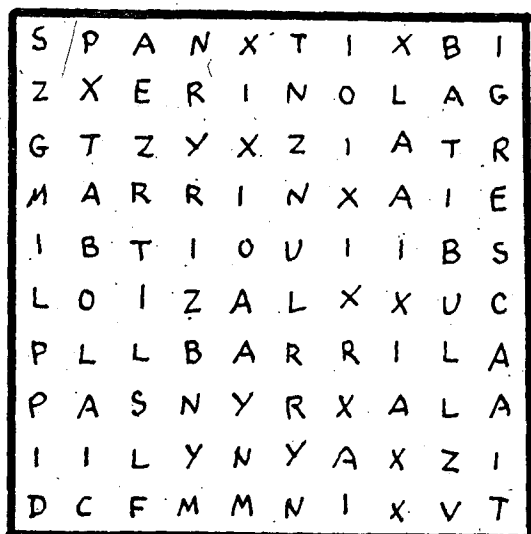
SONADA

SON ADA

SOPA DE LLETRES

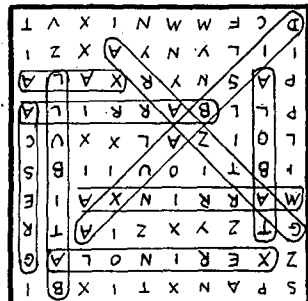
Per SNOP

CERCAR 9 FORMES DE DIR QUE S'HA FET BROMA

SOLUCIÓ

DIAG. Gatzara, disbauxa.
ca.
VERT. Tabola, batibull, gres-
barlla, xala.
HORIT. Xeninola, martinxa.

CLASIFICACIONS

1.	REAL MADRID	PJ	PTS	35	56+22
2.	F.C. BARCELONA	PJ	PTS	35	52+18
3.	VALENCIA	PJ	PTS	35	46+10
4.	AT. MADRID	PJ	PTS	35	42+6
5.	ZARAGOZA	PJ	PTS	35	38+4
6.	VALLADOLID	PJ	PTS	35	38+4
7.	CELTA	PJ	PTS	35	37+3
8.	ATH. BILBAO	PJ	PTS	35	36
9.	SEVILLA	PJ	PTS	35	35-1
10.	OSASUNA	PJ	PTS	35	35-1
11.	OVIEDO	PJ	PTS	35	33-3
12.	REAL SOCIEDAD	PJ	PTS	35	33-1
13.	MALAGA	PJ	PTS	35	32-4
14.	LOGROÑES	PJ	PTS	35	32-2
15.	GIJON	PJ	PTS	35	32-2
16.	CADIZ	PJ	PTS	35	30-6
17.	R.C.D. ESPAÑOL	PJ	PTS	35	29-7
18.	BETIS	PJ	PTS	35	25-9
19.	MURCIA	PJ	PTS	35	24-10
20.	ELCHE	PJ	PTS	35	15-21

ESCACS

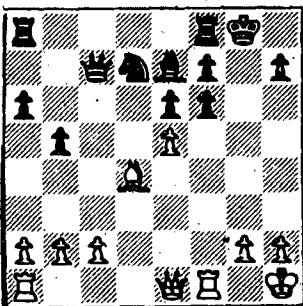
Per JAUME MORA

DIAGRAMA 277 Blanques juguen i guanyen

Una posició ben senzilla avui. El GM Ivarovic havia començat per sacrificar un cavall a f6, com po-deu endevinar.

Solució al diagrama 276

1...Td8-d2, 2 Cc3-a4 Td2xb2, 3 Ca4xb2 c4-c3, 4 Tb7xb6 c5-c4, 5 Tb6-b4 a7-a5 i les negres guanyaren espectacularment. Ell, però, volia dir que un anònim aficionat americà suggerí 2 a2-a4 (en lloc de 2 Cc3-a4), cinquanta anys després de jugada la partida Ortueta-Sanz a Madrid. Amb 2 aa-a4 la victòria negra queda qüestionada.

RESULTATS

SEVILLA-BARCELONA	1-1
ESPAÑOL-BETIS	0-0
MALAGA-R. MADRID	2-2
ATLÉTICO-VALLADOLID	3-2
VALENCIA-SPORTING	2-1
LOGROÑES-CELTA	1-1
CADIZ-ZARAGOZA	1-1
ELCHE-R. SOCIEDAD	1-1
ATHLETIC-MURCIA	3-0
OVIEDO-OSASUNA	3-2

LA TRAVESSA

1. R. Oviedo-At. Osasuna	1
2. Valencia-Sp. Gijón	1
3. Elche-R. Sociedad	X
4. Español-R. Betis	X
5. Málaga-R. Madrid	X
6. Cádiz-R. Zaragoza	X
7. At. Madrid-R. Valladolid	1
8. Sevilla-Barcelona	X
9. Ath. Bilbao-R. Murcia	1
10. Logroñes-R. Celta	X
11. Lèrida-R. Huelva	2
12. Salamanca-R. Vallecana	1
13. Figueres-Jérez D.	X
14. Alcira-Castellón	2
Pieno al 15 (R. Mallorca-Tenerife):	2

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

N.º 462

Històries d'Eixerits

Pregària del matí

"Bon dia, Senyor. Estic molt content de començar un nou dia. D'estrenar, nou de trinca, aquest dia que ara començo a viure, i que em dóna novament la possibilitat de gaudir de la bellesa de la creació i de l'estimació dels de casa i dels meus companys i amics.

Quan la mare m'ha despertat, ha obert de bat a bat els finestrans, i la llum d'aquest nou dia ha envaït la meua habitació. El cel és blau, els arbres verds, el gerani florit. És un dia lluminós i bonic.

Al carrer sento brogit de cotxes, i sé que moltes persones han matinejat més que jo, i es disposen a començar el seu treball de cada dia. Gràcies, Senyor, per la vida que omple el món: la vida de la naturalesa i la vida de les persones creadores de nova vida.

Us prego, Senyor, pels pares i per tots els de casa: ajudeu-nos a viure amb un amor sempre nou. Que ens estimem i ens ajudem sempre.

Ajudeu-me també a mi, Senyor, a saber fer el meu treball a l'escola, perquè quan sigui gran, sàpiga ser també creador de nova vida.

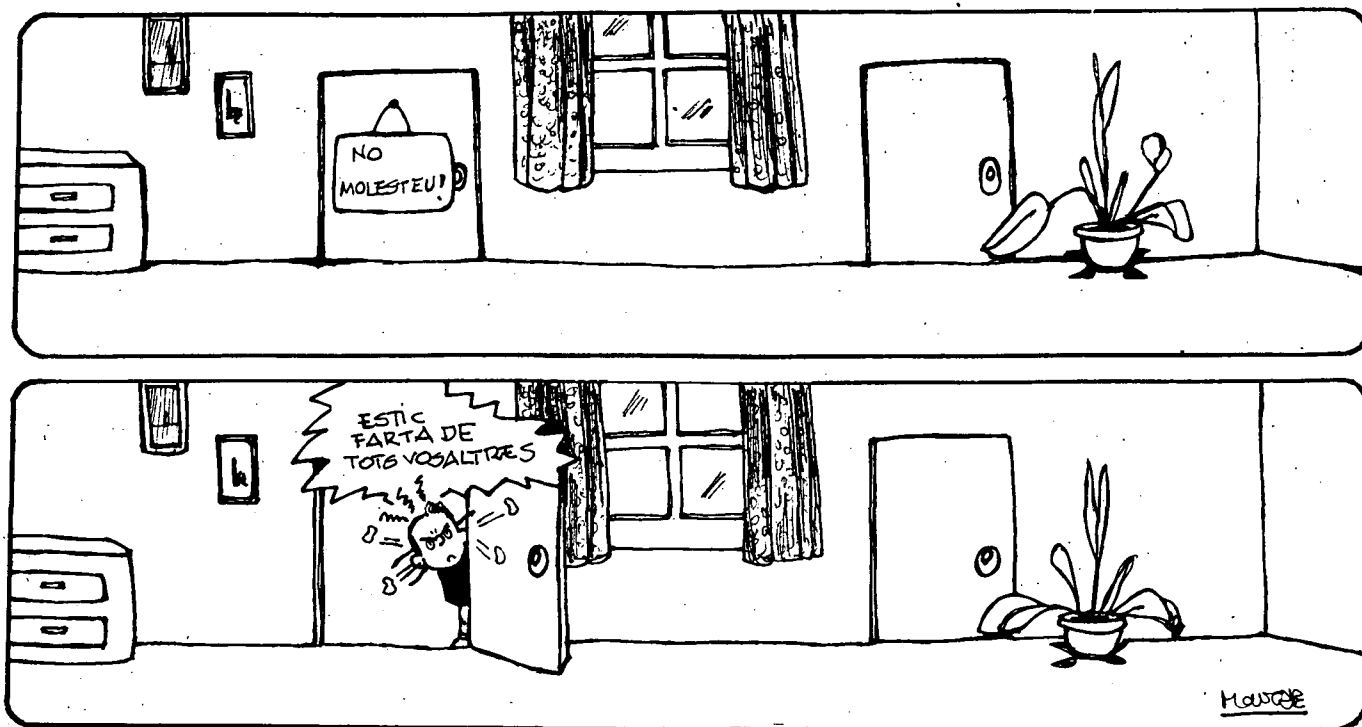
Us prego també per tots els meus companys i companyes del "cole", especialment pels de la meua classe, que sapiguem aprofitar-nos bé de l'ensenyament que rebem, i que el conviure plegats tantes hores, ens faci a tots amics de tots.

Jesús, sigueu durant tot el dia, el nostre company i el nostre millor AMIC. Us estimo, Senyor, i us vull estimar cada dia més.

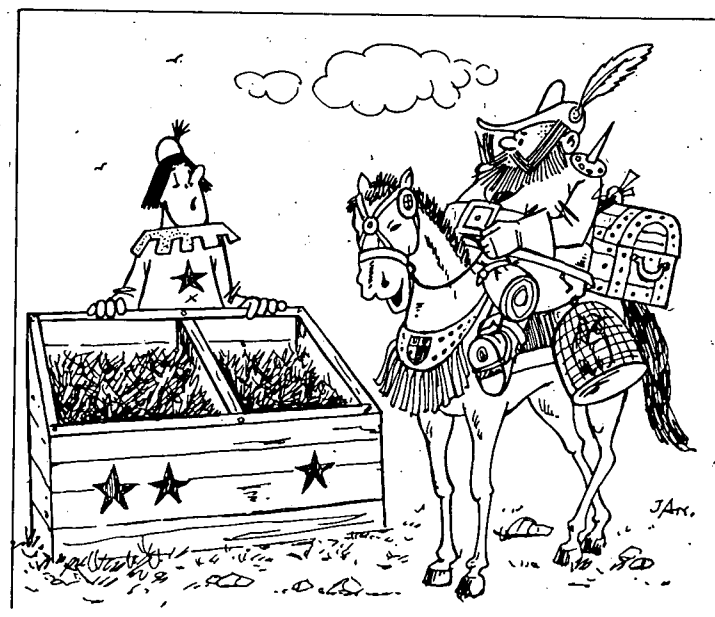
Verge Maria, Mare de Déu, sigueu també avui mare nostra, i guieu-nos en el nostre camí".

L'Eixerit

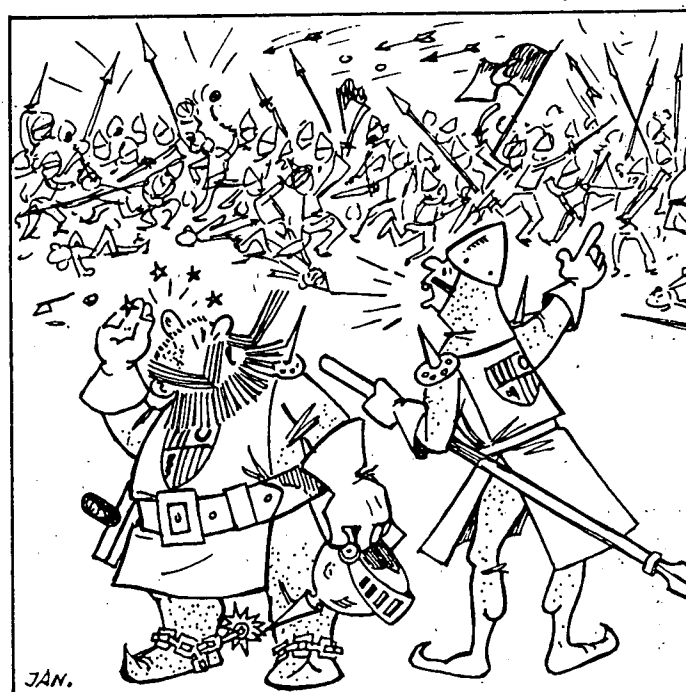

EL COMTE BENROVELLAT

"NORMAL O "EUPER", SENYOR?

-HA ESTAT AQUELL, SENYOR COMTE!

Jesús ens parla

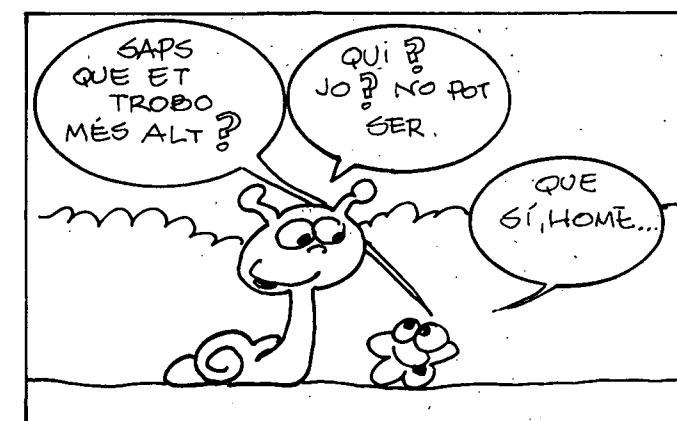
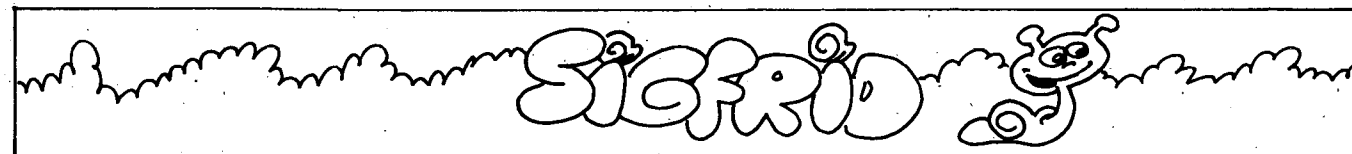
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Lluc, capítol 7, versets de l'11 al 17 (Lc 7:11-17).

Reflexionem: 1. És una de les narracions més boniques que hi ha a l'evangeli. Lluc l'explica amb tot detall. L'entrada del poblet, el noi mort fill únic, la mare viuda plora, els acompanya molta gent. També a Jesús l'acompanya molta gent. Què passarà?

2. Jesús veié la mare que plorava acompanyant el seu fill mort, se'n compadí i li digué: "No ploris". El Senyor s'acostà al féretre i li posà la mà al damunt, dient: "Jove, aixeca't", i el donà a la seva mare. La gent s'engrescà i l'anomenada de Jesús s'estengué per tota la rodalia.

3. Déu ens estima. Jesús ens ho ha mostrat clarament. Déu no vol el dolor i la mort de l'home, i per això l'última paraula la tindrà la FELICITAT i la VIDA. La resurrecció de Jesús és la penyora de la nostra pròpia resurrecció.

El mossèn

DIUMENGE - 11

11.00 Signes dels temps:
"Amb un repàs que han estat els 25 anys posteriors a la celebració del Concili Vaticà II es tanca la sèrie dedicada a aquest important esdeveniment de l'Església Catòlica. L'encarregat de fer aquest balanç serà el Doctor Salvador Pié i Ninot, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya.

11.30 Matinal a TV3.

13.00 Matí Esports.

14.30 Gol a gol - 1.

15.00 Telenotícies.

15.25 El temps.

15.30 Història de Catalunya - 34.

15.45 Les aventures de Guillem Tell, Ballesta - 33.

16.20 Tarda de comèdia:
"La llei és la llei".

18.00 Gol a gol - 2 a).

18.15 Bàsquet.

19.45 Gol a gol - 2 b).

19.55 Mediterrània:

20.30 Telenotícies.

20.55 El temps.

21.00 30 minuts.

21.30 California Cap-1.

22.30 Gol a gol - 3.

DILLUNS - 12

12.00 Universitat oberta.

12.30 TV3-Segona vegada:
"Gol a Gol".

13.30 Mag-Magazine - I.

13.45 Telenotícies comarques.

14.00 Mag-Magazine - II.

14.30 Telenotícies.

15.00 El temps.

15.10 Bona cuina.

15.15 Veïns - Cap 93.

16.05 Gent del Barri (D) - Rep.

17.05 Universitat Oberta (Dual):

17.45 Dibuixos animats

18.00 Batman.

18.45 Doctor Slump.

19.10 Aliens a la família.

19.45 Filiprim.

20.30 Telenotícies.

21.00 El temps.

21.10 Filiprim.

21.20 Espai electoral.

21.35 Bona cuina.

21.45 Allo, Allo.

22.15 El detectiu cantant - 6.

23.20 El show de Kenny Everett-5

23.50 Telenotícies.

DIMARTS - 13

12.00 Universitat oberta.

12.30 TV3, segona vegada:
"Musical juvenil" - "30 minuts"

13.30 Mag-Magazine - I.

13.45 Telenotícies.

14.00 Mag-Magazine - II.

15.00 El temps.

15.10 Bona cuina.

15.15 Veïns - Cap. 94.

16.00 Gent del barri Rep.

17.05 Universitat oberta (D):

17.30 Dibuixos animats

18.00 Acció ara - 9.

18.25 Oh! Bongònia:

19.10 Aliens a la família-3

19.45 Filiprim.

20.30 Telenotícies.

21.00 El temps.

21.10 Filiprim.

21.20 Espai Electoral

21.35 Bona cuina.

21.45 Dallas (D):

22.40 Crònica 3.

23.40 Telenotícies.

DIMECRES - 14

12.00 Universitat oberta.

12.30 TV3-segona vegada:

13.30 Mag-Magazine - I.

13.45 Telenotícies comarques.

14.00 Mag-Magazine - II.

14.30 Telenotícies.

15.00 El temps.

15.10 Bona cuina.

15.15 Veïns - 95.

16.00 Gent del Barri- Rep.

17.05 Universitat oberta (D).

17.30 L'hora dels comtes

18.00 Batman.

18.50 Història de Catalunya.

19.10 Motor a fons.

19.45 Filiprim.

20.30 Telenotícies.

21.00 El temps.

21.10 Sorteig Lotto 6/49.

21.20 Bona cuina.

21.25 Informatiu cinema (D).

21.55 Cinema-3:

00.10 Telenotícies.

00.30 Motors a fons.

DIJOUS - 15

12.00 Universitat oberta.

12.30 TV3, segona vegada:

13.30 Mag-Magazine - I.

13.45 Telenotícies comarques.

14.00 Mag-Magazine - II.

14.30 Telenotícies.

15.00 El temps.

15.10 Bona cuina.

15.15 Veïns - Cap 96.

16.00 Gent del Barri. Rep.

17.05 Universitat oberta.

17.30 L'hora dels comtes.

18.00 Musical juvenil.

18.30 Cinc i acció.

19.45 Filiprim.

20.30 Telenotícies.

21.00 El temps.

21.10 Filiprim.

21.15 Bona cuina.

21.20 3 pics i repicó.

22.45 Esports flash.

23.45 Telenotícies.

DIVENDRES - 16

12.00 Universitat oberta.

12.30 TV3, segona vegada:
"Temps de neu/Esports flash".

13.30 Mag-Magazine - I.

13.45 Telenotícies comarques..

14.00 Mag-Magazine - II.

14.30 Telenotícies.

15.00 El temps.

15.10 Bona cuina.

15.15 Veïns - Cap. 97.

16.00 Gent del Barri.

17.05 Universitat oberta (D).

17.30 L'hora dels comtes.

18.00 Batman.

18.45 El doctor Slump.

19.15 Aliens a la família

19.45 Filiprim.

20.30 Telenotícies.

21.00 El temps.

21.10 Filiprim.

21.15 Bona cuina.

21.20 La vida en un xip.

23.10 Cagney i Lacey (D):

00.00 Telenotícies.

00.15 Cinema de mitjanit:

DISSABTE - 17

10.00 Sardanes.

10.25 Universitat oberta.

12.25 Kidd Video -3-.

14.05 TV3, segona vegada:

15.00 Telenotícies.

15.25 El temps.

15.30 Els Picapedra (D)

16.00 Dit i fet.

17.30 Bàsquet NBA.

19.05 La gran vall (D):
"A la xarxa de la vídua".

20.00 Vida salvatge (D).

20.30 Telenotícies.

21.00 El temps.

21.05 Bona cuina.

21.10 Lotto 6/49.

21.20 L'hora d'Alfred Hitchcock (D):
"Una història increïble".

22.15 Pel·lícula:

CANAL - 33

DIUMENGE - 11

20.40 Curar-se amb salut:
"Úlcera gastroduenal".

21.10 Telenotícies.

21.45 Pel·lícula:
"Crònica dels pobres amants".

DILLUNS - 12

20.40 Joc de ciència:
"Joc de ciència internacional.
"El telescopi".

21.10 Telenotícies.

21.45 Pel·lícula:
"En algun lloc del temps".

DIMARTS - 13

20.40 Pobles de Catalunya:
"Terrassa" - "Sant Martí d'Empúries".

21.30 Telenotícies.

22.05 Pel·lícula:
"Cleopatra Jones".

DIMECRES - 14

20.40 Curar-se en salut:
"Els perills del sol".

21.20 Telenotícies.

21.45 Pel·lícula:
"Nick Carter i el trevol vermell".

DIJOUS - 15

20.40 Carme i David:
"Joc de l'amor i els disbarats".

21.10 Telenotícies.

21.45 Pel·lícula:
"La cúspide".

DIVENDRES - 16

20.40 Boró fluix.

21.10 Telenotícies.

21.45 Pel·lícula:
"Res de nou al front de l'oest".

DISSABTE - 17

20.40 Pobles de Catalunya:
"Mollerussa" - "Peralada".

21.10 Telenotícies.

21.45 Pel·lícula:
"El desconegut".

DIUMENGE - 11

00.35 Filmoteca TV:

02.25 Valor per fracassar.

03.20 El fugitiu.

04.10 Llarg-metratge:

05.40 El temps que vivim.

06.40 Jazz entre amics.

07.35 Llarg-metratge:

09.00 Sopa de gansos.

09.30 Un cistell ple de llibres.

10.00 El dia del Senyor-Santa Missa.

11.00 Avanç Telediari.

11.05 Concert.

12.10 Poble de Déu.

12.40 Nova gent.

13.35 Autopista vers el cel.

14.30 Diumenge revista.

15.00 Telediari cap de setmana.

15.30 El temps.

15.35 Seabert - 9.

16.00 La Comèdia:

17.55 Dibuixos animats.

18.15 Joc de nens.

18.40 Alf.

19.05 El gran secret Ep. - 5.

20.00 Waku-Waku.

20.30 Telediari cap de setmana.

21.05 A portada.

21.35 El temps és or.

22.45 Diumenge cinema:

00.40 Avanç informatiu.

00.45 Clàssics en B/N:

DILLUNS - 12

08.00 Bon Dia.

08.30 Telediari Matinal.

09.00 Al matí.

13.30 3 X 4.

14.30 L'Informatiu Migdia.

15.00 Telediari - 1.

15.30 Eleccions al P. Europeu.

15.35 Falcon Crest:

16.40 La tarda.

18.00 Els móns de Yupi.

18.30 Rellotge de Lluna.

19.00 Dona-li la volta.

19.30 De pel·lícula.

20.30 Telediari - 2.

21.00 El temps.

21.10 Eleccions al P. Europeu.

21.35 El preu just.

23.15 El local de Frank.

23.45 Documents TV

00.45 Telediari-3.

01.05 Telesport.

01.20 La Nit.

02.00 Estrenes TV.

DIMARTS - 13

08.00 Bon dia.

08.30 Telediari matinal.

09.00 Al matí.

13.30 3 X 4.

14.30 L'informatiu migdia.

15.00 Telediari - 1.

15.30 Eleccions al P. Europeu.

15.45 Falcon Crest:

16.40 La tarda.

17.55 Avanç telediari.

18.00 Els móns de Yupi.

18.30 El misteri de la flor màgica.

19.00 Passos.

19.30 Entre línies.

20.00 Casa de bojos.

20.30 Telediari - 2.

21.00 El temps.

21.10 Eleccions al P. Europeu.

21.35 La lluna.

22.35 Sessió de nit:

00.45 Telediari - 3.

01.05 Telesport.

01.20 Testimoni.

01.25 La Nit.

02.00 Filmoteca del dimarts:

DIMECRES - 14

08.00 Bon dia.

08.30 Telediari matinal.

09.00 Al matí.

13.30 3 X 4.

14.30 L'informatiu migdia.

15.00 Telediari - 1.

15.35 Falcon Crest.

16.30 La tarda.

18.00 Els móns de Yupi.

18.30 El noi i l'elefant - Ep. 3.

19.00 Un cistell ple de llibres.

19.30 Parlant clar.

20.00 Throb.

20.30 Telediari - 2.

21.00 El temps.

21.15 L'Atlàntic.

22.20 Cançó trista de Hill Street.

23.25 Fora de sèrie.

00.45 Telediari - 3.

01.05 Telesport.

01.25 La Nit.

02.00 Reposicions TVE:

DIJOUS - 15

08.00 Bon dia.

08.30 Telediari matinal.

09.00 Al matí.

13.30 3 X 4.

14.30 L'Informatiu migdia.

15.00 Telediari - 1.

15.35 Falcon Crest.

16.30 La tarda.

18.00 Els móns de Yupi.

18.30 Popp Les.

19.00 Sopa de gansos.

19.30 Amb les mans a la massa.

20.30 Telediari - 2.

21.00 El temps.

21.15 La ley de los Angeles - Ep. 2

22.15 Punt i apart.

00.00 Telediari - 3.

00.20 Telesport.

00.35 La Nit.

02.00 Producció espanyola:

DIVENDRES - 16

08.00 Bon dia.

08.30 Telediari matinal.

09.00 Al matí.

13.30 3 X 4.

14.30 L'Informatiu migdia.

15.00 Telediari - 1.

15.35 Falcon Crest.

16.30 La tarda.

18.00 Fraguell Rock.

18.30 La llanterna màgica.

19.30 E'home i la mar.

20.00 Viu com vulguis.

20.30 Telediari - 2.

21.00 El temps.

21.15 A família.

22.25 Divendres cinema:

00.15 Telediari - 3.

00.35 Telesport.

00.50 La Nit.

02.00 Llarg-metratge:

DISSABTE - 17

03.40 Documents TV.

04.40 Corrupció a Miami:

05.30 La bona música.

06.30 De pel·lícula.

07.30 Llarg-metratge:

09.05 La rosa groga.

10.00 Calaix desastre.

13.15 Loteria.

13.30 Suplements - 4.

14.30 Dissabte revista.

15.00 Telediari cap de setmana.

15.30 El temps.

15.35 Ferdy.

16.05 Primera Sessió:

17.20 Dibuixos animats.

17.45 Rockopop.

19.35 Mc. Gyver.

20.30 Telediari cap de setmana.

21.05 Informe setmanal.

22.25 Dissabte nit.

23.30 La dama de blanc Ep. 5.

00.30 Avanç informatiu.

DIUMENGE - 11

9.30 Santa Missa.

10.20 Biniki.

12.00 Estudi Estadi.

13.50 L'Informatiu Cap de Setmana.

14.00 Estudi Estadi.

18.30 Sesión de tarde:

21.00 Balonmano.

22.30 Estudio Estadio.

02.00 Objetivo 92.

03.30 Diálogos con la música.

DILLUNS - 12

12.00 Tria el 2.

12.15 La clínica de la Selva Negra.

13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.

13.05 Centres d'art contemporani.

13.30 Video clips.

13.45 Espacios electorales.

14.30 L'Informatiu Migdia.

15.00 Bellesa i poder - 275.

15.30 Documental.

16.45 Espais electorals

17.00 Plàstic.

18.35 La Palmera.

19.45 Espais electorals.

20.00 L'Informatiu Vespre.

20.30 On li fa mal?

21.00 Hammer (16)

21.30 Panorama.

22.00 Cine Club:

23.30 Va de cine.

00.00 Jazz entre amigos.

01.00 Ultimas preguntas.

DIMARTS - 13

12.00 Musical.

13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.

13.05 Va de cine.

13.30 Espacios electorals

14.00 Teledues.

14.30 L'Informatiu Migdia.

15.00 Bellesa i poder - 276.

16.45 Espais electorals

17.00 Plàstic.

18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre

18.35 La palmera.

19.45 Espacios electorals.

20.00 L'Informatiu vespre.

20.30 On li fa mal?

21.30 Tribunal Popular.

22.30 Especial.

23.30 Cierre campaña

23.40 El nuevo espectador.

00.40 Tendido cero.

01.10 Suplementos - 4.

DIMECRES - 14

12.00 Por la ruta de los vientos.

13.35 Capitoli - 236.

14.00 Teledues.

14.30 L'informatiu migdia.

15.00 Bellesa i poder - 277.

15.30 Documental

16.30 Caballo viejo.

17.15 Baloncesto NBA.

19.05 La palmera.

20.00 L'Informatiu Vespre.

20.30 On li fa mal?

21.00 Mundo deporte

21.00 Òpera:

00.30 El poeta en su voz.

00.45 Tiempo de creer.

DIJOUS - 15

12.00 La buena música.

13.00 Avanç de l'Informativo Migdia

13.05 Temes de Catalunya

14.30 L'Informatiu migdia.

15.00 Bellesa i poder - Cap 278.

15.30 Documental

16.30 Caballo viejo.

17.30 Primera función:

19.00 Avanç de l'Informatiu Vespre.

19.05 La Palmera.

21.00 Especial Elecciones.

22.00 Suplementos-4.

22.30 Jueves cine.

"Latino".

00.30 Metropolis.

01.00 Golf Open USA

DIVENDRES - 16

12.00 El temps que vivim.

13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.

14.00 Teledues.

14.30 L'Informatiu Migdia.

15.00 Bellesa i poder - 279.

15.30 Documental.

16.30 Cine español:

18.00 Toros.

20.00 Una parella al vostre gust (7).

21.00 Plàstic.

22.00 A través del mirall.

23.30 Cerca de las estrellas.

02.00 Golf Open USA

DISSABTE - 17

9.30 Temes de Catalunya

10.00 Temes del romànic.

11.10 Concierto.

13.00 Tribunal popular.

14.00 135 Escons.

14.30 L'Informatiu cap de setmana.

15.00 Estadio 2.

22.00 Buscando el aro iris.

23.30 Diálogos con la música.

00.00 Estadio 2.

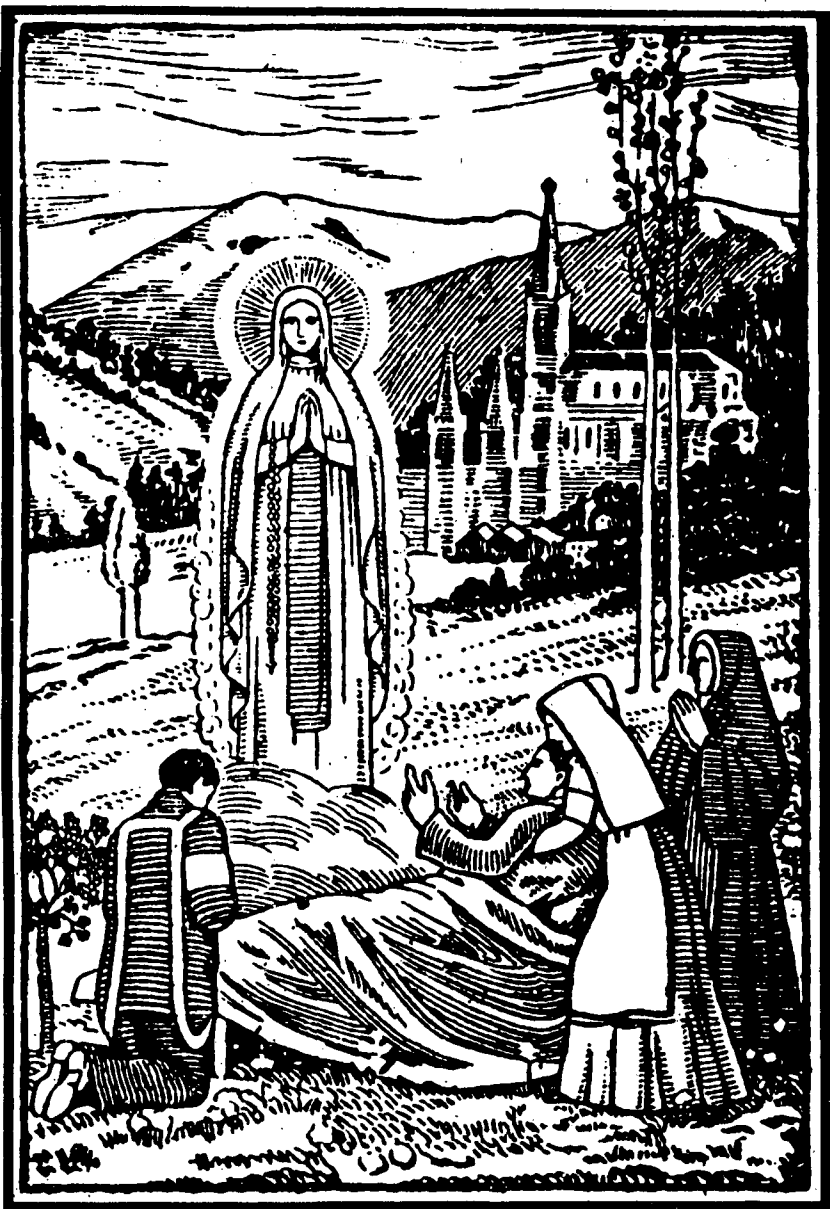
COMENTARIS TV

UN ANUNCI DE FA (i 2)

Deixàvem l'article de l'altre dia amb una interrogació. ¿Què podem deduir d'un anunci com el de Fa? Doncs penso que tota una forma d'entendre les relacions entre les persones. Si a la escola s'ensenyava respecte envers les persones, i la seva intimitat. Si educar, a casa, vol dir fer néixer uns valors, unes aptituds i unes qualitats en l'infant, ¿què podem fer si, només encenent l'aparell de televisió, veu una realitat plena de violència i erotisme que contradiu tot allò que ha sentit a l'escola i dels pares? Es com una lluita entre els valors educatius que s'esforcen en fer arribar als fills i alumnes els pares i professors enfront de la manca de sentiments, de pudor, de respecte, la violència i la vulgaritat que apareix a la "tele".

El treball constant, difícil, ple d'esforç de pares i professors d'uns quans mesos, es pot perdre en un programa de televisió, pot ser davant d'un anunci com aquest. Aquest és l'exemple: l'anunci de Fa, la seva frivolitat, el seu ús de cos femení amb interessos econòmics, la falta de respecte, de pudor, de sentit de la intimitat desfan tots els arguments. S'ha de tornar a començar.

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39 **IGNASI BOFARULL**

LOURDES

1989

PELEGRINATGES DE L'HOSPITALITAT DE BARCELONA, AMB MALALTS

presidits pel Cardenal-Arquebisbe Dr. Narcís Jubany i Arnau

106^è del 26 de juny al 1er. de juliol

107^è del 15 al 20 de setembre

Informació i inscripcions:
HOSPITALITAT DE LA
MARE DE DÉU DE LOURDES

Diputació, 235, 1r., 1a.
Telèfon 317 91 39
08007 BARCELONA

Direcció tècnica:

 ULTRAMAR EXPRESS

Departament Religió
Rambles, 109
Barcelona
Telf. 301 12 12

G.C.-8

